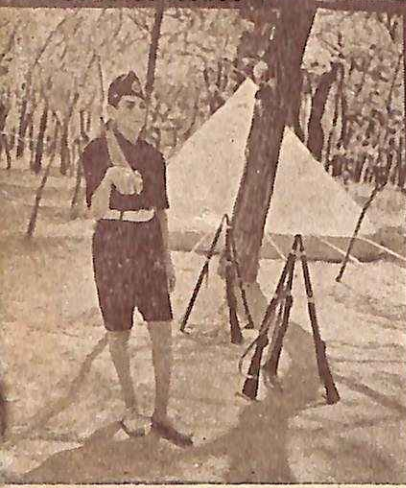

N. Koudam.

AK

Ναυικά
Μονομαχία

Ναυικά

Νεοηαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 49
16 ΣΕΠΤ. 1939 - Δ'

18

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις
καὶ ἐκπρὸς αὐτὴν, ἀναπληρούμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωφόρου 19 (Β' δροφός)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωφόρου 19

Ἀριθ. Τεύχ. 49—16 Σεπτεμβρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΛΗ Συναγματούχου ἑ. ἁ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μὴ
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικὸν) Δρ. 160—200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ > 80—100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ > 40—50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀπρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Ἀπρ. 1
Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικῶν Δικαίου (Δήμους, Κοινοτήτας):
ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ πρὸς 3 ¼ % μέχρι δραχμῶν 125.000.—
ΟΨΕΩΣ πρὸς 3 % • ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ πρὸς 3 ½ %—4 ½ %

Ὁ τόκος τοῦ Ταμειυτηρίου ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως. Ἀπασαι αἱ καταθέσεις εἶναι
ἐξ ὀλοκλήρου ἠγγυημένοι ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἀπηλλαγμένοι τελῶν χαρτοσήμου.

Μία ἀπὸ τὰς ἀρετὰς τῆς Νεολαίας πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἀποταμίευσις.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ καὶ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ! Ἀποταμιεύετε καὶ καταθέτετε τὰς οἰκονομίας σας εἰς τὸ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Οὕτω προετοιμάζετε μίαν καλλιτέραν αὖριον διὰ τὸν ἑαυτὸν σας, καὶ συμβάλλετε συγχρόνως εἰς τὴν
ἀνάπτυξιν τῆς Γεωργίας τῆς Χώρας.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 31
35 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ 72 ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ. 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 30 Ἰουνίου 1939) » 10.665.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Προεξόφλησις συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν, τοκομεριδίων καὶ ἄλλων
οἰωνδῆποτε ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν τίτλων.

Ἀγορὰ καὶ πώλησις ἐξωτερικοῦ συναλλάγματος.

Δάνεια καὶ πιστώσεις δι' ἀνοικτοῦ λογαριασμοῦ ἐπὶ ἐνεχύρῳ δημοσίων χρεωγράφων,
μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν ἑταιρειῶν, ἐμπορευμάτων καὶ ἐνεχυρογράφων.

Προκαταβολαὶ ἐπὶ φορτωτικῶν καὶ πιστώσεις πρὸς παραλαβὴν φορτωτικῶν ἐν τῇ ἡμε-
δαπῇ καὶ τῇ ἄλλοδαπῇ.

Καταθέσεις ὀψεως, προθεσμίας καὶ διαρκεῖς εἰς δραχμάς.

Καταθέσεις Ταμειυτηρίου εἰς δραχμάς.

Τηλεγραφικαὶ καὶ ταχυδρομικαὶ ἐντολαὶ πληρωμῆς ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἐκδόσεις πιστωτικῶν ἐπιστολῶν.

Ἐκδόσεις ἐπιταγῶν ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἐξοφλεῖς συναλλαγματικῶν, γραμματίων εἰς διαταγὴν, ἐπιταγῶν, φορτωτικῶν καὶ
ἄλλων ἀξιών.

Ἀγορὰ καὶ πώλησις μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ Ἀθηνῶν διὰ λογα-
ριασμὸν τρίτων.

Φύλαξις χρηματογράφων παντὸς εἶδους.

Ἐκμίσθωσις χρηματοκιβωτίων πρὸς φύλαξιν τίτλων καὶ τιμαλφῶν ἀντικειμένων.

Παροχὴ ἐγγυήσεων ὑπὲρ τρίτων.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ Ἀγορὰ

ΗΜΕΡΟΜ. 24-10-81

ΑΡΙΘ. 30354

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗ-
ΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡ-
ΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΤΑ ΗΘΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Τὰ Ἑλληνόπουλα παρακολουθοῦν καὶ αὐτὰ
τὸν πόλεμον, ὁ ὁποῖος μαίνεται εἰς τὰ βορειοδυ-
τικά κράσπεδα τῆς Εὐρώπης μετὰ τὴν ἰδίαν ἀσφα-
λῶς ἀγωνίαν καὶ προσοχὴν πού τὸν παρακολου-
θοῦν καὶ οἱ μεγάλοι. Ἕνας πόλεμος εἶναι πάν-
τοτε κάτι τὸ φοβερὸν καὶ κανεὶς δὲν γνωρίζει ποῦ
ἡμπορεῖ νὰ σταματήσει, ἀφοῦ ἅπαξ ἤρχισεν. Ἕ-
νας πόλεμος μεταξὺ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων τῆς
Εὐρώπης ἐγκυμονεῖ ἀπείρους κινδύνους, καὶ αὐ-
τὸν ἀκόμη τὸν κίνδυνον τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτι-
σμοῦ, ἂν τὸ πάθος πού ἐμπνέει τοὺς ἀντιπάλους
μεταβληθῇ εἰς ἀχαλινάγωγτον λύσσαν.

Ἄλλ' αὐτὰ ὅλα εἶναι συλλογισμοὶ οἱ ὁποῖοι
δὲν ἡμποροῦν νὰ ἔχουν θέσιν ἐδῶ, πρέπει δὲ νὰ
ἐλπίζωμεν ὅτι οἱ μαχόμενοι σήμερον θὰ ἐνθυ-
μοῦνται ὅτι εἶναι Εὐρωπαῖοι καὶ ὅτι δὲν συνετέ-
λεσαν ὀλίγον εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ εὐρωπαϊ-
κοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐκεῖνο πού θὰ ἐπρόσεξαν τὰ Ἑλληνόπουλα
παρακολουθόντα τὴν ἐξέλιξιν τοῦ πολέμου, θὰ
εἶναι δύο πράγματα: ἡ ἀπερίφραστος ὁμολογία
τῶν Γερμανῶν ὅτι οἱ Πολωνοὶ μάχονται ἡρωϊκῶς
καὶ μετὰ αὐταπάρνησιν καὶ μία συγκινητικὴ ἀνα-
φώνησις τῶν Πολωνῶν εἰς πᾶσαν ἐκπομπὴν τῶν
πολωνικῶν σταθμῶν: «Ἡ Πολωνία δὲν ἀπωλέ-
σθη». Ἄν δὲν τὸ ἐπρόσεξαν, ὀφείλουσαν νὰ τὸ πρά-
ξουν τώρα, διότι ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ γεγονότα

ἀπορρέουν διδάγματα ὑψίστης ἠθικῆς σημασίας.
Οἱ Γερμανοὶ, ὑψηλοφρονούντες καὶ ἐξαίροντες
τὸν ἡρωϊσμόν τῶν ἀντιπάλων τῶν, δὲν ἀποδίδουν
μόνον φόρον τιμῆς εἰς τὴν ἀνδρείαν, ἀλλὰ καὶ
τῶν ἰδίων τῶν στρατιωτῶν ἐξαίρουν τὸ σθένος.
Διὰ νὰ καταβάλῃ κανεὶς ἕνα γενναῖον ἀντίπαλον
σημαίνει ὅτι ὑπῆρξε καὶ ὁ ἴδιος ἐξ ἴσου γενναῖος
καὶ ἀνθεκτικώτερος. Ὁ Ὀμηρὸς γράφων τὴν
«Ἰλιάδα» καὶ περιγράφων τὰς μάχας Ἑλλήνων
καὶ Τρώων δὲν θέτει εἰς ἥσσαν μοῖραν τοὺς δευ-
τέρους, τοὺς ἀποδίδει τὸν δίκαιον φόρον τιμῆς
καὶ διότι αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ διότι κατ' αὐ-
τὸν τὸν τρόπον ἐξαίρει τὰς θυσίας, τὴν ἀντοχὴν
καὶ τὴν ψυχικὴν ἀνθεκτικότητα τῶν Ἑλλήνων, οἱ
ὁποῖοι ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὰς μακρινὰς τῶν πατρί-
δας δι' ἕνα ζήτημα τιμῆς. Ἀντιθέτως, ὁ Σοῦτσος
γράφων τὴν «Τουρκομάχον Ἑλλάδα» καὶ κατα-
κεραυνώνων συνεχῶς τοὺς ἀντιπάλους ὡς δει-
λοὺς, δὲν ἀνταπεκρίνεται ἀφ' ἑνὸς πρὸς τὴν ἀλή-
θειαν καὶ ἐξ ἄλλου δὲν ἐξήρην ὡς ἔπρεπε καὶ ὅσον
ἔπρεπε τοὺς Ἕλληνας μαχητάς, οἱ ὁποῖοι μετὰ
παλὰ καὶ σφενδόνας, ἀδιάφοροι διὰ τὰς θυσίας,
ἐξεκίνησαν εἰς ἕνα πολυαίμακτον πόλεμον. Ὅταν
ἔχῃς δειλὸν ἀντίπαλον σημαίνει ὅτι δὲν ἐχρειάσθη
νὰ καταβάλῃς καὶ τὸ πολλοσθημόριον τῶν προσ-
παθειῶν τὰς ὁποίας θὰ κατέβαλλες ἂν εἶχες ἕνα
ἀντίπαλον γενναῖον, ἀκλόνητον καὶ δυνατόν. Καὶ

οί Γερμανοί, ομολογούντες την ανδρείαν των έχ-
θρων των, είναι άφ' ένδς συνεπείς πρὸς την ἀλή-
θειαν καὶ ἐξ ἄλλου ἐξυμνοῦν την γενναιότητα
τῶν ἰδίων τῶν στρατευμάτων.

Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτον ἠθικὸν συμπέρασμα
ποῦ πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν των, εἰς τὸ πνεῦμα
καὶ εἰς την ψυχὴν τὰ Ἑλληνόπουλα. Ἡ μεγαλο-
φροσύνη πρέπει νὰ χαρακτηρίζη τοὺς ἀνδρας καὶ
εἰς τὸν πόλεμον καὶ εἰς τὴν εἰρήνην καὶ ἡ ἀλή-
θεια πρέπει νὰ λέγεται εἰς κάθε στιγμήν, ἀνε-
δοιάστως καὶ μετὰ τὸ μέτωπον ὑψηλά.

Τὸ δεύτερον ἀπορρέει ἀπὸ την τακτικὴν ἐκ-
φώνησιν «ἡ Πολωνία δὲν ἀπωλέσθη». Οἱ λαοὶ εἰς
την ἱστορίαν των ἔχουν ἡμέρας εὐτυχεῖς καὶ
δυστυχεῖς, ἔχουν θριάμβους, ἀλλὰ καὶ ἥττας, αἱ
ὁποῖαι δυνατὸν νὰ εἶναι τὸσον ἐνδοξοὶ ὅσον καὶ
μία νίκη. Οἱ λαοὶ ὡς κύριον καὶ πρῶτον γνώρι-
σμα πρέπει νὰ ἔχουν τὴν πίστιν καὶ τὴν ψυχικὴν
καὶ ἠθικὴν ἀντοχήν. Ἄν ἡ Πολωνία δὲν εἶχε τὴν
ἀντοχήν αὐτήν, δὲν θὰ ὑφίστατο σήμερον, μετὰ
τρεῖς διαμελισμούς, καὶ ἂν ἡ Ἑλλάς δὲν εἶχε σθέ-
νος γίγαντος θὰ εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀντικατασταθῇ
εἰς τὸν χάρτην, ἀπὸ τὰς μυρίας περιπετείας της
εἰς τὸν τετράκις χιλιετῆ βίον της. Αὐτὸ δὲ τὸ
τελευταῖον θέλομεν νὰ τονίσωμεν. Οἱ αἰῶνες εἰς
την ζωὴν τῶν Ἑθνῶν εἶναι ὡς αἱ στιγμαὶ εἰς τὴν
ζωὴν τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλοίμονον εἰς τὰ Ἑθνη
ποῦ δὲν θὰ ὑπάρξουν ἱκανὰ νὰ ὑπερβληθοῦν τοῦ
ποῦ τῶν αἰώνων. Ὑπάρχουν Ἑθνη τὰ ὁποῖα
ἐλαμψαν ἐπίσης εἰς την ἱστορίαν καὶ τὸν πολιτι-
σμόν, σήμερον ὅμως εἶναι μόνον ἀνάμνησις. Οἱ
Καρχηδόριοι, ἀφοῦ κατηύγασαν τὸ στερέωμα πρὸ
πολλῶν ἑκατονταετηρίδων μετὰ τὴν δόξαν, τὰ πλού-
τη, τὴν τὸλμην των, ἔσθυσαν ἀπὸ τὴν χορείαν τῶν
ζώντων Ἑθνῶν καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἄφησαν εἰμὴ
τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἄθλων των. Οἱ Φοίνικες, οἱ
Βαβυλώνιοι καὶ ἄλλοι λαοὶ μετὰ πολιτισμόν καὶ
ἱστορίαν εἶναι χοῦς σήμερον καὶ σποδὸς καὶ
μόνον τὰ λείψανα τῆς διαβάσεώς των φέρεῖ εἰς
φῶς ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη. Ἀντιθέτως, ὁ
Ἑλληνικὸς λαὸς, τοῦ ὁποῖου τὴν ἱστορημένην
ζωὴν μετατοπίζουν, διαρκῶς, αἱ διαπιστώσεις
τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἀρχαιολογίας εἰς ἀπωτέ-
ρους αἰῶνας, ἔζησε καὶ ζῇ καὶ ἔχει τὸ μέλλον
ἀνοικτὸν ἐμπρὸς του διότι εἶναι λαὸς ζωντανός,
μετὰ ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν ἀντοχήν. Οἱ αἰῶνες,
ἡ πάλη, τοῦ ἡλιάττωσαν τὸν ἀριθμόν, μένει ὅμως
ἕτοιμος διὰ νέαν ἀκτινοβολίαν, διὰ τὴν πρόοδον
καὶ τὴν ἀκμήν. Εἰς τὴν ψυχὴν κάθε Ἑλλήνος
ὑπάρχει τὸ ἀπόθεμα ἐκεῖνο τῆς προγονικῆς κλη-
ρονομίας ποῦ τὸν ἐχαλύβδωσεν εἰς τὰς στιγμὰς
τῆς καταπτώσεως καὶ τῆς δουλείας. Αὕτη αὕτη
ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι κανεὶς λαὸς εἰς τὴν

γῆν δὲν προσέφερε τόσας ὑπηρεσίας εἰς τὴν
ἀνθρωπότητα καὶ τὸν πολιτισμόν, κανεὶς δὲν ἐπό-
τισε μετὰ τόσον αἷμα τὴν γῆν, μετὰ ὅσον ὁ Ἑλληνι-
κός, κανεὶς δὲν ἀντεμετώπισε τόσους ἐχθροὺς
ὅσους ὁ Ἑλληνικὸς διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἀνθρω-
πότητος, κανεὶς τέλος δὲν ἠμπόρεσε ν' ἀνακύψῃ
ἀπὸ ἐξουθενικωτέραν δουλείαν. Τὸ κατ' ὀρθωσεν
ὅμως διότι εἶχεν εἰς τὴν ψυχὴν του τὸ ἀπόθεμα
τοῦτο τῆς προγονικῆς κληρονομίας, τὴν θέλησιν
νὰ ζῇ καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς θυσίας. Ἀπὸ τῶν
ἀρχαιοτάτων ἱστορημένων χρόνων ἡ Ἑλληνικὴ
ἱστορία εἶναι μία σειρά θυσιῶν διὰ τὴν ἀνθρω-
πότητα, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δόξαν. Οἱ Μηδικοὶ
πόλεμοι, τὸ ἔπος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὁ
Ἑλληνικὸς ἐποικισμὸς τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀσίας
καὶ τῆς Ἀφρικῆς, ἡ βυζαντινὴ ἐποποιία, ἐγ-
κλείουν σελίδας θαμβωτικὰς θριάμβου, ἀλλὰ καὶ
αὐταπαρνήσεως Ἑλληνικῆς, δόξης ἀλλὰ καὶ
ἀπεριορίστων Ἑλληνικῶν θυσιῶν. Καὶ τὸ πνεῦμα
αὐτὸ τῆς προσηλώσεως εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν παρα-
δόσεων τῆς φυλῆς συνεχίζεται καὶ κατὰ τοὺς
χρόνους τῆς δουλείας. Οἱ σκλάβοι δὲν παύουν νὰ
ἐπαναστατοῦν, νὰ ποτίζουν ἀδιάκοπα μετὰ αἷμα
τὴν Ἑλληνικὴν γῆν, νὰ χαλυβδώνουν τὴν ψυχὴν
των εἰς τὰς θυσίας καὶ τὸ Κρυφὸ Σχολεῖο, ἀνα-
δεικνύονται οἱ κλέφτες καὶ οἱ ἀρματοῦλοι καὶ τὸ
πνεῦμα τῆς Ἑλληνικῆς ἀντοχῆς ἀποτυπώνεται
εἰς τὸν χορὸν τοῦ Ζαλόγγου. Οἱ Πολωνοὶ ἐκφω-
νῶνται ἀνακραυγάζουν «ἡ Πολωνία δὲν ἀπωλέ-
σθη», ἐνῶ ἄρτια αἱ πολωνικαὶ στρατιαὶ μάχονται
τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων ἀγῶνα. Οἱ ἥρωες τοῦ 21 τοῦ
ἐφώναζαν καὶ ὅταν ἀκόμη τὰ στίφη τοῦ Ἱμπερα-
τοῦ κατέστρεφαν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου τοῦ Ἑλλάδα
καὶ κατὰ δεκάδας χιλιάδων ἐθυσιάζοντο μαχη-
ται καὶ ἄμαχοι. Καὶ ἡ ἱστορία συνεχίζεται μετὰ τὸν
ἴδιον αἱματηρὸν ρυθμόν. Εἰς τὸ Ἀρκάδι θυσιά-
ζονται οἱ μαχηταὶ διὰ νὰ μὴ αἰχμαλωτισθοῦν, εἰς
τὸ 12, εἰς τὸ 13, εἰς τὸ 17 φεγγοβολεῖ τὸ πνεῦμα
πάντοτε τῆς φυλῆς, εἰς αὐτὸ τὸ 22 ἀξιωματικοὶ
αὐτοκτονοῦν διότι βλέπουν νὰ καταρρέῃ τὸ Ἑλ-
ληνικὸν ὄνειρον αἰώνων.

Τὰ ζωντανὰ Ἑθνη ζοῦν μετὰ θυσίας, ἀλλὰ καὶ
δι' αὐτὸ ζοῦν. Ἡ πολωνικὴ ἀναφώνησις εἰς τὴν
τραγικότητά της ἐγκλείει ὑπομνήσεις αἱ ὁποῖαι
ὑψώνονται σύμβολα εἰς αἰῶνας αἰώνων. Τὰ Ἑλ-
ληνόπουλα ἄς μὴ τὸ λησμονοῦν, μόνον ἂν εἶναι
ἕτοιμα διὰ κάθε θυσίαν, ὅταν θὰ εἶναι ἄνδρες καὶ
θὰ τοὺς ζητηθῇ ἡ θυσία, θ' ἀνταποκριθοῦν πρὸς
τὴν ἱστορίαν των, πρὸς τὸ ἐνδοξον παρελθόν καὶ
τὸ προσδοκώμενον μέλλον, θὰ ὑπάρξουν οἱ ἀντά-
ξιοι γόνοι τῆς ἐνδοξοτέρας φυλῆς τῆς γῆς.

X. A.

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Πρὸς τοὺς Βαθμοφόρους ἀπάντων τῶν Σχηματισμῶν
ἀρρένων καὶ δηλέων τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἐλάβατε ὅλοι γνῶσιν τῆς ἐγκυκλίου μου πρὸς
τὰς Κρατικὰς Ἀρχάς, τὴν ἀφορῶσαν τὴν ἔντασιν τῆς
προσπαθείας ὅλων μας, διὰ τὴν αὔξησιν τῆς ποσοτι-
κῆς καὶ ποιοτικῆς ἀποδόσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς. Ἡ
προσπάθεια αὕτη εἶναι γνωστὸν ὅτι ἀπετέλεσε πάντοτε
ἓνα ἀπὸ τὰ κεφαλαιώδη σημεῖα τοῦ ἀγῶνος, ὃν ἀπὸ
τῆς 4ης Αὐγούστου 1936 ἀνελάθομεν ὅλοι μαζί διὰ
τὴν Ἀναγέννησιν τῆς Χώρας.

Θέλω ὅμως νὰ κατανοήσητε ὅτι αἱ σημεριναὶ περι-
στάσεις ἀυξάνουν τὰς ἐν προκειμένῳ ὑποχρεώσεις
ὅλων μας.

Ἡξίωσα καὶ ἀξιῶ ἀπὸ ὅλων, ἀπὸ τὴν Κρατικὴν
ἱεραρχίαν, ἀπὸ τὰ κοινωνικὰ στελέχη, ἀπὸ τὸν λαόν,
νὰ ἐντείνουν καὶ νὰ αὐξήσουν τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν
ἀπόδοσιν των. Ἐζήτησα αὔξησιν καὶ ἔντασιν προσπα-
θείας ἀπὸ ὅλους. Αὐξήσιν καὶ ἔντασιν ἀποδόσεως.

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸ Κράτος καὶ τὴν Κρατικὴν μη-
χανὴν ἡ αὐστηρὰ ἀγρυπνία τῆς Κυβερνήσεως καὶ προ-
σωπικῆς ἐμοῦ ἐγγυάται ὅτι θὰ ὑπάρξῃ αὕτη ἡ ἔντα-
σις. Εὐνόητον ὅμως εἶναι ὅτι τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Περι-
σότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν σήμερον ἐπιβάλλεται
ἡ προσπάθεια τοῦ Κράτους νὰ τύχῃ τῆς ολοκληρωτι-
κῆς καὶ ἀπολύτου, ἐνεργοῦ δὲ συνδρομῆς τοῦ λαοῦ,
χάριν τοῦ ὁποῖου τὸ Κράτος αὐτὸ ἐδημιουργήθη. Καὶ
ὅταν λέγω λαόν, ἐννοῶ τοὺς παραγωγικῶς ἐργαζο-
μένους Ἑλληνας. Περισσότερον παρὰ ποτὲ σήμερον ἡ
Χώρα ἔχει ἀνάγκη νὰ στρέψῃ ὅλας τὰς δυνάμεις
εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν παραγωγὴν ἀγαθῶν. Περι-
σότερον παρὰ ποτὲ σήμερον ἰσχύει τὸ ἀξιῶμα ὅτι ἡ
παραγωγικὴ ἐργασία ἀποτελεῖ ὑπερτάτην ὑπηρεσίαν
πρὸς τὴν κοινωνίαν, πρὸς τὸ Κράτος, πρὸς τὴν Πα-
τρίδα.

Ἀπὸ τὴν ἐργαζομένην κοινωνίαν μας καὶ ἀπὸ ἓνα
ἑκάστον Ἑλληνα ἀπαιτῶ ἐργασίαν. Ἐργασίαν ὅχι
μόνον τὴν συνήθη, τὴν προσφερομένην κανονικῶς καὶ
ὑπὸ ὁμαλᾶς συνθήκας, ἀλλὰ ἐργασίαν κατὰ ποσὸν
καὶ κατὰ ποιὸν ἡξυμένην. Ἀπαιτῶ ἀπὸ κάθε Ἑλ-
ληνα νὰ πεισθῇ καὶ νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτὸν του ὅτι δὲν
ἐργάζεται μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ διὰ τοὺς
οἰκείους του, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας
καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ὅτι δηλαδὴ ἡ ἐργασία του δὲν
εἶναι ἀτομικὴ του μόνον ὑπόθεσις, ἀλλὰ κοινωνικὴ καὶ
Ἑθνικὴ. Ὅτι, ἂν εἰς αὐτὸν ἀνήκῃ ἡ ἀμεσὸς ἐκ τῆς
ἐργασίας του ἀπολαυή, ἡ κοινωνία καὶ ἡ Πατρίς
πλουτίζει καὶ ἐνισχύεται ἀπὸ τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἐργα-
σίας του.

Ὅλος ἰδιαιτέρως ἡ ἀπαιτήσις μου περὶ περισσοτέ-
ρας καὶ καλλιτέρας ἐργασίας στρέφεται τὴν στιγμήν
ταύτην πρὸς τοὺς Γεωργοὺς τῆς Ἑλλάδος, διότι ἡ
Γεωργία εἶναι ἡ μέγιστη πηγὴ ἐργασίας καὶ πλού-
του εἰς τὴν σημερινὴν Ἑλλάδα. Νομίζω ὅτι δικαιοῦ-
μαι νὰ προβάλω μεγαλειότεραν ἀπαιτήσιν πρὸς τοὺς
Γεωργοὺς μας καὶ πιστεύω ὅτι καὶ οἱ Γεωργοὶ μας
ἀναγνωρίζουν εἰς ἐμὲ αὐτὸ τὸ δικαίωμά, διότι ἐσκεμ-
μένως εἰς αὐτοὺς ἐχάρισα τὴν μείζονα στοργὴν μου
ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Εἰς τοὺς Γεωργοὺς τῆς Ἑλλάδος ἀναθέτω τὸ ἔρ-
γον τῆς ἐξασφαλίσεως τοῦ σιτισμοῦ τῆς Χώρας
κατὰ τὴν ἀνώμαλον ταύτην περίοδον. Γνωρίζω ὅτι τὸ
ἔργον εἶναι δύσκολον, ἀλλ' ὅχι ἀνώτερον τῶν δυνά-
μεων των. Θὰ τὸ κατορθώσουν ἅμα θελήσουν. Θὰ τὸ
κατορθώσουν, ἂν ἐπιδοθοῦν εἰς τὰ ἔργα των, ὅχι ὅπως
πάντα μετὰ τὸν συνηθισμένον ρυθμόν, ἀλλὰ μετὰ ἡξυμέ-
νην θέλησιν, μετὰ ἡξυμένην ὄρεξιν, μετὰ ὁρμὴν καὶ ἐνθου-
σιασμόν.

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ζητῶ πολλὰ
ἀπὸ τοὺς ἀγρότας μας, ὅταν τοὺς ζητῶ ἐνθουσιώδη
ἐργασίαν.

Καλῶ τοὺς ἡγέτας, τὰ στελέχη καὶ τοὺς βαθμο-
φόρους καὶ ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἑθνικῆς Ὁργανώσεως
Νεολαίας, νὰ γίνουν παντοῦ οἱ θερμοὶ καὶ εὐγλωττοὶ
διερμηνεῖς καὶ ἐκτελεσταὶ τῆς παρουσίας μου, μετὰ τὸν
λόγον, μετὰ τὸ ἔργον καὶ μετὰ τὸ παράδειγμα, εἰς τὴν
ὑπαίθριον καὶ εἰς τὰς πόλεις.

Τὸ σύνθημα τῆς ἐνθουσιώδους καὶ ἐντατικῆς ἐργα-
σίας πρέπει νὰ κυριεύῃ τὴν Χώραν ἀπ' ἄκρου εἰς
ἄκρον.

Ἄς γνωρίζουν ὅλοι ὅτι ἐργαζόμενοι περισσότερον
καὶ καλλίτερον δὲν ἀσφαλίζουμε μόνον τὴν διατήρη-
σιν εἰς ἀνεκτὰ ὅρια τῆς στάθμης τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ,
ἀλλὰ καὶ καθιστῶμεν τὴν Ἑλλάδα ἰσχυροτέραν καὶ
περισσότερον ἀπρόσβλητον.

Ἐπαφίεμαι εἰς τὰ στελέχη τῆς Ε.Ο.Ν., ὅπως κα-
ταστήσουν τὴν ἐξόρμησιν αὐτήν, τῆς ὁποίας προσωπι-
κῶς ἡγοῦμαι, συνειδητὴν εἰς κάθε μέλος τῆς Ε.Ο.Ν.
καὶ ζητῶ, ὅπως δώσουν τὸν τόνον τῆς ἀρχομένης μά-
χης, διὰ τὴν Ἑλληνικὴν παραγωγὴν, τιθέμενοι εἰς τὴν
πρώτην γραμμὴν.

Πρὸς τοῦτο:

- 1) Θὰ ἐπιμεληθῇτε τῆς ἀκριβοῦς ἐκτελέσεως πασῶν
τῶν ἀποστολλομένων ὑμῖν ὑπὸ τοῦ Κέντρου σχετικῶν
ὁδηγίων.
- 2) Εἰς τακτικὰς καὶ ἐκτάκτους συγκεντρώσεις θὰ
διαφωτίσητε τὰ μέλη ἐπὶ τῶν ὑποχρεώσεων τὰς ὁποίας
ἔχουν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἠθικὴν καὶ διὰ προσωπικῆς
ἐργασίας ἐνίσχυσιν τῆς προσπάθειας.
- 3) Θὰ διαφωτίσητε ὁμοίως τὸ κοινόν, ὅπου καὶ ἂν
εὐρίσκεται, διὰ παντὸς προσφόρου μέσου.
- 4) Θὰ εὐρίσκεισθε ἐν στενῇ ἐπαφῇ μετὰ τὰς ἀρμο-
δίας Κρατικὰς Ἀρχάς, τιθέμενοι εἰς τὴν διάθεσιν αὐ-
τῶν, δι' ὅ,τι θὰ ζητηθῇ ἡ συνδρομὴ τῆς Ε.Ο.Ν., συμφῶ-
νως πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ οἰκείου Γενικοῦ Ἐπιόπτου.
- 5) Θὰ ἐνεργήσητε οὕτως, ὥστε ἡ Ε.Ο.Ν. νὰ
δώσῃ τὸ παράδειγμα ἐνθουσιασμοῦ, ἐργασίας καὶ
συμμορφώσεως πρὸς τὸ ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τῆς Ἑθνι-
κῆς ἀνάγκης καθήκον.
- 6) Θὰ παροτρύνητε τὰ ἐργαζόμενα γεωργικῶς
μέλη εἰς ὑπερέντασιν προσπάθειας καὶ διὰ προσωπι-
κῆς ἐργασίας θὰ ἔλθῃ ἡ Ὁργάνωσις συνεπικούρους,
ὅπου δι' οἰονδήποτε λόγον δὲν ἐπαρκοῦν αἱ ἀγροτι-
καὶ χεῖρες.
- 7) Δι' ἐθελοντικῆς ἐργασίας θὰ καλλιεργήσητε τὰ
τυχόν παραχωρηθέντα εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. κτήματα καὶ
τοὺς Σχολικοὺς κήπους, ὡς καὶ πᾶσαν παρεμφερῆ
ἔκτασιν διὰ τῆς ἀποδοτικωτέρας καλλιέργειας.
- 8) Θὰ τεθοῦν εἰς ἐφαρμογὴν τὰ ἥδη διατεταγμένα
διὰ τὴν ἀνάλογον περίστασιν, καὶ
- 9) Θὰ κατελήθητε, ὡς εἰς ἄνθρωπος, εἰς τὴν προσ-
πάθειαν αὐτὴν μετὰ ἐπιμονήν, πίστιν καὶ ἐνθουσιασμόν,
ἀνάλογον πρὸς τὴν τεραστίαν αὐτῆς Ἑθνικὴν σημα-
σίαν.

Ἐχω τὴν πεποίθησιν ὅτι ὅλοι καὶ ὅλες ἀνεξαιρέ-
τως θὰ δικαιώσητε τὰς προσδοκίας, τὰς ὁποίας στη-
ρίζω ἐπὶ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ θὰ φαῖνται ἀξιοὶ τῆς πρὸς
αὐτὴν ἐμπιστοσύνης μου.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως
καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν.

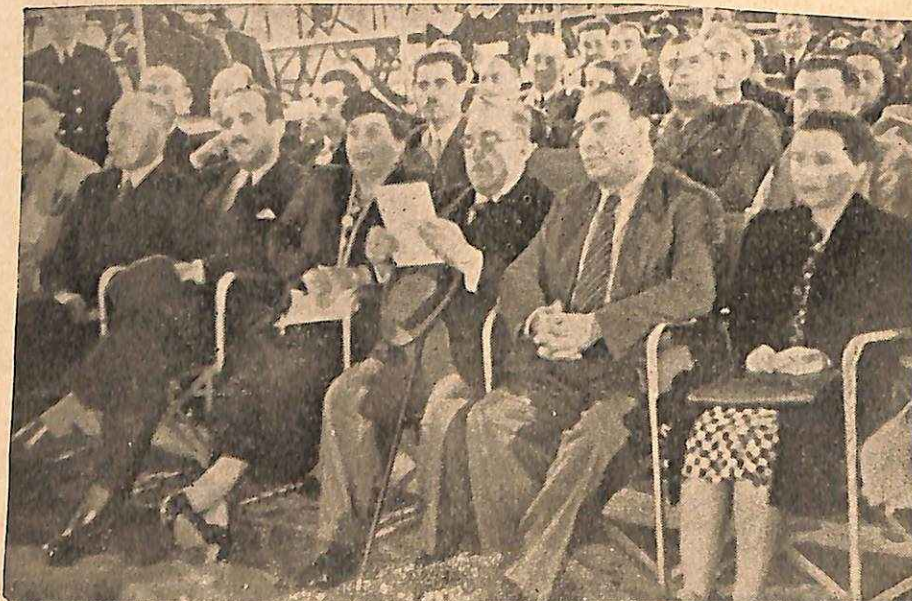
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΣΑΣ

ΟΙ ΣΚΟΠΟΙ ΤΩΝ ΕΓΚΥΚΛΙΩΝ

Γιὰ τὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὴν ἔκτασιν ποῦ χρειάζεταιαι καὶ ποῦ ὀρίζει ὁ Ἀρχηγὸς εἰς τὰς ἐγκυκλίους ποῦ ἀπηθύνετο πρὸς τὰς Ἀρχάς, πρὸς τὸν Λαὸν καὶ πρὸς τὴν Νεολαίαν ἢ καλλιεργητικὴ ἐπιστράτευσις καὶ γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοὺς σκοποὺς ποὺ ἔθεσεν εἰς αὐτήν, δὲν φθάνει νὰ καταδῶλουν ὅλη τοὺς τὴν θέλῃσι καὶ τὴν ὀρεξί γιὰ νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῶν ἐγκυκλίων τὰ ἄτομα, οἱ μεμονωμένοι καλλιεργηταί. Οὕτε ἄλλως τὸ ὁ σκοπὸς τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὅταν ἐξέδιδε τὰς ἐγκυκλίους, ἀπέθλεπεν εἰς τὰ ἄτομα. Τὸ κάτω κάτω ὁ γεωργὸς εἶναι ἐπιχειρηματίας καὶ ἀλλοιμονό τοῦ ἂν ὡς ἐπιχειρηματίας δὲν κατορθώσῃ νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι πρώτης τάξεως εὐκαιρία γιὰ ν' ἀκρίβιστῶνται αὐτὸς καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του τὴν ἐργασίαν καὶ τὰς ὑπηρεσίας των. Βέβαια ὁ Ἀρχηγὸς ἠθέλησε νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ τοὺς μεμονωμένους καλλιεργητάς, γιατί μαζευμένοι οἱ μεμονωμένοι ἐπιχειρηματῖαι γεωργοὶ ἀπαρτίζουν τὸν γεωργικὸν κόσμον τῆς Χώρας. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ ἤθελε κυρίως ἦτο νὰ τονίσῃ τὴν σημασίαν ποῦ ἔχει γιὰ τὸν ἴδιον καὶ γιὰ τὸ σύνολον τοῦ λαοῦ τὸ νὰ μὴν ἀπομείνῃ κατὰ τὰς δυσκόλους αὐτὰς ἡμέρας καμμία γωνία γῆς ἀκαλλιεργητος, κανένας πόρος τῆς Χώρας ἀνεκμεταλλεutos. Ἰὰ τὸν μεμονωμένο ἐπιχειρηματῖα γεωργό, ἂν τύχῃ νὰ βλέπῃ πολὺ στενά τὸ ατομικὸ ποῦ μονάχα ὄφελος, ἴσως ἴσως αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία τοῦ Ἀρχηγοῦ νὰ μὴν εἶναι πολὺ εὐχάριστος. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει καμμία σημασία. Ἐδῶ δὲν πρόκειται γιὰ τὸ τί ἀρέσει ἡ δὲν ἀρέσει εἰς τὰ μεμονωμένα ἄτομα, ἀλλὰ γιὰ τὸ τί συμφέρει εἰς τὸ σύνολον. Καὶ εἰς τὸ σύνολον συμφέρει νὰ λειτουργήσουν συντόνας καὶ ἀποδοτικῶς ὅλαι αἱ πηγαὶ καὶ ὅλοι οἱ πόροι τῆς Χώρας, νὰ μὴ πέσῃ ἡ στάθμη τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ καὶ ἂν μὲ τὸν καιρὸ αἱ συνθήκαι καὶ αἱ περιστάσεις διαμορφωθοῦν εὐνοϊκαί, ν' αὐξήσουν τὰ ἔθνηκα ἀποθέματα εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ὑπάρξῃ τὸ ἴδιον νὰ ἀρτίωσῃ τὴν ὅλην τεχνικὴν καὶ παραγωγικὴν του ὀργάνωσιν.

‘Ο Ἀρχηγός, πού τὰ ἔχει ὅλα αὐτὰ εἰς τὴν προοπτικὴν τῶν ἐπιδιώξεων του, φυσικὸν εἶναι νὰ ἐπιζητῇ γιὰ τὸ παρὸν καὶ γιὰ τὸ ἄμεσον μέλλον ἐκεῖνα πού εἶναι ἰδιαιτέρως ἀπαραίτητα καὶ πού ἡμποροῦν νὰ πραγματοποιηθῶν ἀμέσως.

Ἡ ἔντασις τῆς γεωργικῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς γῆς μας εἶναι καὶ ἀπα-
ραίτητος καὶ ἀπολύτως δυνατὴ, ὑπὸ ἕνα πάντοτε βασικὸν ὄρον. Ὅτι αὐτὴ-
τὴν δύσκολον δι' ὅλον τὸν κόσμον ὦραν, δὲν θὰ σκεφθῇ κανένας μας καὶ ἰδι-
αιτέρως ὁ λαὸς τῆς ὑπάιθρου, κατὰ τὸν στενὸν ἀτομιστικὸν τρόπον. Τὸ νὰ
καλλιεργήσουν τὰ μεμονωμένα ἄτομα καλλίτερον τὰ κτήματά των καὶ τὸ
νὰ καλλιεργήσουν περισσότεραν ἔκτασιν ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἐκαλλιεργήσαν
τὸν περασμένον χρόνον, θὰ εἶναι βέβαια κέρδος καὶ γι' αὐτοὺς καὶ γιὰ τὸ
σύνολο, δὲν θὰ εἶναι ὁμας αὐτὸ ποὺ ζητεῖ ὁ Ἀρχηγός. Ἡ ἐπιθυμία καὶ ἡ
ἐντολὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ εἶναι νὰ καλλιεργήσουν ὅλοι—τὸ σύνολον—περι-
σσότερον καὶ καλλίτερον. Αὐτὸ μόνον κατὰ ἕνα τρόπον εἶναι δυνατόν. Ἐάν
τὸ κάθε ἕνα χωρὶς ἀντιμετωπίσῃ τὸ πρόγραμμα τῶν καλλιεργειῶν ἀπὸ

Ὁ Ἀρχηγὸς εἰς τὸν ἐγκαινισμὸν τοῦ «Ἀρματος Θεσπιδος».

ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ

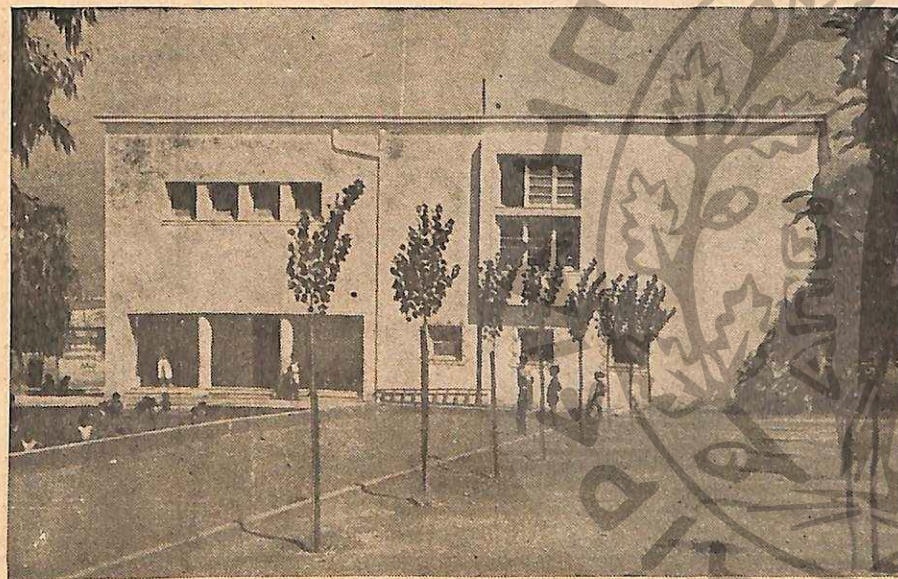
Εἰς ἄλλην σελίδα δημοσιεύομεν τὴν πρὸς τὰ μέλη μας Διαταγὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ζητεῖται νὰ γίνωμεν ἡ πρωτοπορία τοῦ στρατοῦ «διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τῆς Πατρίδος μας». Ἐνωτιζόμεθα μὲ ἐνθουσιασμόν καὶ χαρὰν τὸ κήρυγμα τοῦ καὶ μὲ ἱερὰν συγκίνησιν ἀποδεχόμεθα τὴν μεγάλην τιμὴν τῆς πρωτοπορίας εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν μάχην. Κατερχόμεθα εἰς αὐτὴν μὲ ὅλην τὴν ὁρμὴν τῆς νεότητός μας, μὲ ὅλην τὴν πίστιν τὴν ὁποίαν μᾶς ἐνέπνευσεν Ἐκεῖνος. Εὐτυχεῖς ὅτι δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ δεῖξωμεν ὅτι εἴμεθα ἄξιοι νὰ ἀναδεχθῶμεν τὰς εὐθύνas τῆς πλήρους ἐπιτυχίας τοῦ τεθέντος ἐθνικοῦ ἔργου, εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὁποίου ἐπεδόθημεν ἤδη μὲ ὅλην τὴν πεποιθισιν ὅτι θὰ δικαιώσωμεν πλήρως τὴν πρὸς ἡμᾶς ἐμπιστοσύνην καὶ τὰς ἐλπίδας τοῦ.

Τὸ ἀγροτικόν μας στρατόπεδον, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς Ροδόπης καὶ τοῦ Ἑβρου μέχρι τῆς Κρήτης, ὕψωσεν ἤδη σύμβολον τὴν σκαπάνην καὶ τὸ ἄροτρον, τὰ ὁποῖα εἰς τὰς μυριάδας τῶν νεανικῶν χειρῶν τῆς Ε. Ο. Ν. θὰ ἀπαντήσουν εἰς τὰ κελεύσματά του.

«Ἀρχηγέ, ἀρχίζομεν τὸ ἔργον μὲ πλήρη συνειδησιν καὶ πίστιν ὅτι εἴμεθα ἄξιοι τῆς τιμῆς νὰ προσηγηθῶμεν εἰς τὴν ἐθνικὴν μάχην ποὺ μᾶς ἔταξες, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ μᾶς ὀδηγῇ καὶ θὰ μᾶς ἐμψυχώσῃ ἡ ἐθνικὴ πνοὴ σου».

κοινοῦ, ὥς μία ἐνιαία μονάς. Ὡς οὖν θὰ καλλιεργήσουν μόνον ἐκεῖνοι ποὺ διαθέτουν τὰ τεχνικά καὶ τὰ ἄλλα μέσα καὶ τὰ ἐργατικά χεῖρα. Ἀλλὰ καὶ οἱ πτωχοὶ καὶ αἱ γῆραι καὶ τὰ ὄρφανα καὶ αἱ οἰκογένειαι τῶν ὁποίων τὰ μέλη ἀπουσιάζουν εἴτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Πατρίδος εἴτε κάπου ἄλλου. Ἀν ἀντιμετωπιθῇ ἔτσι τὸ ζήτημα θὰ ἐξυπηρετηθοῦν τελειῶς μαζὶ με τοὺς οἰκονομικοὺς καὶ οἱ κοινωνικοὶ καὶ οἱ ἐθνικοὶ σκοποὶ ποὺ θέτει εἰς τὰς ἐγκυκλίους του ὁ Ἀρχηγός.

Για νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν τὸ ἔργον θὰ πρέπη νὰ κινήθῃ τὸ χωριὸ ὡς κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ μονάς. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀφοῦ πρῶτα προσπα-
ρασκευασθῇ ἡ κατάλληλος ἀτμόσφαιρα μὲ μίαν συστηματικὴν διασφύτιν.
Εἰς τὸ στάδιον τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς θὰ πρέπη νὰ πρωτοστατήσουν,
κατευθύνοντα καὶ ὀδηγοῦντα τὰ κοινωνικὰ στελέχη τῆς ὑπαίθρου, οἱ ἱερεῖς
δὴλ., οἱ κοινοτάρχαι καὶ οἱ διδασκαλοὶ. Ἡ Ε. Ο. Ν. εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν
προσπάθειαν ἡμπορεῖ νὰ προσθέσῃ μαζί με τὴν ἐργασίαν της, τὸν ἐνθου-
σιασμόν, τὴν δροσίαν καὶ τὴν χαρά της, τὴν φωτεινὴν της αἰσιοδοξίαν καὶ
φυσικὰ ἡ συμβολὴ τῆς θὰ εἶναι πολὺτιμος. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν θὰ λει-
τουργήσῃ μία παλαιὰ καὶ πλουσία πηγὴ τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνικότητος
ποῦ τὴν εἴχαμε ἀφήσει τοὺς τελευταίους καιροὺς νὰ στερεώσῃ. Ὁ ἀνάγω-
γὴν τὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλεγγύης καὶ ἡ ἔφεσις τῆς θυσίας εἰς τὰ εὐρύ-
τητα λαϊκὰ στρώματα, αἰσθηθήματα ποῦ εἶναι τόσο ἀπαραίτητα καὶ τόσο
πολύτιμα εἰς στιγμὰς ὅπως αἱ σημεριναί.

Τὰ σχολικὰ κτίρια τοῦ Νέου Κράτους πού ἡ λειτουργία των ἄρχεται μέ τὸ νέον σχολ. ἔτος.

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑμῶς : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τοῦτος θὰ μπορούσε νὰ τοῦ δώσῃ πληροφορίες, γιὰ τοὺς Καλυβίτες... γιὰτὶ ἡ Πέργαμος πού γινώριζε τέτοια δόξα, στὰ παλιὰ χρόνια, ὕστερα ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τοῦ 716 ἀπὸ τὸ Σαρακηνὸ Μωσλεμᾶ, κατάντησε ἕνα μικρὸ κι' ἀσήμαντο χωριουδάκι.

«Ἐκεῖ θὰ γνωρίζωνται ὅλοι μεταξὺ τους», σκέφθηκε πολὺ φυσικὰ ὁ Ἀθανάσιος, σκεπάζενο ὡς τόσο! Ὁ γνωστὸς ἀπὸ τὴν Πέργαμο δὲν ἤξερε κανένα Καλυβίτη.

—Μήπως ἄλλαξε τ' ὄνομά του ὁ πατέρας σου; ρώτησε ὁ Ἀθανάσιος τὸν Πέτρο... Κάποιος πατριώτης σὰς, πού βρίσκεται ἐδῶ πέρα, μοῦ εἶπε πὼς δὲν ἔχει ἀκουστὰ τέτοιο ὄνομα.

Ὁ νέος τοῦρριξε μιὰ γρήγορη προσεκτικὴ ματιά... Ἀμέσως πῶ ὕστερα χαμογέλασε.

—Ναί, ἀπήντησε, οἱ ντόπιοι τότε λένε Σκλάβο. Ἡ σκλαβιά του, βλέπεις, πῆρε τέλος, μ' ἀπόμεινε τ' ὄνομα γιὰ νὰ τοῦ τὴ θυμίσῃ.

—Καί τί δουλεῖα κάνει;

—Σιδεράς εἶναι. Ἐχει ἕνα μαγαζάκι ἐκεῖ κάπου παρὰμέρα... καὶ διπλά μιὰ φωλιά με πλιθούς... Τὴν ἔχτισε ὁ ἴδιος με τὰ χέρια του.

—Σωστά... Δὲν εἶναι παρὰξενον πού δὲν τὸν γνωρίζουν. Μὲ κανένα δὲ συνασπρέφεται... Εἶναι βαρύθυμος πάντα του ἀπὸ τὰ βάρσανα τὰ περασμένα, μὰ καὶ τὰ τωρινά.

Ποῦ βρίσκεται αὐτὸς ὁ πατριώτης μου; Πὼς τότε λένε; ρώτησε ὕστερα ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ.

Ὁ Ἀθανάσιος τοῦ εἶπε καὶ τ' ὄνομα καὶ τὸ μέρος, ἀν ἤθελε νὰ τὸν συναντήσῃ. Ὡς τόσο δὲν μπορούσε νὰ ἡσυχάσῃ κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζῃ τὸν νέο με πολλὴ προσοχή. Κάποια σκέψῃ τὸν βασάνιζε.

—Ἐσὺ στὴν Πέργαμο γεννήθηκες; ρώτησε πάλι.

—Ἐτσι μοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου, ἀπάντησε γελώντας ἐκεῖνος. Κι' ἀν ἔχῃς λόγους νὰ μὴν τὸ πιστεῦς, δὲν μπορῶ διαφορετικὰ νὰ σοῦ τὸ βεβαιώσω.

Ὁ Ἀθανάσιος δὲν ἔδειξε καθόλου πὼς κατάλαβε τὴν εἰρωνείαν καὶ ξαναρώτησε:

—Ἀπὸ τότε πού ἀρχισες νὰ νοιώθῃς, λοιπόν, δὲ μάκρυνες ποτὲ ἀπὸ τὸν τόπο σου καὶ τὸν πατέρα σου;

—Ποτέ!... Θυμοῦμαι μάλιστα, μὰ θάμουν πολὺ μικρὸς τότε, πού ἡ μάνα μου με πῆγαινε στ' ἀργαστήρι. Ἐκεῖ καθὼς τὸν ἔθλεπα ἀνάμεσα στὶς φλόγες νὰ κοπανᾷ με τὴ βαρεῖά τὸ πυρωμένο σίδερο, φοβόμουν

καὶ ριχνόμουν στὸ λαϊμό της κλαίγοντας.

—Μὰ γιατί ὅλα αὐτὰ τὰ ρωτήματα, γέρο;

—Νά, ἤθελα νὰ μάθω, ἐξήγησε ὁ Ἀθανάσιος, καὶ μὴ σοῦ κακοφανεῖ... Πὼς νὰ σοῦ πῶ... βλέπεις στοὺς δούλους τούτους καιροὺς ὅλα γίνονται... Κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ κόσμου βρεθήκαμε ἐδῶ πέρα. Κι' ἀν ὁ Γρηγόρης Κομιτᾶς δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μάθῃ ποιοὶ ἦταν οἱ γονιοὶ του καὶ ποῖο τὸ χρέος του... Θέλω νὰ πῶ... Θὰ μπορούσε μιὰ χαρὰ νὰ πιστεῦν πὼς ἐγὼ τάχα εἶμαι ὁ πατέρας του. Ἐτσι δὲν εἶναι;

—Μπορεῖ, μὰ δὲν καταλαβαίνω τί θές νὰ πῇς...

Ὁ Ἀθανάσιος ἔδειχνε πολὺ στενωχωρημένος.

—Μὲ συμπαθᾷς, παιδί μου, μὰ... πάντα κανεῖς πάει νὰ φανταστῇ κάτι πού ἡ καρδιά του τ' ἀποθυμᾷ. Ἐτσι καὶ τώρα μόλις σὲ εἶδα...

Καὶ τέλος πάντων πρόσθεσε με ἀπόφαση:

—Μήπως δὲν εἶσαι γυιὸς τοῦ σιδερά;

—Μὰ τί λές, Ἀθανάσιε; φώναξε ἐξαφνιασμένη ἡ κυρὰ Σταύραινα.

Ὁ Πέτρος γέλασε μ' ὅλη του τὴν καρδιά.

—Ἀλήθεια, εἶπε, μπορεῖ νᾶμαι κι' ἐγὼ κανένα ἀρχοντοπούλο... ποίους ξέρει! Μονάχα πού ἀν ὁ σιδεράς μοῦ τὸ κρυβε, θὰ βρισκόταν, λέω, κανένας Χριστιανὸς νὰ μοῦ τὸ φανερώσῃ.

—Ἐγὼ κανένα ἀρχοντοπούλο... ποίους ξέρει! Μονάχα πού ἀν ὁ σιδεράς μοῦ τὸ κρυβε, θὰ βρισκόταν, λέω, κανένας Χριστιανὸς νὰ μοῦ τὸ φανερώσῃ.

—Ἐγὼ κανένα ἀρχοντοπούλο... ποίους ξέρει! Μονάχα πού ἀν ὁ σιδεράς μοῦ τὸ κρυβε, θὰ βρισκόταν, λέω, κανένας Χριστιανὸς νὰ μοῦ τὸ φανερώσῃ.

—Ἐγὼ κανένα ἀρχοντοπούλο... ποίους ξέρει! Μονάχα πού ἀν ὁ σιδεράς μοῦ τὸ κρυβε, θὰ βρισκόταν, λέω, κανένας Χριστιανὸς νὰ μοῦ τὸ φανερώσῃ.

—Ἐγὼ κανένα ἀρχοντοπούλο... ποίους ξέρει! Μονάχα πού ἀν ὁ σιδεράς μοῦ τὸ κρυβε, θὰ βρισκόταν, λέω, κανένας Χριστιανὸς νὰ μοῦ τὸ φανερώσῃ.

—Ἐγὼ κανένα ἀρχοντοπούλο... ποίους ξέρει! Μονάχα πού ἀν ὁ σιδεράς μοῦ τὸ κρυβε, θὰ βρισκόταν, λέω, κανένας Χριστιανὸς νὰ μοῦ τὸ φανερώσῃ.

—Ἐγὼ κανένα ἀρχοντοπούλο... ποίους ξέρει! Μονάχα πού ἀν ὁ σιδεράς μοῦ τὸ κρυβε, θὰ βρισκόταν, λέω, κανένας Χριστιανὸς νὰ μοῦ τὸ φανερώσῃ.

—Ἐγὼ κανένα ἀρχοντοπούλο... ποίους ξέρει! Μονάχα πού ἀν ὁ σιδεράς μοῦ τὸ κρυβε, θὰ βρισκόταν, λέω, κανένας Χριστιανὸς νὰ μοῦ τὸ φανερώσῃ.

—Ἐγὼ κανένα ἀρχοντοπούλο... ποίους ξέρει! Μονάχα πού ἀν ὁ σιδεράς μοῦ τὸ κρυβε, θὰ βρισκόταν, λέω, κανένας Χριστιανὸς νὰ μοῦ τὸ φανερώσῃ.

—Ἐγὼ κανένα ἀρχοντοπούλο... ποίους ξέρει! Μονάχα πού ἀν ὁ σιδεράς μοῦ τὸ κρυβε, θὰ βρισκόταν, λέω, κανένας Χριστιανὸς νὰ μοῦ τὸ φανερώσῃ.

—Ἐγὼ κανένα ἀρχοντοπούλο... ποίους ξέρει! Μονάχα πού ἀν ὁ σιδεράς μοῦ τὸ κρυβε, θὰ βρισκόταν, λέω, κανένας Χριστιανὸς νὰ μοῦ τὸ φανερώσῃ.

—Ἐγὼ κανένα ἀρχοντοπούλο... ποίους ξέρει! Μονάχα πού ἀν ὁ σιδεράς μοῦ τὸ κρυβε, θὰ βρισκόταν, λέω, κανένας Χριστιανὸς νὰ μοῦ τὸ φανερώσῃ.

—Ἐγὼ κανένα ἀρχοντοπούλο... ποίους ξέρει! Μονάχα πού ἀν ὁ σιδεράς μοῦ τὸ κρυβε, θὰ βρισκόταν, λέω, κανένας Χριστιανὸς νὰ μοῦ τὸ φανερώσῃ.

—Ἐγὼ κανένα ἀρχοντοπούλο... ποίους ξέρει! Μονάχα πού ἀν ὁ σιδεράς μοῦ τὸ κρυβε, θὰ βρισκόταν, λέω, κανένας Χριστιανὸς νὰ μοῦ τὸ φανερώσῃ.

—Ἐγὼ κανένα ἀρχοντοπούλο... ποίους ξέρει! Μονάχα πού ἀν ὁ σιδεράς μοῦ τὸ κρυβε, θὰ βρισκόταν, λέω, κανένας Χριστιανὸς νὰ μοῦ τὸ φανερώσῃ.

—Ἐγὼ κανένα ἀρχοντοπούλο... ποίους ξέρει! Μονάχα πού ἀν ὁ σιδεράς μοῦ τὸ κρυβε, θὰ βρισκόταν, λέω, κανένας Χριστιανὸς νὰ μοῦ τὸ φανερώσῃ.

Ξαφνικὰ πετάχτηκε μπροστὰ μου ἕνα ἀσκητής

Καὶ πρόσθεσε εὐτὺς πῶ ὕστερα σοβαρώτερα:

—Τέτοια πράγματα δὲ γίνονται παρὰ μονάχα στὰ παραμυθία... κι' ὁ κακομοῖρης ὁ κύρης μου δὲν εἶχε περισευούμενο ψωμί γιὰ νὰ ταγίξῃ καὶ ξένα στόματα.

Ὁ Ἀθανάσιος δὲ μίλησε πιά. «Ἐσκυψε μονάχα τὸ κεφάλι κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔφυγε πολὺ συλλογισμένος.

Περисσότερο ἀπ' ὅλους ἀποροῦσε ὁ Γρηγόρης. Ἦξερε πὼς ὁ προστάτης του ἦτανε πάντα λιγλόγος καὶ μετρημένος γιὰ νὰ πῇ κάτι τὸ ζυγίζε πρῶτα πολὺ μέσος του. «Τὶ φαντάστηκε ἀρὰ γε;» ἀναρωτοῦσε τὸν ἑαυτὸ του, «καὶ γιατί;»

Αὐτὰ πού ἱστοροῦμε πέρα πάνω γίνηκαν τὸ πρωί. Τὸ ἀπομεσήμερο τῆς ἴδιας μέρας ὁ Ἀθανάσιος πῆγε στὸ σπίτι τοῦ γνωστοῦ του ἀπὸ τὴν Πέργαμο νὰ ρωτήσῃ, ὅχι πιά γιὰ τοὺς Καλυβίτες, μὰ γιὰ τὸ Σκλάβο τὸ σιδερά. Ἐκεῖ ὅμως τὸν περίμενε ἄλλο ξάφνιασμα.

Ἐξω στὴν πόρτα εἶδε μαζεμένους πολλοὺς γειτόνους καὶ περαστικούς. «Ἄλλοι συζητοῦσαν ζωηρά, ἄλλοι κύτταζαν μέσα ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα πρὸς τὴν αὐλή.

—Τί τρέχει; ρώτησε.

—Νά, φέρανε τὸ νοικοκύρη, τώρα δά, μέσ' στὰ αἶματά.

—Γιατί; Πῶς;

—Τὸν χτύπησαν με μιὰ πέτρα στὸ κεφάλι.

Δὲν τὸν χτύπησαν, μὴν ἀκοῦς, πρόφτασε ἕνας ἄλλος... Ἦταν ἡσυχος ἄνθρωπος, δὲν εἶχε ἔχθρους. Τὴ δουλειά του κύτταζε... Σωστὸ ἀρνὶ τοῦ Θεοῦ... Ἀπὸ κάποιο λιακωτὸ θὰ πεσε ἡ πέτρα καὶ καθὼς περνοῦσε ἀπὸ κάτω... Κατάλαβες; Κακὴ ὥρα μονάχα... Αὐτὸ εἶναι.

Ὁ Ἀθανάσιος τοὺς κύτταζε σὰν χαμένους.

—Μπορῶ νὰ τὸν δῶ; ρώτησε.

—Ξέρω κι' ἐγὼ; Μὰ καὶ ποίος θὰ σὲ ἐμποδίσῃ; Αὐτὸς εἶναι δῶ πέρα ἔρμος.

Ὁ Ἀθανάσιος πέρασε στὴν αὐλὴ καὶ προχώρησε σ' ἕνα μικρὸ καμαράκι δεξιά. Ἐκεῖ στὴ μέση πάνω σὲ μιὰ σανίδα εἶδε ἐξαπλωμένο τὸν φτωχὸν ἄνθρωπο με δεμένο τὸ κεφάλι. Κατακίτρινος καὶ με κλειστὰ μάτια δὲν ἔδινε σημάδι πὼς ζῇ.

—Πρέπει νὰ στείλωμε μὴνυμα στὸν ξενῶνα... εἶπε ὁ Ἀθανάσιος.

—Τώρα; Στείλαμε κι' ὅλας, τοῦ ἀπάντησε ἕνας γέρος πού καθόταν διπλά καὶ φαινότανε πολὺ λυπημένος.

Στὴ Θεσσαλονικὴ καὶ τίς μεγάλες Βυζαντινὲς πολιτεῖες ὑπάρχανε τέτοιοι ξενῶνες γιὰ τοὺς ἀρρώστους, νοσοκομεῖα, ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα. Ἐκεῖ βρίσκονταν καὶ γιατροὶ καὶ νοσοκόμοι καὶ ἐξκουθήτορες, βοηθοὶ δηλαδή, πού μένανε πάντα ἐκεῖ, νύ-

χτα-μέρα, μήπως παρουσιαστῇ καμμιὰ περίσταση πού χρειαζόταν γρήγορη βοήθεια. Ἐτσι οἱ ξένοι καὶ οἱ περαστικοὶ σὲ ὥρα ἀνάγκης εἶχανε πού νὰ καταφύγουν.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο πράγματι φτάσανε δυὸ νοσοκόμοι με φορεῖο καὶ τὸν ἐπῆραν. Ὁ Ἀθανάσιος πῆγε μαζί τους.

—Θὰ χρειαστῇ νὰ μείνῃ κάμποσο καιρὸ κατάκοιτος, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός πού τὸν ξέτασε. Ἡ πληγὴ του εἶναι σὲ κακὸ μέρος... Μπορεῖ νὰ βλάψῃ καὶ τὸ φῶς του... Ἀν δὲν ἀφορμίσῃ, πρόσθεσε, γιατί τότε βέβαια δὲν ἔχει ἐλπίδα νὰ σωθῇ Γνωστός σου εἶναι;

—Ναί. Ἀγόραζε κερὰ ἀπὸ τὸ κηροπράτειο μου καὶ τὰ μεταπουλοῦσε στὶς γειτονίες. Κερὰ καὶ λιθάνι. Ἦταν ἡσυχος καὶ καλὸς ἄνθρωπος.

—Τότε λοιπὸν ποῖος τὸν χτύπησε; Γιατί; Μὰ τέτοια μέρα, ὁ ἀθεόφοβος.

—Ἐπεσε, λένε, μιὰ πέτρα ἀπὸ ψηλά, καὶ τὸν βρῆκε ἔτσι στὴν τύχη.

—Ἄ μπᾶ!... εἶπε ὁ γιατρός με βεβαιότητα. Ἀν ἦταν ὁπως λές, δὲν μπορούσε νάχῃ τὴν πληγὴ στὸ πίσω μέρος τῆς κεφαλῆς. Ἐκτός ἀν καθότανε ἐξαπλωμένος μπροῦντα στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ περίμενε τὸ τυχερὸ του.

Ὁ Ἀθανάσιος ἔφυγε πολὺ συλλογισμένος. «Ἄλλο μυστήριον πάλι ἐτοῦτο... Ὡς τόσο μπορεῖ νὰ κινή καὶ λάθος ὁ γιατρός. Θεὸς δὲν εἶναι νὰ ξέρῃ... καὶ πολλὲς φορὲς παρουσιάζονται ἔτσι μερικὰ περιστατικά, πού εἶναι ν' ἀπορρῇ... Μήπως δὲν ἦταν ἀνεξήγητὴ ἡ ὁμοιότητα πού εἶχε ὁ ἀνεψιὸς τῆς κυρὰ Σταύραινας με τὸ Γρηγόρη; Θὰ πῇς: «Ἀνθρώπος ὁ ἀνθρώπου μοιάζει καὶ τὸ πρᾶμα τοῦ πρᾶματος», μὰ ὅχι πάλι κι' ἔτσι. Κι' ὕστερα ἡ φωνὴ κι' οἱ χειρονομίες οἱ ἀπότομες πού ἔδειχναν δυνατὴ θέληση καὶ ψυχὴ φλογερή, πὼς τοῦ θυμίζαν τὸν παλὸ τοῦ ἀφεντικῶ, τὸν ἀκρίτα Ἰωάννη Κομιτᾶ! Ἀν ζοῦσε ὁ μεγάλος ἀδερφός τοῦ Γρηγόρη, θάτανε ὁ ἴδιος. Τὸ ἴδιο ὄνομα Πέτρος... Τὰ ἴδια χρόνια... Μὰ πάλι πού τὸν βρῆκε ὁ Καλυβίτης; Καὶ νὰ μὴ θυμάται τίποτα, ἀφοῦ ἦταν ὁχτὼ χρόνων τότε πού τὸν σκλάβωσαν οἱ Σαρακηνοὶ μαζί με τὴ μάνα του! Μήπως θέλει νὰ τὸ κρύψῃ ἀρὰ γε; Καὶ γιατί; Δίχως ἄλλο, ὅλα τούτα ἦσανε τρέλλες καὶ κούφιες ἐλπίδες...»

Τέτοιες σκέψεις τὸν τυραννοῦσαν καὶ καθὼς εἶχε βγῇ σ' ἕνα μεγάλο δρόμο, ὅπου τὸ πλῆθος πηγαينوερχότανε με χαρούμενη βουή, συχνὰ ἔπιεφε πάνω στοὺς διαβάτες πού γύριζαν καὶ τὸν κύτταζαν περίεργα. Ἐξαφνὸς κάποιος ἔτρεξε καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους. Σήκωσε τὸ κεφάλι. Μπροστὰ του στεκόταν ἕνας καλόγερος με ράσα καταξερκισμένα. Εἶδε κι' ἔπαθε νὰ τὸν γνωρίσῃ. Μέσα σὲ τρία χρόνια, πού εἶχε νὰ τὸν δῇ, γέ-
 ρασε τόσο πολὺ...

—Παφνούτιε, φώναξε, Παφνούτιε... Τί γυρεύεις ἐδῶ πέρα; Πότε ἦρθες; Μὰ ὁ Παφνούτιος, γιατί αὐτὸς ἦτανε, τὸν κύτταζε μονάχα καὶ δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα του νὰ πῇ μιὰ λέξη! Τὰ μάτια του, πού ἦσανε πάντα ὀρθάνοιχτα, σὰν τοῦ παιδιοῦ, καὶ ἡσυχᾶ, σὰ νὰ κρατοῦσαν ἐκεῖ κλεισμένη τὴ χαρούμενη ξενισιά τῆς φύσεως,

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Εἶπεν ὁ Κύριος: Ὁποῖος θέλει νὰ ἔλθῃ ὀπίσω μου ἄς ἀπαρνηθῇ τὸν ἑαυ-

κείνος πού θὰ περιφρονήσῃ ἑμὲναι καὶ τὴν διδασκαλίαν μου εἰς τὸν κόσμον τοῦτον τὸν ἁμαρτω-

Εἶπεν ὁ Κύριος: ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι. Ὡς γὰρ ἀν ἔλθῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σώσαι, ἀπολέσῃ αὐτήν· ὅς δ' ἀν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἔαν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; Ἡ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Ὡς γὰρ ἔαν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθῇσεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ πάντων ἀγγέλων τῶν ἁγίων. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰς αἰὶς τῶν ὡδὲ ἐσθιέστων, οὔτινες οὐ μὴ γευσθῶσι τὸ θάνατον ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει.

λοὺν καὶ γεμάτων ἀπὸ κακίας, ἔτσι θὰ περιφρονηθῇ καὶ ἀπὸ ἑμὲναι ὅταν θὰ ἔλθω με τοὺς ἀγγέλους γεμάτος ἀπὸ τὴν δόξαν τοῦ ἐπουρανίου μου πατέρα. Καὶ ἔλεγεν εἰς τοὺς μαθητάς του: Πραγματικὰ σὰς λέγω ὅτι μερικοὶ πού στεκόταναι ἐδῶ σταρὰ δὲν θὰ δοκιμάσουν τί εἶναι ὁ θάνατος μέχρις ὅτου ἴδουν ἐρχομένην με ἐν μεγάλῃ δυνάμει τὴν βασιλείαν τοῦ ἐπουρανίου Θεοῦ.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Πόσο μεγάλη ἀλήθεια ἔχουν τὰ λίγα αὐτὰ λόγια τοῦ Θεανθρώπου:

«Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἔαν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;». Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὑπενθυμίζει εἰς ἡμᾶς ὅτι δὲν ἔχομεν μόνον σώμα ἀλλὰ καὶ ψυχὴν. Μὰς λέγει ὅτι εἰς τὸν πρόσκαιρον τοῦτον κόσμον ἂν ἀποκτήσωμεν καθεὺν ὕλικὸ ἀγαθὸ καὶ ὅποιαδήποτε ἐπιγίγει ἀπόλαυσιν καὶ με τὰς κακὰς πράξεις καταδικάσωμεν τὴν ψυχὴν μας νὰ εἶναι βουτηγμένη στὴν ἁμαρτία ὅχι μόνον κανένα κέρδος δὲν θὰ ἐπιτύχωμε στὴν μέλλουσα αἰωνία ζωὴ ἀλλὰ καὶ θὰ καταδικασθῶμεν εἰς τὴν αἰωνίαν κόλασιν.

Ἐπομένως ὁ μέγας μας διδάσκαλος μὰς διδάσκει με τὸ αὐριανὸν τοῦ Εὐαγγελίου ὅτι ἐπάνω ἀπὸ κάθε μας σκέψιν καὶ ἀπὸ κάθε φροντίδα, πρέπει νὰ προσέχωμε νὰ καίνομεν πράξεις πού θὰ ὠφελήσωσι τὴν ψυχὴν μας καὶ θὰ τὴν σώσουν ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας.

Ἄλλὰ τότε καὶ πὼς εἶναι δυνατόν νὰ σώσωμεν τὴν ψυχὴν μας; Ὅταν πρῶτα-πρῶτα ζῶμεν σύμφωνα με τὰ παραγγέλματα τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ἐργαζώμεθα πάντοτε διὰ τὸ καλὸν καὶ περιορίζωμεν τὰς παρὰνόμους ὁρέξεις καὶ ἐπιθυμίας.

Εἰς τὸν ἀγῶνα μας κατὰ τῆς ἁμαρτίας ἔχομεν μεγάλον σύμμαχον καὶ

συμπαραστάτην μας τὸν Θεόν.

Ἐάν ὅμως ἡμεῖς ἀντὶ νὰ φροντίζωμεν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς καὶ ἐπομένως τοῦ ἑαυτοῦ μας ἀπερισκεπτα παραδιδώμεθα εἰς τὰς ὑλικὰς ἀπολαύσεις καὶ τὰ ἐπιγίγεια ἀγαθὰ, τότε ἀδιαφοροῦμεν διὰ τὰ ψυχικὰ ὠφελήματα καὶ ἔστω καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλωμεν παραδιδώμεθα εἰς τὸν διάβολον. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος διέρχεται τὴν ζωὴν τοῦ μέσας τὴν ἁμαρτία, τότε καταδικάζεται τὴν ψυχὴν του εἰς τὴν μεγαλύτεραν καταδίκην. Ἐκείνος πού ἔχει ὅλα τὰ ἐπιγίγεια ἀγαθὰ καὶ ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν ψυχὴν του εἶναι υἱὸς τῆς καταστροφῆς. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εὕρῃ οὔτε ἡσυχίαν οὔτε ἀνάπαυσιν. Τὸν περιμένουν τὰ βασανιστήρια τῆς αἰωνίας κόλασεως.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἄς ἔχομε στὸ νοῦ μας διαρκῶς ὅτι στὸν κόσμον τοῦτο λίγο θὰ ζήσωμε κι' ἐπομένως τὰ καλὰ τοῦ κόσμου τούτου πρόσκαιρα θὰ τᾶχωμε, ἄς ἔχομε στὸ νοῦ μας πὼς νὰ παραδώσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν καθαρὰν τὴν ψυχὴν μας εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, ἄς φροντίζωμεν μὴπως διὰ τὰ ἐοίμηρα ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου χάσωμε γιὰ πάντα τὴν ψυχὴν μας. Ἀς ἔχωμε κάθε στιγμὴν στραμμένη τὴν προσοχήν μας στὸ καλὸ τῆς αἰωνίας μας ψυχῆς καὶ ὅχι στὰς ἀπολαύσεις τοῦ προσωρινοῦ μας σώματος.

Ἐάν ὅμως ἡμεῖς ἀντὶ νὰ φροντίζωμεν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς καὶ ἐπομένως τοῦ ἑαυτοῦ μας ἀπερισκεπτα παραδιδώμεθα εἰς τὰς ὑλικὰς ἀπολαύσεις καὶ τὰ ἐπιγίγεια ἀγαθὰ, τότε ἀδιαφοροῦμεν διὰ τὰ ψυχικὰ ὠφελήματα καὶ ἔστω καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλωμεν παραδιδώμεθα εἰς τὸν διάβολον. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος διέρχεται τὴν ζωὴν τοῦ μέσας τὴν ἁμαρτία, τότε καταδικάζεται τὴν ψυχὴν του εἰς τὴν μεγαλύτεραν καταδίκην. Ἐκείνος πού ἔχει ὅλα τὰ ἐπιγίγεια ἀγαθὰ καὶ ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν ψυχὴν του εἶναι υἱὸς τῆς καταστροφῆς. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εὕρ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Θάλαττα, θάλαττα!...

Θά σ'ας είναι γνωστή ή μυριόστομη κραυγή χαράς, ό θριαμβευτικός αλαλαγμός που φούσκωσε τ'α στήθη των Μυρίων και ύψώθηκε στον ούρανό της Μικρασίας, όταν αυτοί αντίκρυσαν κάτω μακριά τη γαλανή θάλασσα. Ήταν Έλληνες, λαός γεννημένος, μεγαλωμένος, ζυμωμένος στη θάλασσα κι' ή νοσταλγία της είχε θεριέψει μέσα τους εκεί στα βάθη της Άνατολής. Μόλις την ξεχώρισε τ'ό μάτι τους νά γαλανίζη κάτω σ'ό πρωινό

φως, ήταν σ'α νάβλεπαν την πατρίδα, τ'ό στίτι τους, τους δικούς τους.

Η θάλασσα, που ζώνει την Ελλάδα ολόγυρα, την αγκαλιάζει, τη λούζει, τη νανουρίζει, τη δροσίζει με τις μυροβόλες αύρες της και χαϊδεύει τις χείτες των βουνών της με τ'α μαϊστράλια της, είναι τ'ό μέγα εκείνο στοιχείο που έσμιζε με την Έλληνική στεριά κι' έδωσε την ιδιοτυπία στην Έλληνική πατρίδα, της χάραξε τ'α πεπωμένα της κι' επέδρασε σ'ό χαρακτήρα της φυλής. Τ'α βουνά μπορεί νά στεριώσουν τη φυλή, νά της δώσουν τ'ό γερ'ό ριζώμα. Μά ή θάλασσα της έδειξε τ'ους μεγάλους δρόμους γιά τ'α μακρινά πετάγματά της, τ'ό μεγαλούργημά της. Η θάλασσα έδειξε στην Ελλάδα τ'ό χρυσόμαλλο δέρας, δηλαδή τ'ό εμπόριο, τ'όν πλούτο, τ'όν άποικισμό και την κάλεσε νά πάη νά τ'ό πάρη με τ'ους τολμηρούς θαλασσοπόρους της.

Έτσι εξηγείται ώραία και ό μύθος της φιλονικίας τ'ού Ποσειδών'α με την Άθην'α γιά τ'ό βάφτισμα της Άθήνας. Η Άθην'α της έδωσε την έλη'α σύμβολο εϋτυχίας και άγροτικής ειρηνικής ζωής, αλλά ό Ποσειδών'ας της έδωσε τ'ό νερό, τη θάλασσα. Κι' αυτό ήταν τ'ό μεγαλύτερο δώρο. Η Άθήνα έγινε ή θαλασσοκράτειρα τ'ού καιρού της, πρόκοψε όσο ποτέ καμιά χώρα τ'ού κόσμου, σ'α γράμματα και σ'ις τέχνες, μεγαλούργησε και σ'ό μοιραίο κι' ένδοξο θάνατό της μ'ας άφησε ιερή κληρονομία αϋτά τ'α αιώνια άριστουργήματα πάνω σ'ους ιερούς λόφους της Άθήνας.

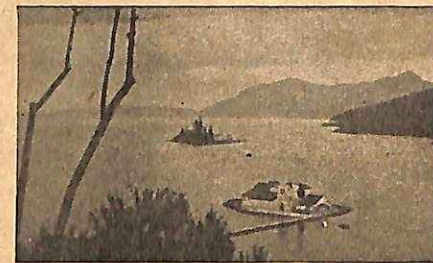
Η Ελλάδα έγινε αϋτό που έγινε κι' έφτασε νά δημιουργήση τ'ό «Έλληνικό

θαύμα», μονάχα όταν ό λαός της κατέθηκε σ'τ' άκρογιάλια, έφτιαξε καρβία και ταξίδεψε. Έτσι άρχισε ό περίφημος και καταπληκτικός άποικισμός στην Ίωνία, Πόντο, ώς τ'ό Γιβραλτάρ κι' έφερε τ'όν πλούτο και τ'ό μεγάλο του άρχαίου Έλληνικού κόσμου.

Η θάλασσα προσφέρθηκε στην Ελλάδα μας άπ' τ'ό Δημιουργό, όχι άγρια, άβυσσαλέα, έκδικητική κι' άδύμαστη, μά γλυκειά, ήμερη κι' εύκολοκατάκτητη. Όπου ή θάλασσα έσμιζε με την Έλληνική στεριά έκανε λιμάνια, άγκάλες καλόμενες, άπανειές και μυριάδες κόρφους καταφύγια. Μοναδικά άκρογιάλια γιά άκτοπλοία. Λίγο ν' άγριέψη ή θάλασσα μπορεί κάθε πλεούμενο κάπου εκεί κοντά νά ποδίση, νά καταφύγη, και ν' άπαγγείαση. Έτσι μπόρεσε κι' ή πρωτοτάξιδη θρυλική «Άργώ» νά κάνει τ'ό πρώτο και παρθενικό ταξίδι της σ'όν κόσμο πρ'ος τη μυθική Κολχίδα με τ'όν μεγαλοφάνταστο Ίάσον'α, τ'όν πρώτο θαλασσοπόρο τ'ού κόσμου, καπετάνιο της. Έτσι μπόρεσαν νά γίνουν και οι πρώτες ύπερπόντιες έκστρατείες, όπως π. χ. ό Τρωϊκός πόλεμος. Άπ' την άρχή λοιπόν ή θάλασσα προσφέρθηκε στη φυλή μας νά την κατακτήση. Μά και τ'ό άνοιχτό πέλαγος δέν ήταν άδιάβατο. Νησάκια σπαρμένα ανάμεσα ήτανε γεφύρια γιά τ'ό πέρασμα σ'ις άπέναντι άκτές. Η θάλασσα χάρισε στην Ελλάδα τ'ό γλυκό κλίμα της, πού την κάνει νά στέκεται κοντά σ'ις π'ό φημισμένες και προνομιούχες χώρες, γιά ταξίδια και γιά διαμονή των ξένων. Οι Έλληνες λοιπόν άδίσταχτα μπορούμε νά θεωρηθούμε λαός θαλασσινός. Οι σελίδες της μεγάλης Ιστορίας μας μπορεί νά μυρίζουν βουνό και λεβέντικο άέρα, μυρίζουν όμως άρμύρα κι' αντίλαλ'ουν άπ' τ'ό κύμα και τ'ό βούισμα των ξαρτιών. Άν τ'α βουνά δώσανε τ'ους άρματολούς και τ'ους κλέφτες, ή θάλασσα έδωσε τ'α θαλασσοπούλια τ'ού 21. Η θάλασσα έθρεψε τ'ους Έλληνες ναυτικούς, εμπόρους και κουρσάρους. Η Ύδρα, Σπέτσες και Ψαρά ήταν ναυτικές άκροπόλεις. Τις θάλασσες σκίζανε χιλιάδες κομάνια, περήφανα μπρίκια, μπάρκα, σκούβες, μπαταρίες. Λογής λογής σκαριά με τ' αλμπουρά τους και τ'α μεγάλα τους πανιά. Οι καπεταναίοι τους γνωστόι σ' όλα τ'α πόρτα και τ'α πέρατα τ'ού κόσμου. Αϋτά όλα σ'άν ήρθε ή άγία ώρα κι' άκούστηκε τ'ό μέγα κάλεσμα γιά τη λευτεριά της πατρίδος, μήηκανε σ'όν ιερό άγώνα. Και νά τ'α μεγάλα θαλασσινά τρόπαια, οι ένδοξοι θαλασσομάχοι, οι Μισαυλίδες, οι Κανάρηδες και άλλοι, οι άδρές εκείνες μορφές πού μοιάζουν με βράχια διαρμένα άπ' τ'ό κύμα, ψη-

μένα άπ' τ'όν ήλιο και την άρμύρα. Οι Έλληνες πρ'ωτοι σ'τ' άρμένισμα, σ'ό γύρισμα των ανέμων, σ'όν προσανατολισμό με τη νύχτα, σ'ό ισόρισμα των πανιών σθέλται, τολμηροί σ'α γιουρούσια. Κι' ό άγώνας, τέλος, στη θάλασσα κρίθηκε σ'ό Ναυαρίνο. Και σήμερα, στην ειρηνική περίοδο πού περνάμε, είμαστε άπ' τ'ους π'ό δραστήριους λαούς σ'α θαλασσινά έργα. Η χώρα μας είναι ή πέμπτη, άπό άπόψεως έμπορικού ναυτικού, χώρα τ'ού κόσμου. Έξακόσια και πάνω κομμάτια φορτηγά σκίζουν όλους τ'ους ώκεανούς κι' ή σημαία μας κυματίζει — δείγμα έθνικής ύπερηφάνειας και δραστηριότητας — σ'α λιμάνια όλου τ'ού κόσμου. Κι' ό έπιβατικός και άλιευτικός μας στόλος είναι πού άνεπτυγμένος. Έλληνικά σφουγγαράδικα με τολμηρούς δύτες φτάνουν ώς την Κεϋλάνη. Οι Έλληνες άγάπησαν τη θάλασσα, άφ'ό μαζι της συνέδεσαν τη ζωή τους, τις τύχες της χώρας τους και των δικών τους.

Στην άρχαιότητα της έδωσαν τ'ό θεό της, τ'όν Ποσειδών'α. Σ'ό θυμό του βύθιζε την τρίαινα και τάραξε τ'ους βυθούς της. Ό Αίολος, διαταγμένος άπ' αϋτόν, έξαπολύσε τ'ους άνέμους ή τ'ους σταματούσε. Η «Όδύσσεια» δέν είναι παρά ένα μεγάλο ναυτικό έπος. Τι είναι ό «Όδυσσέας» παρά ή φυλή μας ή ίδια. Ό ταξιδευμένος, τ'ό καρτέρημα του σ'ό νησί, ή πίστι της γυναίκας πού τ'όν καρτερεί, ή έπιστροφή, ό πολυπόθητος «νότος». Η δεικάχρονες περιπλανήσεις του δέν είναι οι άδιάκοποι άγώνες με τ'ό άνήσυχο ύγρ'ό στοιχείο πού περιβάλλει την Ελλάδα; Η φαντασία των άρχαίων πού είχε τό-

σες μεγάλες πλαστικές Ικανότητες έκανε τ'ους περίφημους μύθους και θρύλους με τη θάλασσα. Πώς βγήκε τ'ό νομα των θαλασσών Αιγαίο, Ίκάρ'ο πέλαγος κτλ., τ'α μυθολογικά τέρατα, πού κρατάνε τις άκτές και τ'α μακρινά νησιά, οι Θέαινες κι' οι Νηρηίδες, οι Σειρήνες, οι Τρίτωνες πού προμηνάνε φυσώντας σ'ε μεγάλα κοχύλια τ'όν έρχομό τ'ού Ποσειδών'α και άπειροι άλλοι ένάλιοι θεοί; Οι άρχαίοι ποιητές αφιέρωσαν ώραϊότατα κομμάτια άπό μεγάλες τους έμπνεύσεις με

τη θάλασσα. Ό ποιητής και κιθαρωδός Άρίων'ας έχει ένα ώραϊότατο ύμνο αφιερωμένο σ'όν Ποσειδών'α πού άρχίζει έτσι:

Τρανέ θεέ, θαλασσινέ,
με τ'ό χρυσό καμάκι Ποσειδών'α,
της κυματούσας θάλασσας άφέντη.
Τριγύρω σου θεριά πού πλένε
και με τ'α σπάραχνα άναπνένε
χοροπηδούν... κλπ.

Παρακάτω περιγράφει τη γνωστή περιπέτειά του, πού τ'όν πετάζανε οι ληστές στη θάλασσα και τ'όν μετέφερε ένα δελφίνι στην Κόρινθο, πάνω στην πλάτη του.

Περίφημος είναι ό νεοελληνικός μύθος της γοργόνας, γιά τ'ό ψάρι πού ναι μισό γυναίκα και βγαίνει μπρ'ος σ'α Έλληνικά καρβία, τραγουδά και λέει: «Ζή ό Μέγας Άλέξανδρος».

Οι νεώτεροι Έλληνες άγάπησαν τη θάλασσα. Τ'α νεώτεροι Έλληνικά Γράμματα έχουν αφιέρωσε ένα μεγάλο μέρος στη θάλασσα, στην όμορφιά της, σ'ους κινδύνους της, στη ζωή των θαλασσινών. Πολλά δημοτικά τραγούδια μιλάνε γιά τη θάλασσα, όπως π. χ. είναι τ'ό τραγούδι τ'ού «Κοιμητήρι», τ'ού «Γάνη τ'ού Σταθά», τ'ού «Κύρ Βορηά» και άλλα. Ό «Κύρ Βορηάς» είναι μοιρολόγι πού κλαίει τ'ό χαμό των καραβιών. Άρχίζει με τ'ο πασίγνωστο σ' όλο τ'ό Πανελλήνιο:

Ό κύρ Βορηάς παράγγειλε όλων των
[καρβιόνε:
Καρβία π' άρμενίζετε, κάτεργα πού
κινάτε
έμπ'ατε σ'α λιμάνια σας γι'ατί δέ νά
φυσήσω...

Η Νεοελληνική πεζογραφία δέν άσχολήθηκε λίγο με την θάλασσα. Ό μεγάλος μας διηγηματογράφος Άλέξανδρος Παπαδιαμάντης γράφει τ'α περισσότερα διηγήματά του με ήρωες τ'ους θαλασσινούς της πολυνοσταλημένης πατρίδας του Σκιάθου, τ'ού γραφικού αϋτού νησιού των Σποράδων. Ό Άλέξανδρος Μωραϊτίδης είναι σ'α ίχνη του. Ό Καρκαβίτσας γράφει «Τ'α λόγια της πλώρης» και βάζει τ'ους θαλασσινούς νά λένε Ιστορίες άπ' τη ζωή τους γεμάτες Όμηρική απλότητα.

Τ'ό ίδιο και ή Νεοελληνική ποίηση. Θαλασσινά γράψανε ό Περγιάλιτης, ό Ουράνης ό ταξιδευτής κι' όλοι οι Έλληνες ποιητές, πού π'ους λίγοι ποίος πολύ, είχαν σ'ιγμένες έμπνεύσεις με τη θάλασσα.

Και τ'ους ζωγράφους μας τράβηξε ή θάλασσα. Τ'ους έδωσε άπειρα θέματα γιά δημιουργίες της παλέτας τους. Ό Γκύζης, ό Λύτρας και άλλοι πολλοί νεώτεροι κάνουν ύπεροχες θαλασσογραφίες.

Νά λοιπόν ή θάλασσά μας κι' ή μεγάλη μας παράδοσι. Έμεις οι νέοι κι' οι νέες, πού άποτελούμε τη συνέχεια και την έλπιδα της αύριο, πρέπει νά συνεχίσουμε τη θαλασσινή παράδοσι της φυλής μας, ν' αγαπήσουμε βαθειά τη θάλασσα, νά πάμε νά τη γνωρίσουμε, νά ζήσουμε κοντά της, ν' άκούσουμε τ'ό αιώνιο τραγούδι της, νά έδουμε τ'ους θυμούς της, νά γνωρίσουμε και νά κατακτήσουμε τ'α μυστικά της πλουταίνοντας την ψυχή και τ'ό νομό μας.

Κ. Κλ.

* Η ΥΨΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ *

«Σταυρός ό φύλαξ πάσης της Οίκουμένης»

Η έορτή της Ύψώσεως τ'ού Τιμίου Σταυρού πού έώρτασε προχθές (14 Σεπτεμβρίου) ή Έκκλησία μας, δέν είναι μονάχα μιά μεγάλη θρησκευτική έορτή, πού μ'ας θυμίζει τ'ό μεγάλο δράμα τ'ού Γολγοθά, και τη λύτρωσι, πού ό Ίησοϋς Χριστός έχάρισε σ'όν κόσμο προσφέροντας ύπεράτατη θυσία τ'ό Αίμα Του έπάνω σ'ό Σταυρό. Είναι συγχρόνως και γιορτή πού έχει συνδεθή σφιχτά και με την Έθνική μας Ίστορία, γιορτή πού μ'ας θυμίζει μεγάλες μέρες δόξης και θριάμβου τ'ού Έλληνισμού.

Και πρ'ωτα — πρ'ωτα ή άνακάλυψις τ'ού Σταυρού κι' ή πρώτη ύψώσις Του σ'α Ίεροσόλυμα, πού έγινε τ'ό 326 άπό την Αϋγουσταν Έλένην, την μητέρα τ'ού Μεγάλου Κωνσταντίνου, συνδέεται στενά με τ'ό θεμέλιωμα της δοξαμένης και περιλήμης Βυζαντινής μας Αυτοκρατορίας, με την αϋγή τ'ού Δευτέρου Έλληνικού Πολιτισμού.

Ήταν σ'ε ηλικία 78 ετών ή σεπτή Βασίλισσα όταν έπήγε νά περιοδεύση σ'ις χώρες της Παλαιστίνης και νά προσκυνήση τ'όν τόπο όπου εγεννήθη, έζησε, κι' άπέθανε ό Σωτήρ τ'ού κόσμου. Τ'α Ίεροσόλυμα, πού λίγες δεκαετίες μετά την σταύρωσι τ'ού Χριστού είχαν καταστραφή άπ'τ'α Ρωμαϊκά στρατεύματα, τώρα ήταν μιά άσημαντή μικρή πόλις πού οι Ρωμαίοι την είχαν μετονομάσει Αίλιαν Καπιτωλίαν. Ό άλλ'οτε μεγαλοπρεπέστατος ναός τ'ού Σολομώντος είχαν εξαφανισθή. Κι' έπάνω σ'ό λόφο τ'ού Γολγοθά είχε χτισθή ναός της Άφροδίτης, κατά διαταγήν τ'ού αυτοκράτορος Άδριανού. Η Βασίλισσα Έλένη άνεκάλυψε τ'όν καταχωσμένο τάφο τ'ού Κυρίου, κι' ή χαρά της ήταν άκόμη π'ό μεγάλη, όταν οι έρευνές της έφεραν σ'ό φως και τ'όν Τιμίο Σταυρόν.

Την ίδια χαρά έδοκίμασε κι' ό αυτοκράτορας γι'ους της, σ'όν όποιον άμέσως έστειλε τη χαρμόσυνη άγγελία, και διέταξεν άμέσως νά χτισθή πάνω σ'όν Άγιο Τάφο ό λαμπρός ναός της Άναστάσεως. Τότε ύψώθηκε ό Τιμιος Σταυρός σ'ε προσκύνησι όλων των πιστών, πού άναριθμητοί προσέτρεξαν, κι' άπό τότε κάθε χρόνο ή Έκκλησία μας την ήμέρα αϋτή καλεί τ'α τέκνα της σ'ε προσκύνησι Του.

Μά κι' ή δεύτερη ύψωσις τ'ού Σταυρού συνδέεται με μιά άπό τις π'ό λαμπρές κι' ένδοξες σελίδες της Ιστορίας της Αυτοκρατορίας μας. 300 χρόνια ύστερα άπό τη Βασίλισσα Έλένη, οι στρατιές των Περσών ξεχύθηκαν άπειλητικές σ'ις Άσιατικές χώρες της Αυτοκρατορίας, κατέλαβαν, μαζί με πολλές άλλες πόλεις, και την Ίερουσαλήμ, έλεηλάτησαν τ'όν ναό της Άναστάσεως κι' άρπαξαν τ'όν Τιμίο Σταυρό. Εϋτυχώς όμως τ'όν θρόνο της Βασιλεύουσας έστόλιζε τότε μιά άπό τις π'ό ύπεροχες μορφές της Έλληνικής Ίστορίας, ό Αυτοκράτωρ Ηράκλειος. Γενναίος, έμπειρος σ'α πολέμικα, έχοντας βαθειά συναίσθησι των

Ιστορικών του υποχρεώσεων, εύσεβής πρ'ό πάντων κι' άφωσιωμένος στη θρησκεία τ'ού Χριστού, άνέπτυξε τότε την μεγαλύτερη ενεργητικότητα, τ'όν π'ό θαυμαστό ήρωισμό, γιά νά υπερασπίση την Αυτοκρατορία, πού ή τύχη της έκρεμόταν άπ' τ'α δικά του χέρια. Γι' αϋτό, ύστερα άπό έξη άλλεπάλληλες έκστρατείες, σ'ις όποιες έδειξε δλές αϋτές τις μεγάλες άρετές του, εϋτύχησε σ'ό τέλος νά δη έλευθερωμένες τις χώρες τ'ού Βασιλείου του και νά τ'α πεινώση τ'όν άπειλητικό αντίπαλο, τ'ό Βασίλειον των Περσών Χοσρόη.

Και σ'ις 15 Άπριλίου τ'ού 628 ό λαός της Κωνσταντινουπόλεως, πού είχε γεμίσει άσφοκτικά τ'ό μεγάλο ναό της Άγίας Σοφίας, άκούγε με άνεκλάλητη χαρά τ'ό αυτοκρατορικό διάγγελμα, πού ό νικητής Αυτοκράτορας έστειλε σ'όν άγαπημένο του λαό άπό τ'α βάθη της Άσίας. Και τ'ό διάγγελμα άρχίζει μ'αϋτά τ'α συγκινητικά λόγια, πού έδειχναν τη βαθειά εύσέβεια τ'ού μεγάλου Βασιλέα: «Άλαλάξατε τ'ω Θεώ πάσα ή γή, δουλεύσατε τ'ω Κυρίω έν εύφροσύνη, εισέλθετε έν'οπ'ιον αϋτού έν άγαλλιάσει... Εϋφρανθήτωσαν οι ουρανοί και άγαλλιάσθω ή γή και τερφθήτω ή θάλασσα και πάντα τ'α έν αϋτή... Έπεσε γάρ ό ύπερήφανος και θεομάχος Χοσρόης...».

Μά τ'ό συμπλήρωμα τ'ού θριάμβου τ'ού Ηρακλείου, εκείνο πού ηύξανε κι' έμεγάλανε άφάνταστα και τη δική του τη χαρά και τη χαρά τ'ού λαού του, ήταν πού έπήρε πάλι άπό τ'α χέρια των άπίστων τ'όν Τιμίο Σταυρό. Με όλη την έπισιμότητα και μ' όλη τη σεμνή μεγαλοπρέπεια έγινε τότε ή δεύτερη ύψωσις τ'ού Σταυρού σ'α Ίεροσόλυμα. Τ'α πλήθη πού είχαν μαζεσθή εκεί με λαχτάρα άπ' όλες τις έλευθερωμένες π'α χώρες, είδαν με άπεριγραπτή συγκίνηση τη μέρα εκείνη — σ'ις 14 Σεπτεμβρίου τ'ού 629 — τ'όν νικητή Αυτοκράτορα νά σηκώνη ό ίδιος τ'όν Τιμίο Σταυρό, εκείνον πού πρ'ιν άπό έξη αιώνες είχε σηκώσει ό Λυτρωτής, και νά ρυγεται νά τ'όν παραδίδη σ'όν Πατριάρχη Ίεροσολύμων, γιά νά τ'όν ύψωση σ'ε προσκύνημα όλου τ'ού λαού.

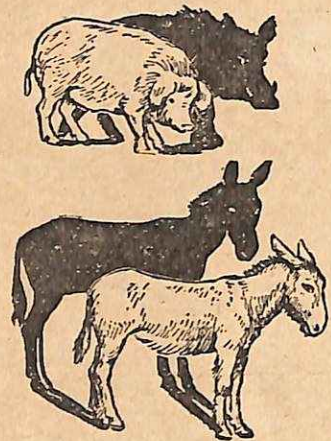
Με πόση κατάνυξι έψάλλαν τότε τ'ους ώραίους εκείνους ύμνους, πού έζητούσαν άπό τ'όν Θεόν νά προστατεύη τ'όν λαόν του και νά χαρίζη «νίκας τ'οις βασιλεύσι κατά βαρβάρων!». Και με πόσον ιερό και άγιο ένθουσιασμό άνηκούσαν άπό χιλιάδες στόματα τ'α άματα τ'ού θριάμβου:

Σταυρός ό φύλαξ πάσης της Οίκου-
[μένης
Σταυρός ή ώραϊότης της Έκκλησίας
Σταυρός βασιλεών τ'ό κραταίωμα
Σταυρός πιστών τ'ό στήριγμα!...

Με τέτοια μεγάλα γεγονότα της Ιστορίας της θρησκείας μας και της φυλής μας συνδέεται ή γιορτή τ'ού Τιμίου Σταυρού.

Α. Ί. Γκ - ς

Όλοι οί πρόγονοι τών οικισίων ζώων μας, τὰ ὁποῖα βλέπομεν σήμερα τὸσον ἀθάνα καὶ ἀγαπητά, ὅ-

πῆρξαν στὰ παλιὰ χρόνια ἄγρια θηρία. Μὲ τὸν καιρὸ, μὲ διασταυρώσεις ποὺ ἔγιναν εἰς τὰ εἶδη των καὶ τὸ κυριώτερον μὲ τὴν ἐξέλιξι πού πῆραν ἀπὸ κλιματολογικοὺς λόγους καὶ κυρίως ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴν τῆς διαίτης ποὺ ἔτυχαν δίπλα μας ἔγιναν τὰ ἡμερα κατοικίδια ζῶα, τὰ ἀκίνδυνα καὶ πολλάκις φιλικά αὐτὰ γιὰ μᾶς ζῶα.

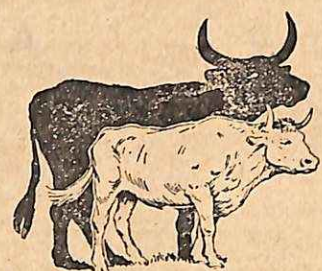
Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ χαρακτηριστικῶς ἀθάνα καὶ ἡμερα ζῶα ὅπως τὸ ἀρνί, τὸ περιστέρει κλπ. καὶ αὐτὰ ἀκόμη, ἂν ἐξετάσουμε τὸ γενεαλογικὸν τοὺς δένδρον καὶ αὐτὰ θὰ ἔχουν ὡς πρόγονον ἕνα ἄγριον καὶ ἐπικίνδυνον θηρίον.

Ὁ σκύλος, ὁ φίλος μας αὐτός, ὁ ἀγαπητός σύντροφός μας ἔλκει τὴν καταγωγὴν του ἀπὸ τὸν ἄγριον λύκον καὶ τὸ τσακάλι. Ὁ λαοὶ τὰ διάφορα γένη ποὺ παρουσιάζονται σήμερα, ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀποτελέσματα σοφῶν διασταυρώσεων.

Τὸ ἀγαθὸν καὶ ἄκακον γαϊδουράκι, τὸ ὑπομονητικὸ αὐτὸ ζῶον ποὺ δέχεται συνήθως ἀδιαμαρτυρητῶς τὰ πάντα, τί θὰ μπορούσε νὰ μᾶς κάμῃ ἂν ἔξαφνα ἐξυπνοῦσε μέσα του τὸ αἷμα τῶν πρόγονοι του! Εἶναι δὲ οἱ πρόγονοι τοῦ ὄναγρος (ζέβρος) ποὺ ζῆ κα-

τὰ ὁμάδας εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀσίαν καὶ ὁ ἄγριος ὄνος τῆς Σομαλίας.

Ἄλλ' ἂς ἔλθωμεν καὶ εἰς τὸν περισσότερον ἀντιπροσωπευτικὸν τύπον τῆς καλωσύνης: τὸ...ἄκακον ἀρνίον», τὸν ἀμνόν, τὸ...ἡσυχὸν ἄρνάκι. Ἔ, λοιπόν! Σὰς εὐχομαι νὰ μὴν πέσει ποτὲ σὲ ἀγέλη τῶν προγόνων του γιατί δὲν θὰ εἶναι καλὴ ἡ τύχη σας. Πρόγονοί του εἶναι τὰ ἄγρια πρόβατα «μουφλοῦ» ποὺ ζοῦν εἰς τὰ βουνὰ τῆς Κορσικῆς καὶ τῆς Σαρδηνίας, ὅπως ἐπίσης καὶ εἰς τὴν Ἀρμενίαν καὶ τὴν Περσίαν. Εἶναι δὲ ζῶα πολὺ ἐξυπνα

καὶ ἐξ ἴσου τολμηρά καὶ θαρραλέα ζῶντα εἰς τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν, τὰς χιονοσκεπεῖς.

Τὴν μικρὴ γατοῦλα σας ποὺ κλωτσάτε μὲ τὴν ἐνοχλήσῃ λίγο καὶ ποὺ πολλοὶ ἔχουν τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ μὴ τὴν ἀποχωρίζονται οὔτε καὶ στὸ κρεβάτι ἀκόμη, ἀσφαλῶς θὰ τὴν διώχνετε ἀπὸ τὸ σπῆτι ἂν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ἀναβίωσῃ ἡ καταγωγὴ τῆς. Πρόγονοί τῆς εἶναι ἡ γαλῆ ἢ Νουβιανὴ ποὺ ζῇ εἰς τὰ δάση τῆς Ἀθιοπίας, τῆς Νουβίας καὶ τῆς Παλαιστίνης καὶ ἡ ἄγρια γαλῆ, ἡ λεγομένη δασόβιος, δύο ἄγρια δηλαδὴ ζῶα.

Γι' αὐτὸ παρ' ὅλη τὴν ἐξημέρωσί της καὶ παρ' ὅλες μας τίς περιποιήσεις πρὸς αὐτὴν μὲ τὴν τυχὸν θελήσῃ νὰ τὴν κτυπήσῃ μετὰ ἀπλῶς τῆς φερβόου μεσσημα, εἶναι ἔτοιμη νὰ μᾶς ἐπιτεθῇ. Φαίνεται ὅτι καὶ σήμερα ἀκόμη δὲν κατάρ-

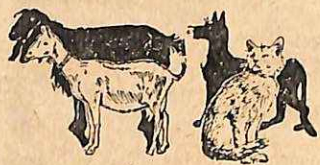
θωσε νὰ λησμονήσῃ τὴν καταγωγὴν της.

Καὶ γιὰ τὴν κατοικία ποῖος δὲν ξέρει τὸ ὅτι κατὰ γένος ἀπὸ τὸν αἶγα- γρον, ποὺ ζῇ ἐπίσης κατ' ἀγέλας εἰς τὰ ὑψηλὰ ὄρη ὅπως εἶναι αἱ Ἀλπεις, τὰ Καρπάθια, τὰ Πυρηναῖα κλπ., εἰς δὲ τὴν Ἑλλάδα βρίσκονται εἰς τὴν Κρήτην καὶ τὴν Ἀντίμνηλον;

Μήπως καὶ ὁ χοῖρος δὲν ἔλκει τὴν καταγωγὴν του ἀπὸ τὸν ἀγριοχοῖρον, τοῦ ὁποῦ τοὺς φοβεροὺς κινδύνους ξέρουν ὅσοι ποτὲ ἐδοκίμασαν κατὰ τὸν χειμῶνα τὸ κυνήγι του.

Ὅσο ἄκακος καὶ νωχελὴς φαίνεται ὁ ἡμερος, τόσο ἄγριος, αἰμοβόρος καὶ γρήγορος στίς κινήσεις του εἶναι ὁ πρόγονός του. Ἀλλοίμονο σὲ κείνον ποὺ πέσῃ μπροστὰ στὸν πληγωμένον ἀγριοχοῖρον.

Τὸ ἄλλο, τὸ εὐγενέστερον ὅπως λένε ὅλοι ζῶον, τὸ σοφὸν ζῶον, τὸ ἀγαπῶν ζῶον, καὶ αὐτὸ κατὰ γένος ἀπὸ ἀγρίους προγόνους, ἔξημερώθη ὅμως ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ εἶται οἱ πρόγονοί του εὐρίσκονται εἰς τὴν προϊστορίαν. Ἐλάχιστοι ἀκόμη ἄγρια ἄλλα εὐρίσκονται εἰς τὸν κόσμον καὶ αὐτὰ

ζοῦν εἰς τὴν ἔρημον τῆς Νιζουγκαρίας.

Τὸ βόδι ἐπίσης τὸ θεωροῦμεν ὡς ἡμερον ζῶον, τὸ ἔχομεν μάλιστα φιλοδωρησεῖ καὶ μὲ τὸν τίτλον τοῦ «βλακός», καὶ ὅμως πόσον ἄγριοι εἶναι οἱ πρόγονοί του! Εἶναι ἐξημερωμένον ἀπὸ πολλῶν αἰώνων, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ σήμερα εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας πρόγονοί του, γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα βούβαλοι. Τὰ κέρατά του τὸ κάμνουν φο-

βερόν θηρίον, καθὼς καὶ ἡ μεγάλη του ἀντοχή.

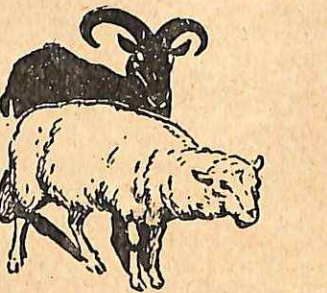
Γιὰ τὸ ὠραῖο κουλελάκι μὲ τὸ πολὺτιμον τρίχωμα καὶ τὸ νόστιμο κρέας εἶναι περιττὸν νὰ εἰπώμεν τί διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι κατὰ γένος ἀπὸ τὸν λαγὸ ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ εἰς τὰ βουνά.

Ἀλλὰ ἂς ἔλθωμεν καὶ εἰς τὰ πτερωτὰ οἰκόσιτα ζῶα. Ἐχόμεν τίς κόττες ποὺ κατὰ γένος ἀπὸ τὸν ἄγριον πετεινὸν ποὺ ζῇ εἰς τὴν Ἰάβαν καὶ ἀκόμη περισσότερον εἰς τὸ Ἰνδο-σταν. Ἐπίσης καὶ ἡ πάπια εἶναι γνωστὴ καὶ ὡς ἀγριοπάπια καθὼς καὶ τὸ περιστέρει ποὺ κατὰ γένος ἀπὸ τὸν ἄγριον ἀδελφόν του.

Ὅπως βλέπετε ὅλα τὰ κατοικίδια ζῶα ἔλκουν τὴν καταγωγὴν των ἀπὸ προγόνους ὀρεσιβίους καὶ ἀγρίους. Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος κατάρθρωσε νὰ τὰ ὑποτάξῃ καὶ σύντῳ χρόνῳ ὅχι μόνον νὰ τὰ ἐξημερώσῃ ἀπολύτως καὶ νὰ τὰ θέσῃ εἰς τὰς ὑπηρεσίας του, ἀλλὰ παραλλήλως νὰ ἀλλάξῃ μὲ διασταυρώσεις καὶ διαίτας καὶ αὐτὴν τὴν μορφήν των.

κ. ἀσ.

Σημείωσις.— Στίς παρατιθέμενες εἰκόνες εἰκονίζονται τὰ ζῶα στὴν ἡμερὴν τους κατὰστασιν καὶ ὅπως εἶναι αὐτὰ ὅταν ἀκόμη δὲν ἔχουν ἐξημερωθῇ.

II.

Ἀφοῦ ἐγκαταστάθηκε ὡς «ἀκρίτας» ὁ Διγενὴς στὰ σύνορα, πρώτη του δουλειὰ ἦταν ν' ἀπαλλάξῃ τὴν αὐτοκρατορίαν ἀπ' τοὺς τρομεροὺς «ἀπελάτες» (ληστές, ἐπιδρομεῖς).

Μία μέρα πῆρε τὸ ἄλογό του καὶ προχώρησε κατὰ τὰ λιμέρια τοὺς μόνους του. Στὸ δρόμο ὁμῶς διψᾶσε καὶ κατέθηκε νὰ πῇ νερό. Κεῖνῃ τῇ στιγμῇ στὴ βρύση ἔφτανε κι' ὁ νεροκουβᾶλης τῶν ἀπελατῶν. Ὁ Διγενὴς ἔπιασε φιλίε μετὰ τὸ νερό καὶ μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι θέλει κι' αὐτός νὰ γίνῃ ἀπελάτης, τὸν πείθει νὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὸ λιμῆρι τοῦ ἀρχηγοῦ του. Σὲ λίγο παρουσιάζονταν μπροστὰ στὸ Φιλοπαπποῦ, τὸν ἀσπροκάλλη κι' ἀτρόμητο μεσ' τοὺς ἀντρεπόμενους. Ὁ γέρος, χωρὶς νὰ τα-ραχτῇ, τὸν ρωτᾷ:

— Ποιὸς εἶσαι καὶ τί θέλεις ἐδῶ;
— Εἰμαι ξένος κι' ἔρημος, ἀπαντᾷ ὁ ἀκρίτας, καὶ θέλω νὰ γίνω ἀπελάτης.

— Γιὰ νὰ γίνῃς ἀπελάτης, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Φιλοπαπποῦς, νὰ τί πρέπει νὰ κάμῃς; Θὰ πάρῃς δέκα πέντε μέρες. Θὰ πᾶς ὕστερα νὰ σκοτώσῃς λιοντάρια καὶ θὰ μοῦ φέρῃς ἐδῶ τὰ τομάρια τους. Καὶ ἂν ἀκόμα μπορέσῃς νὰ παραφυλάξῃς, ὅταν περνᾷ γάμος καὶ ν' ἀρπάξῃς ἀνάμεσα ἀπ' τὸ συμπεριεὶ τὸ γαμπρὸ καὶ τὴ νύφη, τότε βέβαια θὰ γίνῃς ἀπελάτης.

— Αὐτὰ ποὺ λές, ἀπάντησε ὁ Διγενὴς, τάκαμα ὅταν ἦμουν μικρὸ παιδί. Ἐπιανα λαγὸ στὸν ἀνήφορο καὶ στὸ πέταμα τὴν πέρδικα. Ἄς πῇς γιὰ λιοντάρια, δὲν ἔχουν μετρημὸ τὰ δὲσά σκότωσα.

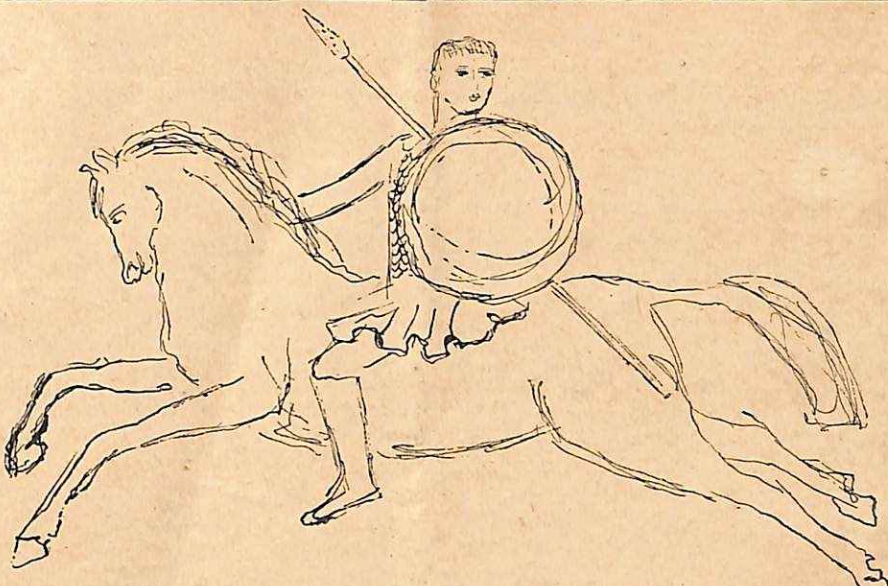
Ξαφνικὰ ὁ γέρος ἀρχηγὸς γυρίζει καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Τὸν φοβάσαι τὸ Διγενῆ;
— Καὶ ποῖος δὲν τὸν φοβάται; ἀπαντᾷ μὲ συστολὴ ὁ νέος.

— Μπᾶ; Φοβάσαι τὸ Διγενῆ; Τότε εἶσαι δειλὸς καὶ δὲν μπορεῖς νὰ γίνῃς ἀπελάτης...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θυμῶναι ὁ Διγενὴς, ἀποκαλύπτει τὴ πραγματικὴ του ταυτότητα καὶ τοὺς προκαλεῖ. Χτυπιέται μὲ τοὺς ἀρχηγούς τους, τοὺς νικάει καὶ φεύγει φωνάζοντάς τους πῶς «πολὺ γρήγορα θὰ μάθουν καλλίτερα μὲ ποῖον ἔχουν νὰ κάμουν».

Σὰν εἶδαν οἱ ἀπελάτες κι' οἱ ἀρχηγοὶ τοὺς, πῶς δὲν τὰ καταφέρνουν μόνον τοὺς ν' ἀναμετρηθοῦν μὲ τὸ Διγενῆ,

Ο ΔΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ

πῆγαν καὶ καλέσαν νὰ τοὺς βοηθήσῃ τὴν ἀπελάτισσα-ἀμαζόνα, τὴ Μαξιμῶ, ποὺ ἦταν ἀρχηγὸς σὲ χίλιους ἄλλους ἀπελάτες.

Ἡ Μαξιμῶ ἔρχεται πρόθυμη καὶ στὴν ἄκρην ἐνὸς ποταμοῦ συνάπτει δύο μονομαχίες μὲ τὸ Διγενῆ ποὺ καὶ στίς δύο νικιέται. Ὁ νέος ὅμως, σὺν τίμιος ἱππότης, τῆς φέρνεται πολὺ εὐγενικά κι' ἀντρίκια. Τὴν πληγώνει—σὲ μιὰ μονομαχίᾳ—στὸ χέρι κι' ὕστερα ἔπιασε καὶ τῆς ἔδωσε ὁ ἴδιος τὴν πληγὴν.

Μετὰ τὴν νίκη κατὰ τῆς Μαξιμῶς, σκόρπισε καὶ τοὺς ἄλλους ἀπελάτες, κι' ἐλευθέρωσε τελείως τίς γύρω χώρες.

Ἐξακολούθησε ἔτσι ὁ Διγενὴς τὰ κατορθώματά του αὐτὰ καὶ τ' ὄνομά του παίρνει τέτοια δόξα στὴν αὐτοκρατορίαν, ποὺ ἔρχεται καὶ τὸν ἐπισκέπτεται στὴ σκηνὴν τοῦ ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου.

Βασίλειος ὁ εὐτυχὴς καὶ μέγας τροπαιοῦχος ὁ θρύλος τοῦ Διγενῆ Ἀκρίτα.

Ὁ καὶ συνθάψας μετ' αὐτοῦ τὴν βασίλειον δόξαν.

ὅπως λέει καὶ τὸ σχετικὸ δίστιχο τοῦ μεγάλου ἔπους.

Πρόκειται προφανῶς γιὰ τὸ Βασίλειο τὸ Βουλγαροκτόνο.

Ἐπὶ αὐτὰ ἀπὸ τὰ τόσα κατορθώματά του ὁ Διγενὴς ἀποφασίζει νὰ χτίσῃ τὸ παλάτι του κοντὰ στὸν ποταμὸν Εὐφράτη. Τὸ παλάτι αὐτὸ τὸ στόλισε μὲ τὰ πολυτιμότερα καὶ φανταχτερότερα κοσμήματα τῆς ἐποχῆς κι' ἐκεῖ ἐγκαταστάθηκε μὲ τὴν ἀγαπημένην του γυναῖκα, τὴν Εὐδοκίαν.

Δὲν κράτησε ὅμως καὶ πολὺ ἡ εὐτυχία αὐτῇ τοῦ Διγενῆ. Γιατὶ μίαν μέρα σ' ἕνα κυνήγι, ἀπὸ ἀπροσεξία, σκότωσε τὸ στοιχειωμένον ἐλάφι τοῦ δάσους.

Αὐτὸ ἦταν ἡ κακὴ μοῖρα τοῦ Διγενῆ. Γιατὶ «ὅποιος θὰ σκότωνε τὸ ἐ-

λάφι αὐτὸ θὰ πέθαινε σὲ τρεῖς μέρες», ἔλεγε ὁ λαός. Καὶ πράγματι, καθὼς πῆγαινε νὰ βγῇ ἀπ' τὸ δάσος ὁ ἀνδρεῖος αὐτός τῶν ἀνδρείων, εἶδε μὲ φόβη πῶς τοῦ νὰ τὸν ἀκολουθοῦν ἀργὰ τὰ θηρία ὅλα ποὺ εἶχε σκοτώσει ἀπ' τὸ πρῶν, μ' ἀνοιχτὲς τίς πληγὰς καὶ μὲ χαμηλωμένα τὰ κεφάλια, σὺν νὰ συνώδευαν κηδεῖα.

Τὴν ἴδια μέρα παρουσιάστηκε στὸ παλάτι τοῦ:

Ἐνας ψηλὸς ξυπόλητος καὶ λαμπροφορεμένος

ποῦχε τοῦ ρίσου τὰ πλουμιά, τῆς ἀστραπῆς τὰ μάτια.

Ἦταν ὁ Χάρωντας. Καλεῖ τὸ Δι-

γενῆ νὰ τοῦ παραδώσῃ τὴν ψυχὴν του. Ὁ νέος ἀρνεῖται καὶ καλεῖ τὸν Χάρωντα σὲ ἀγῶνα πάλης στὰ μαρμαρένια ἀλώνια «κι' ὅποιος νικήσῃ ἀπὸ τοὺς δύο νὰ παίρνῃ τοῦ ἄλλου τὴν ψυχὴν». Ὁ Χάρωντας δέχεται κι' ἡ πάλη ἀρχίζει:

«Ὅπου χτυπάει ὁ Χάρωντας τὸ αἷμα [αὐλάκι κάνει ὅπου χτυπάει ὁ Διγενὴς τὸ αἷμα τράφο κάνει.

Τέλος, φυσικὰ ὁ Χάρωντας νικάει τὸν ἀντίπαλό του. Καλεῖ τότε ὁ Διγενὴς τοὺς φίλους του καὶ τὴ γυναῖκά του κι' ἀφοῦ τοὺς ἀποχαιρετᾷ παραδίδει στὸν ἀκατάλυτο τὸν Χάρων τὴν ψυχὴν ἐκείνην, τὴν τόσο εὐγενικήν, τὴν τόσο γενναίαν.

Σὲ λίγες ὥρες πέθανε κι' ἡ Εὐδοκία, ἡ γυναῖκα του, μὴ μπορῶντας νὰ κρατήσῃ τὴ λύπη τῆς ἀπ' τὸ χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου της.

Τοὺς ἔθαψαν σ' ἕνα τάφο καὶ τοὺς δύο μαζί.

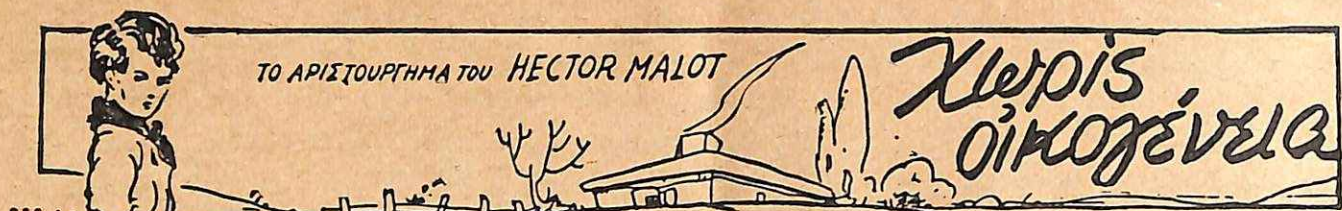
Αὐτὸς εἶναι μέσα σ' ὥρες γραμμῆς ὁ θρύλος τοῦ Διγενῆ Ἀκρίτα.

Δὲ συναντᾷμε στὸ μεγάλο αὐτὸ μεσαιωνικὸ ἔπος καμιά σύγκρουσι παθῶν, σὺν ἐκείνης μὲ τίς ὁποῖες εἶναι μεστὰ ἄλλα ἔπη, ὅπως ἡ «Ὀδύσεια», ἡ «Ἰλιάδα», ἡ ὅπως στὰ ἔπη τῶν δυτικῶν χωρῶν (Νιμπελογκεν, Ρολάνδου κ.ά.). Εἶναι ἀφήγησι δυνατὴ, ζωτανὴ κατορθωμάτων, μεγαλοφυειῶν ἐνὸς ἥρωα, ἐνὸς ἡμίθεου, ἐνὸς νεώτερου Ἀχιλλέα.

Ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας δὲν εἶναι ὁ ἀπλοῦς ἥρωας ἐνὸς ἔπους, δὲν εἶναι ἕνας κοινὸς ἱππότης κι' ἀντρεπόμενος. Εἶναι ἕνας ὑπερφυσικὸς ἄνθρωπος μπροστὰ στὸν ὁποῖον τίποτα δὲν εἶναι δυνατό ν' ἀντισταθῇ.

Ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας εἶναι αὐτὸ τοῦ τὸ Βυζαντινὸ Κράτος.

Δημήτρης Σιατόπουλος

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρίς οικόγενεια

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

«Ό,τι αποφάσισε η θειά Κατερίνα, έπρεπε να γίνει χωρίς συζήτηση, χωρίς αναστολή. Μας είπε πως αύριο το πρωί θα χωρίζεμαστε και μας έστειλε να κοιμηθούμε.

Μόλις βρεθήκαμε στην κάμαρά μας, όλοι με περικύκλωσαν κι' η Λίτσα έπεσε άπάνω μου κλαίγοντας. Είδα έτσι πώς μ' όλη τη λύπη του χωρισμού τους έμένα συλλογίζονταν, έμένα λυπούνταν, κι' αίσθάνθηκα πώς μ' είχαν αλήθεια σαν αδελφό. Τότε μου ήλθε μια ιδέα, μια έμπνευσι, που άπ' την καρδιά ανέθηκε στο νού.

— Άκούστε, τούς είπα βλέπω καλά, πώς αν οι συγγενείς σας δεν με θέλουν, σείς με θεωρείτε συγγενή.

— Ναι, άποκρίθηκαν κι' οι τρεις είσαι και άθσαι πάντα άδελφός μας!

Η Λίτσα, που δεν μπορούσε να μιλήσει, έπεκύρωσε αυτά τα λόγια σφίγγοντας το χέρι μου και κυττάζοντας με τόσο τρυφερά, που μου ήλθαν δάκρυα.

— Λοιπόν ναι, θά είμαι και θά σάς το δείξω.

— Πού θέλεις να τοποθετηθείς έσύ;

— Υπάρχει μια θέσι στού Περνουή; θέλεις να πάω αύριο να τη ζητήσω για σένα; ρώτησε η Στεφανία.

— Δεν θέλω θέσι. Άν έπαιρνα θέσι, θάμενα στο Παρίσι και δεν θά σάς ξανάβλεπα. Θά ξαναφορέσω την προθείά μου, θά ξεκρεμάσω την άρπα μου από το καρφι που την κρέμασε ο πατέρας και θά πάρω πάλι τούς δρόμους. Θά πηγαίνω από το Σαιν-Καντέν στη Βάρση, από τη Βάρση στην Έσανάντη, από την Έσανάντη στο Δρεζύ. Θά σάς βλέπω όλους, έναν-ένα με τη σειρά, κι' έτσι, για μένα θά εισθε όλοι μαζί. Δεν ξέχασα τα τραγούδια μου και τούς χορούς μου. Θά βγάζω το ψωμί μου.

Από την ευχαρίστησι που ζωγραφίσθηκε στα πρόσωπά τους, κατάλαβα πόσο τούς άρεσε η ιδέα μου και στη λύπη μου αίσθάνθηκα παρηγοριά μεγάλη.

Μιλήσαμε πολλήν ώρα για τα σχέδιά μας, για το χωρισμό μας, για την ένωσί μας, για τα περασμένα και για τα μέλλοντα. Έπειτα η Στεφανία μās είπε να πλαιγιάσουμε. Την άκούσαμε μ' κανέναν δεν κοιμήθηκε πολύ κείνη τη νύκτα, κι' εγώ, μου φαίνεται, λιγώτερο άπ' όλους.

Τό πρωί, μόλις σηκωθήκαμε, η Λίτσα με τράβηξε στο περιβόλι και κατάλαβα πώς κάτι είχε να μου πη.

— Θέλεις να μου μιλήσης;

«Ναι», μου έννεψε ζωηρά.

— Λυπάσαι που θά χωρισθούμε. Αυτό δεν χρειάζεται να μου τό πης; τό βλέπω στ' άστία σου και τό αίσθάνουμε στην καρδιά μου.

Μου έννεψε πώς δεν έπρόκειτο γι' αυτό.

— Σ' έ δεκαπέντε ήμέρες θά είμαι στο Δρεζύ.

Κούνησε τό κεφάλι της.

— Τι; δεν θέλεις νάλθω στο Δρεζύ;

Για να συνεννοούμαστε, εγώ πάντα ρωτούσα κι' εκείνη μου έκαν' ένα νεύμα, καταφατικό ή άρνητικό.

Έτσι μου είπε πώς ήθελε να πάω στο Δρεζύ. Μά άπλώνοντας τό χέρι της σ'ε τρία διαφορετικά σημεία, μ' έκαμε να καταλάβω πώς έ-

πρεπε πρώτα να πάω να ιδώ τ' άδελφια της και την άδελφή της.

— Θέλεις να πάω πρώτα στη Βάρση, στην Έσανάντη και στο Σαιν-Καντέν;

Χαμογέλασε χαρούμενη που τό κατάλαβα.

— Μά γιατί; Έγώ πρώτα σένα ήθελα να ιδώ.

Τότε με τ' άστία της, με τ' άστία της και προπάντων με τ' άστία της που μιλούσαν, μου έξηγήσε τό λόγο. Σ' άς μεταφράζω ό,τι μου είπε με τ' άστία της:

«Για να μάθω για τη Στεφανία, τόν Βενιαμίν και τόν Άλέξη, θέλω να πάς να ιδής πρώτα αυτούς. Θάρθης ύστερα στο Δρεζύ και θά μου πης ό,τι είδες κι' ό,τι σου είπαν».

Καλή μου Λίτσα!

Τα παιδιά θάφευγαν στις όκτώ τό πρωί κι' η θειά Κατερίνα παρηγγείλε ένα μεγάλο άμάξι, για να τ' ά πάη πρώτα στη φυλακή να ιδούν τόν πατέρα τους κι' από 'κει, καθένα με τό μπογαλάκι του, στο σιδηρόδρομο που θά τ' άπαιρνε.

Στις έπτ'ά, η Στεφανία με πήρε κι' αυτή στόν κήπο.

— Θά χωρισθούμε, μου είπε. Ήθελα να σου δώσω κάτι τί, για να με θυμάσαι και να, σ' αυτή τη θήκη που σου χαρίζω, θά βρης μέσα κλωστή, βελόνες και τό ψαλίδι μου, δώρο του νουνού μου. Στο δρόμο θά σου χρειάζονται συχνά, γιατί δεν θά είμαι εγώ να σου μπαλώνω τό ρούχο σου, ή να σου ράβω κανένα κουμπί. Κι' όταν θά μεταχειρίζεσαι τό ψαλίδι μου, θά μās θυμάσαι.

Όσο μου μιλούσε η Στεφανία, ο Άλέξης μās τριγυρίζε' κι' άμα ξαναμπήκε η άδελφή του στο σπίτι, ενώ εγώ έμενα συγκινημένος στο περιβόλι, μ' έπλησίασε και μου είπε:

— Έχω δυό τάλληρα' αν δεχόσουν τό ένα, θά μου έκανες μεγάλη ευχαρίστησι.

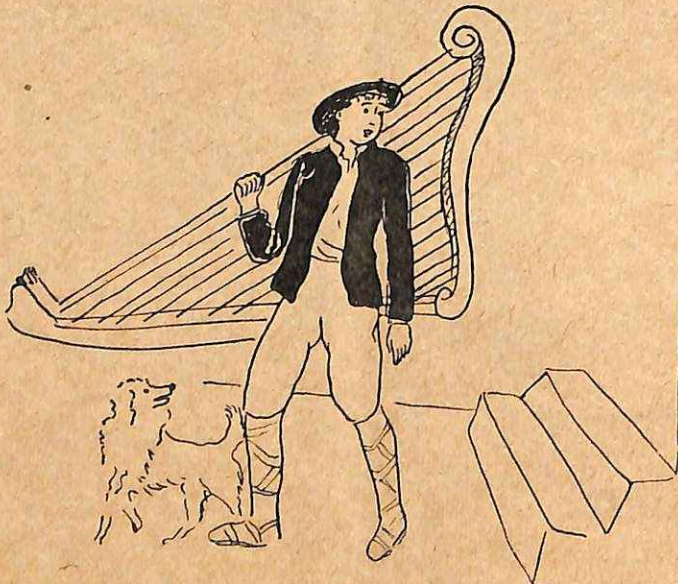
Άπό μās τούς πέντε ο Άλέξης ήταν ο μόνος που είχε τό «άσθημα του χρήματος» και πάντα τόν κοροϊδεύαμε για την φιλαργυρία του. Μάζευε πεντάρα-πεντάρα κι' αίσθάνονταν άληθινή ευτυχία όταν μπορούσε νάχη καινούργια μισόφραγκα και φράγκα, που τό μετρούσε όλο-ένα στα χέρια του, τάβαζε να λάμπουν στόν ήλιο και τό κτυπούσε για ν' άκούη τό γλυκό τους κουδούνισμα.

Η προσφορά του με συγκίνησε βαθεία. Δεν ήθελα να τη δεχθώ, μά εκείνος επέμεινε και μου έωσε στο χέρι ένα όφραίο, στιλπνό άσημένιο νόμισμα. Άπό τούτο κατάλαβα πόσο μεγάλη ήταν η άγάπη του για μένα, άφου νικούσε και την άγάπη του για τό χρήμα.

Ούτε ο μικρός Βενιαμίν δεν μ' έξέχασε, παρά κι' αυτός θέλησε να μου κάμη ένα δώρο. Και μου χάρισε τό μαχαίράκι του. Άπαίτησε όμως να του δώσω κι' εγώ μια πεντάρα, γιατί είχε την πρόληψι πώς «τά μαχαίρια κόβουν τη φίλια».

Η ώρα περνούσε γρήγορα. Άκόμη ένα τέταρτο, άκόμη πέντε λεπτά, και θά χωρίζεμαστε. Η Λίτσα δέ με συλλογίζονταν πιά;

Τη στιγμή που άκούσθηκε ο κρότος του άμαξιού, βγήκε από την κάμαρα της θειάς Κατερίνας και μου έννεψε να την ακολουθήσω στόν κήπο.

Πήρα την άρπα μου και φώναξα τόν Κάπη.

— Λίτσα! τη φώναξε η θειά Κατερίνα.

Μά εκείνη, χωρίς ν' άποκριθ'ι, έξακολούθησε τό δρόμο της τρέχοντας.

Στα περιβόλια των άνθοκόμων και των κηπουρών, όλα θυσιάζονται στη χρησιμότητα κι' η παραμικρή θέσι δεν παραχωρείται σ'ε φυτά που δεν θάδιναν ψωμί. Στο περιβόλι μās όμως ύπήρχε μια μεγάλη τριανταφυλλιά της Βεγγάλης, που δεν την είχαν ξεριζώσει γιατ' ήταν σ'ε μια άπόμερη γωνιά.

Η Λίτσα έτρεξε ως αυτή την τριανταφυλλιά, έκοψε ένα κλαδι κι' έπειτα, γυρίζοντας σ'ε μένα, χάρισε σ'ε δυό τό κλαδι αυτό, που είχε δυό μπουμπούκια έτοιμα ν' άνοίξουν, και μου έδωσε τό ένα.

— Ω, τί μικρό πράγμα που είναι η γλώσσα του στόματος μπροστά στη γλώσσα των ματιών! Πόσο ψυχρά και κούφια είναι τα λόγια μπροστά στα βλέμματα!

— Λίτσα! Λίτσα! φώναξε η θειά.

Οι μπόγοι είχαν φορτωθ'ι κι' όλα στ' άμάξι.

Πήρα την άρπα μου και φώναξα τόν Κάπη, που άμα με είδε με τ' όργανο και με την παληά μου φορεσιά άρχισε να πηδ' άπ' τη χαρά του, μαντεύοντας βέβαια πώς θά παίρναμε πάλι τούς δρόμους και πώς θά μπορούσε να γυρίζη έλευθερος, — πράγμα που του άρεσε πολύ καλύτερα παρά να κάθεται κλεισμένος σ' ένα σπίτι ή σ' ένα περιβόλι.

Κι' ήλθε η στιγμή των άποχαιρετισμών. Μά η θειά Κατερίνα την έσυντόμισε. Άνέθασε στ' άμάξι τη Στεφανία, τόν Άλέξη και τόν Βενιαμίν και μου είπε με της δώσω τη Λίτσα στα γόνάτά της. Έπειτα, καθώς στεκόμουν άκόμα σαστισμένος, μ' έσπρωξε σιγά κι' έκλεισε τη θυρίδα του άμαξιού.

— Φιλήστε τόν πατέρα κι' από μένα! φώναξα' άφου....

Ένας λυγμός έπνιξε τη φωνή μου.

— Έμπρός! είπε η θειά.

Και τ' άμάξι έφυγε.

Άνάμεσ' από τα δάκρυά μου, είδα τό κεφαλάκι της Λίτσας να σκύβη από τό κατεβασμένο τζάμι και τό χεράκι της να μου στέλνη ένα φιλι. Έπειτα τ' άμάξι έστριψε στη γωνιά τό δρόμου και δεν είδα πιά παρά ένα σύννεφο από σκόνη.

Τελείωσε!

Άκουμπημένος στην άρπα μου, με τόν Κάπη στα πόδια μου, στάθηκα πολλήν ώρα, κυττάζοντας μηχανικά τη σκόνη που ξανάφευγε σιγά-σιγά στο δρόμο.

Κάποιος γελώντας είχε αναλάβει να κλειδώση τό σπίτι και να φυλάξη τα κλειδιά, για να τ' ά δώση στο νοικοκύρη. Αυτός με ξανάφερε στην πραγματικότητα, με την έρώτησι:

— Έσύ θά μείνεις έδω;

— Όχι, θά φύγω.

— Και που θά πάς;

— Ίσα μπροστά.

Χωρίς άλλο θά με λυπήθηκε, γιατί άμέσως μου είπε:

— Άν θέλεις να μείνης, σ'ε παίρνω εγώ' μά χωρίς μισθό τώρα στην άρχή, γιατί είσαι μικρός άκόμα' άργότερα βλέπουμε.

Τόν ευχαρίστησα, μά δεν έδέχθηκα τη θέσι.

— Καλά, παιδί μου, μου είπε' εγώ ο καυμένος για τό καλό σου...

Κι' έφυγε.

Τό άμάξι ήταν τώρα μακριά. Τό σπίτι κλειδωμένο. Πέρασα τό λουρί της άρπας μου στόν ώμο μου. Τό κίνημα αυτό, τόσο συνηθισμένο άλλη φορά, έκίνησε την προσοχή του Κάπη. Και σηκώθηκε, καρφώνοντας στο πρόσωπό μου τα φωτεινά του μάτια.

— Έμπρός, Κάπη!

Κατάλαβε κι' ώρμησε γαυγίζοντας.

Κύτταξα για τελευταία φορά τό σπίτι εκείνο όπου είχα ζήσει δυό χρόνια κι' όπου επίστευα πώς θά ζούσα για πάντα, — κι' έξεκίνησα.

Ο ήλιος ήταν ψηλά, ο ούρανός καθαρός, ο καιρός ζεστός' δεν έμοιαζε καθόλου η ώραία εκείνη μέρα με την παγωμένη εκείνη νύκτα, που είχα πέσει έδω απέξω άποκαωμένος....

— Ωστε τα δυό αυτά χρόνια δεν ήταν παρά ένας σταθμός' έπρεπε να ξαναρχίσω τό δρόμο μου.

Μά ο σταθμός αυτός μ' ευεργέτησε. Μοθ έδωσε δύναμι. Κι' άκόμα καλύτερο από τη δύναμι που αίσθανόμουν στην καρδιά.

Δέν ήμουν πιά μόνος στόν κόσμο.

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΝ

Κατά τόν μήνα τούτον ο Γαλαξίας, ως φωτεινή ζώνη διασχίζει την ούρανιον σφαίραν και μεσουρανεί περί την δεκάτην νυκτερινήν ώραν.

Όψις του ούρανο

Έπ' αυτού διακρίνεται, πρὸς τὸ Ζένιθ, ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Κόκκινου καὶ νοτιώτερον, εἰς τὸ σημεῖον ποὺ φαίνεται χωρίζομενος εἰς δύο στενωτέρας λωρίδας ἀνευρίσκεται εὐκόλως ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ἀετοῦ μετὰ τὸν λαμπρὸν Ἀλτάιρ εἰς τὸ μέσον, τοῦ ὁποῦ τοῦ φῶς κάμνει νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Γῆν 14 περίπου ἔτη, τρέχοντα τὸ διάστημα μετὰ ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον.

Ἀνατολικώτερον διακρίνεται ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Πηγασοῦ ποὺ συνορεύει μετὰ τὴν Ἀνδρομέδα ἢ ὁποῖα καταλήγει εἰς τὸν Περσέα.

Ὁ Περσεὺς ἀνατέλλει πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος, περὶ τὴν 9ην νυκτερινήν ὥραν. Ἡ Ἀνδρομέδα καὶ ὁ Πηγασὸς ἀνατέλλουν ἐνωρίτερον.

Πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τοῦ Οὐρανοῦ φαίνεται ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Σκορπίου, ὁ ὁποῖος δὲι ὀλονέν καὶ ἐνωρίτερον.

Πλανῆται

Πρὸς ἀνατολάς, μετὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ λυκόφωτος λάμπει ὁ Ἄρης ὁ ὁποῖος συνεχῶς ἀπομακρύνεται τοῦ Ἡλίου. Εὐρίσκεται εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Αἰγόκερω καὶ ἡ λαμπρότης του διαρκῶς ἐλαττοῦται.

Εἶχα ἓνα σκοπὸ στὴ ζωῇ μου: νὰ φαίνομαι χρήσιμος, νὰ κάνω καλὸ σ' ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦσα καὶ μ' ἀγαποῦσαν.

Καινούργια ζωὴ ἀνοίγονταν μπροστὰ μου. Θυμήθηκα τὸν Βιτάλη κι' εἶπα μέσα μου:

«Έμπρός!».

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Έμπρός!

Έμπρός!

Ὁ κόσμος ήταν ἀνοικτός μπροστὰ μου καὶ μπορούσα νὰ διευθύνω τὰ βήματά μου κατὰ τὴν ἀνατολὴ ἢ τὴ δύσι, κατὰ τὸ βορρᾶ ἢ τὸ νοτιᾶ, ὅπου ἤθελα κι' ὅπως μοῦ κάπιζε. Ἡμουν ὁ κύριος κι' ὁ ἐξουσιαστὴς τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἐγώ, ἓνα παιδί!

Κι' όμως αὐτὸ ἀκριβῶς ήταν ὅλη μου ἡ δυστυχία.

(Ἀκολουθεῖ)

Χίλια δυό σε μία σελίδα

Πόθεν προήλθε η φράσις: «Κολοκύθια στο πατερό»;

Η φράσις αυτή λέγεται ως απάντησις σ' εκείνους που διηγούνται πράγματα άπιθανά. Ίσοδυναμεί με τό: λές ψέματα, τερατολογείς. Προήλθε δε και διεδόθη από τόπο όπου πατερό δεν σημαίνει δοκάρι, αλλά πατητήρι στο όποιον μόνο σταφύλια πατούνται προς παραγωγήν κρασιού. Έπομένως εκείνος που απαντά με τη φράσι αυτή σ' ένα τερατολόγο είναι σαν να του λέει ότι έχει κολοκύθια στο πατερό (στο πατητήρι) για να κάμη...κρασί!

Τί είναι το «Πεντάδεσμον το βουτυροφόρον»;

Στην κεντρική ζώνη της Αφρικής και ιδίως κοντά

στις όχθες του ποταμού Νίγηρος, ακμάζει ένα δένδρον το όποιον ονομάζεται «Πεντάδεσμον το βουτυροφόρον» το όποιον δίδει άρκετά μεγάλην ποσότητα φυτικού βουτύρου. Οι Ιθαγενείς εξαγουν το βούτυρο από τους μεγάλους στρογγυλούς, σαν καρύδια, καρπούς του, το όποιον ονομάζουν «Βούτυρο του Σέα». Χημική ανάλυσις γενομένη τελευταίως, απέδειξε ότι το βούτυρο αυτό έχει εξαιρετικές θρεπτικές ιδιότητες. Είναι εύγευστο, λιπαρό, γλυκό στη γεύσι, καταλληλότατο γενικώς για φαγητό.

Τί είναι το σκορβοϋτο και σε τί όφείλεται;

Ασθένεια που προσβάλλει ανθρώπους που τρέφονται

άνεπαρκώς και ζουν υπό κακές υγιεινές συνθήκες. Όφείλεται επίσης στην έλλειψι νωπών τροφών (βιταμινών).

Πότε ένεφανίσθησαν τα πρώτα βαγόνια;

Οι πρώτοι σιδηρόδρομοι είχαν άνοιχτά όχήματα και οι επιβάτες που στέκονταν όρθιοι, στο τέρμα του ταξιδιού των κατέβαιναν σχεδόν μαυροι από τον καπνό και τα ψιλά κάρβουνα που εξέφευαν από τη καπνοδόχο της ατμομηχανής! Οι πλούσιοι ταξίδευαν μέσα σ' άμάξια τους που φορτώνονταν επάνω στα άνοιχτά σιδηροδρομικά όχήματα. Τα πρώτα κλειστά σιδηροδρομικά όχήματα, με υαλόφρακτες θυρίδες, ένε-

φανίσθησαν στην Άγγλία τον Σεπτέμβριον του 1839, ήτοι πρό έκατόν ακριβώς έτών και, όπως γράφουν οι άγγλικές έφημερίδες, τον έπόμενο μήνα θά έορτασθή στο Λονδίνον ή έκατονταετηρίς των βαγονιών!

Γιατί το όνομα του Έροστράτου αναφέρεται στην Ιστορία;

Διότι έκασε τον έν Έφέσω ναόν της Άρτέμιδος που ήταν ένα από τα έπτά θαύματα της άρχαιότητας.

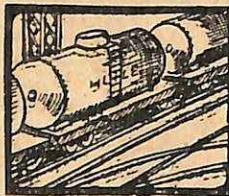
Γιατί τα φύλλα των δένδρων και των φυτών έν γένει είναι πράσινα;

Διότι περιέχουν μιá χρωστική ούσία που λέγεται χλωροφύλλη και που είναι παραπλήσια προς την αίμοσφαιρίνη.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ

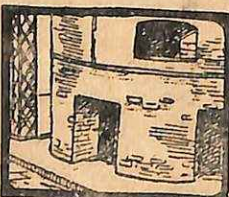
1. Το σαπούνι παρασκευάζεται με διάφορα λιπαρά σώματα, όπως: φοινικέλαιο, σπορέλαιο, ελαιόλαδο, λινέλαιο, φυσιτέλαιο, χοιρινά λίπη, πάχη βοδιών και προβάτων κλπ.

2. Το κοινό σαπούνι ή «σαπούνι Μασσαλίας» παρασκευάζεται από λίπος ή από ελαιόλαδο κατωτέρας ποιότητος (το καλύτερο χρησιμοποιείται ως έπιτραπέζιο λάδι).

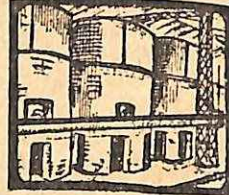

3. Μέσα στα λιπαρά αυτά σώματα ρίχνουν διάλυσιν σόδας (άλυσσινθα), ή αντίδρασις της οποίας επί των σωμάτων αυτών προκαλεί την «σαπωνοποίησιν» ή μετατροπήν των λιπαρών σωμάτων σε σαπούνι.

4. Μέσα σ' ένα κτιστό ειδικό λέβητα, του οποίου ή χωρητικότητα υπερβαίνει τις 30.000 λίτρες, και ό οποίος μπορεί να περιβάλη 12 τόνους σαπουνιού βράζουν κατ' άρχήν διάλυσιν σόδας.

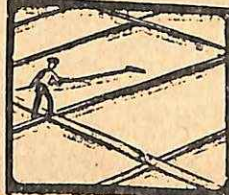
5. Ρίχνουν μετά σιγά-σιγά μέσα στον λέβητα τα λιπαρά σώματα και αφήνουν να βράση το μίγμα αυτό επί πολλές ώρες αναταράσσοντάς το άδιάκόπως.

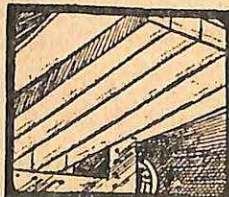
6. Μόλις αρχίζει να σχηματίζεται το σαπούνι, παραμένει στο βάθος, όποτε προσθέτουν μιá πολύ άλατισμένη άλυσσινθα. Το σαπούνι αυτό που είναι αδιάλυτο μέσα στο άλατισμένο νερό, συναθροίζεται ως θρόμβος στην επιφάνεια.

7. Η πάστα αυτή του σαπουνιού ψήνεται επ' άρκτετόν με νέα άλυσσινθα και μετά χύνεται σε εύλινα καλούπια. Μετά το αφήνουν να ψυχρανθή επί δέκα μέρες.

8. Το στερεοποιημένο σαπούνι κόβεται τότε σε ραβδώτες πλάκες, μετά σε τεμάχια 20-30 κιλών, ξηραίνονται έπειτα στον άέρα και τέλος διατίθενται στο έμπόριο σε πολύ μικρότερα κομμάτια.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ

Πρός

“Απαντα τα μέλη της Ε. Ο. Ν.

“Αποτείνομαι προς τα μέλη της Έθνικής Όργανώσεως Νεολαίας Ελλάδος, και ιδιαιτέρως προς σας τους Φαλαγγίτας και τας Φαλαγγιτίσας, που ζητε στην ύπαιθρο Χώρα μας και επικαλούμαι την άφοσίωσί σας προς έμέ και τον όρκο σας, για την πιστήν εκτέλεσι των έντολών μου, για να ζητήσω από τον καθένα σας και την καθεμιά σας να δώσετε όλο τον ένθουσιασμό σας και όλες σας τις νεανικές δυνάμεις για την πλήρη επιτυχία της προσπάθειάς μου, να δώσω στην Πατρίδα μας την πλήρη επάρκεια των υλικών μέσων της ζωής.

Σείς, που ξέρετε πως όταν ζητώ κάτι, πρέπει να γίνη, γιατί ό,τι ζητώ να γίνη είναι μιá Έθνική ανάγκη, είμαι βέβαιος πως την έντολή μου αυτή να μεταβάλουμε γρήγορα την Ελλάδα μας σ' ένα Άγροτικό Στρατόπεδο, που δεν θά'χη ούτε μιá γωνιά άκαλλιέργητη, θά την άγκαλιάσετε, όπως πάντα, με όλο σας τον ένθουσιασμό και όλη σας τη δύναμι και δεν θά αφήσετε ούτε μιá στιγμή να σας φύγη άσκοπα και έξω από την εκπλήρωσι του σκοπού μου αυτού.

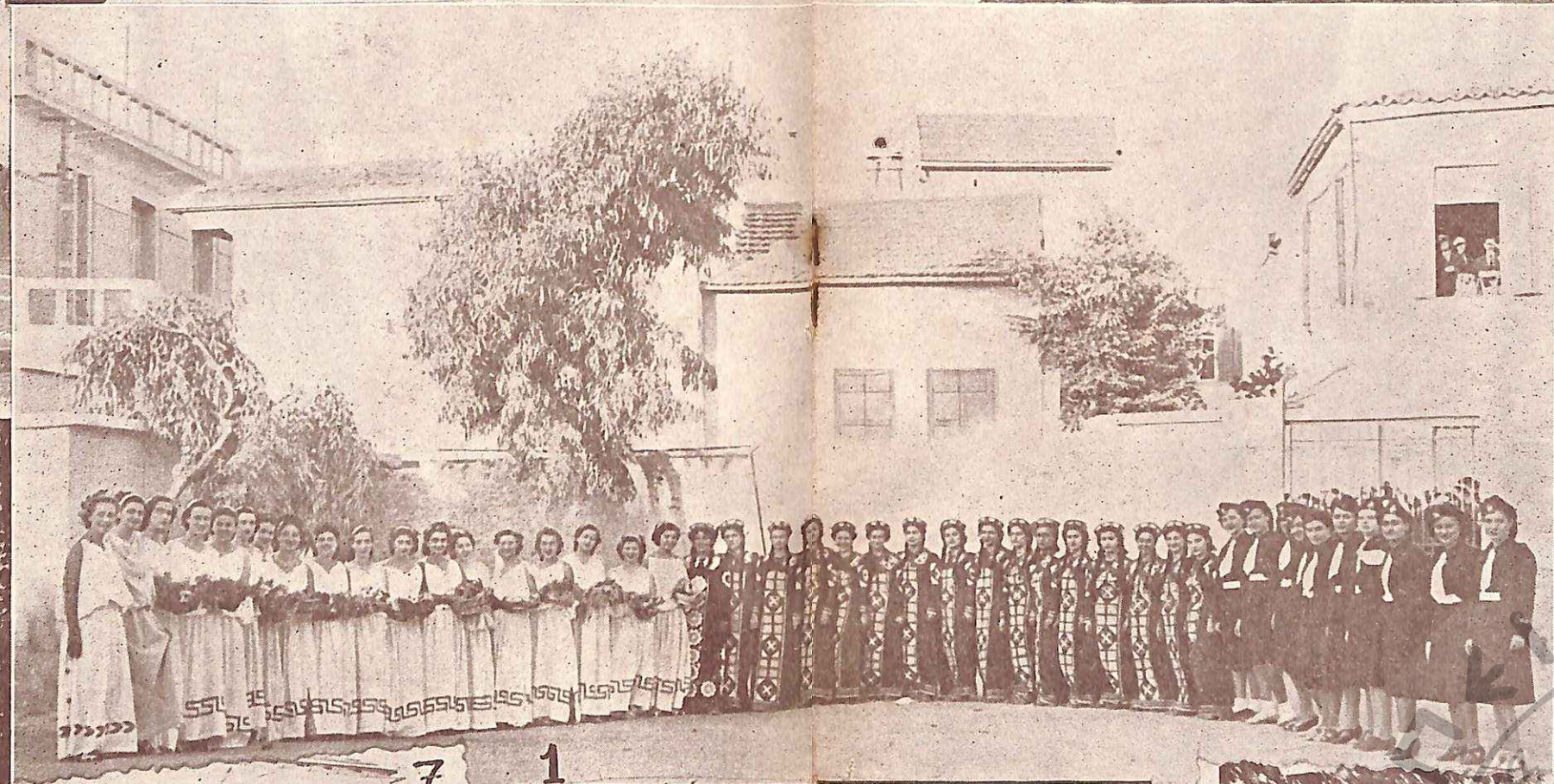
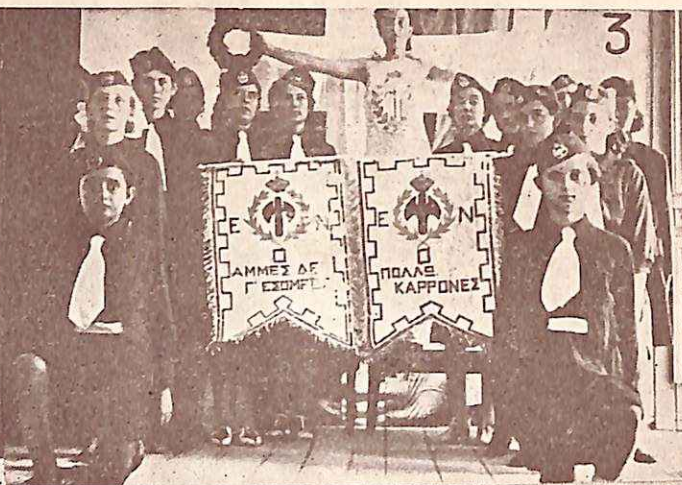
Ζητώ από όλους και όλες σας να γίνετε ή πρωτοπορία του Στρατού, για την έξασφάλισι της οικονομικής ζωής της Πατρίδος μας.

Ζητώ να ριχθήτε από την στιγμή αυτή με χαρά, με όρεξι και ένθουσιασμό στη δουλειά για την καλλιέργεια και της τελευταίας γωνιάς της γής μας, που μόνο αυτή θά φέρη την επάρκεια της ζωής στον Τόπο μας.

Στο σπίτι, στην Έκκλησία, στο δρόμο, στο χωράφι, στο Σχολείο, παντού όπου θά εύρίσκεσθε, ζητώ να μην άφίνετε ούτε στιγμή που να μην ένθυμίζετε σ' όλους το καθήκον αυτό. Σείς πρώτοι θά δίδετε πάντα το παράδειγμα για την άπόλυτη επιτυχία της Έθνικής αυτής προσπάθειας. Με έργα και λόγια πρέπει να πεισθήτε και να πείσετε πως ούτε ο περίβολος του σπιτιού σας, ούτε της Έκκλησίας ή αϋλή, ή του Σχολείου ο κήπος δεν πρέπει να μέινουν άκαλλιέργητα. Η κάθε σπιθαμή Έλληνικής γής πρέπει να δώση γρήγορα κάτι. Μιá πατάτα έστω, μιá όκα δημητριακών καρπών, ένα κιλό σιταριού. Και σ' αυτή την έξόρμησι άπαιτώ από σας ναστε οί πρώτοι πάντα. Κανένας Φαλαγγίτης και καμμιά Φαλαγγιτίσσα δεν πρέπει από τώρα και πέρα να ξεχάση ούτε για λίγο το σκοπό του αυτόν. Η καλλιέργεια της Έλληνικής γής στον ανώτατο βαθμό άποτελεί για τον καθένα και την καθεμιά από σας Έθνικό καθήκον, όμοιον με το καθήκον του Στρατιώτου. Και ό κάθε Έλλην Φαλαγγίτης, που, καθώς πιστεύω άκραδάντως, γνωρίζει να έκτελή το καθήκον του το Έθνικόν, είμαι άπολύτως πεπεισμένος πως θά έκτελέση τας έντολάς μου αυτές έπακριβώς, με τον ένθουσιασμό και το σύστημα εκείνο που τόσες φορές μου έδειξε ότι έχει.

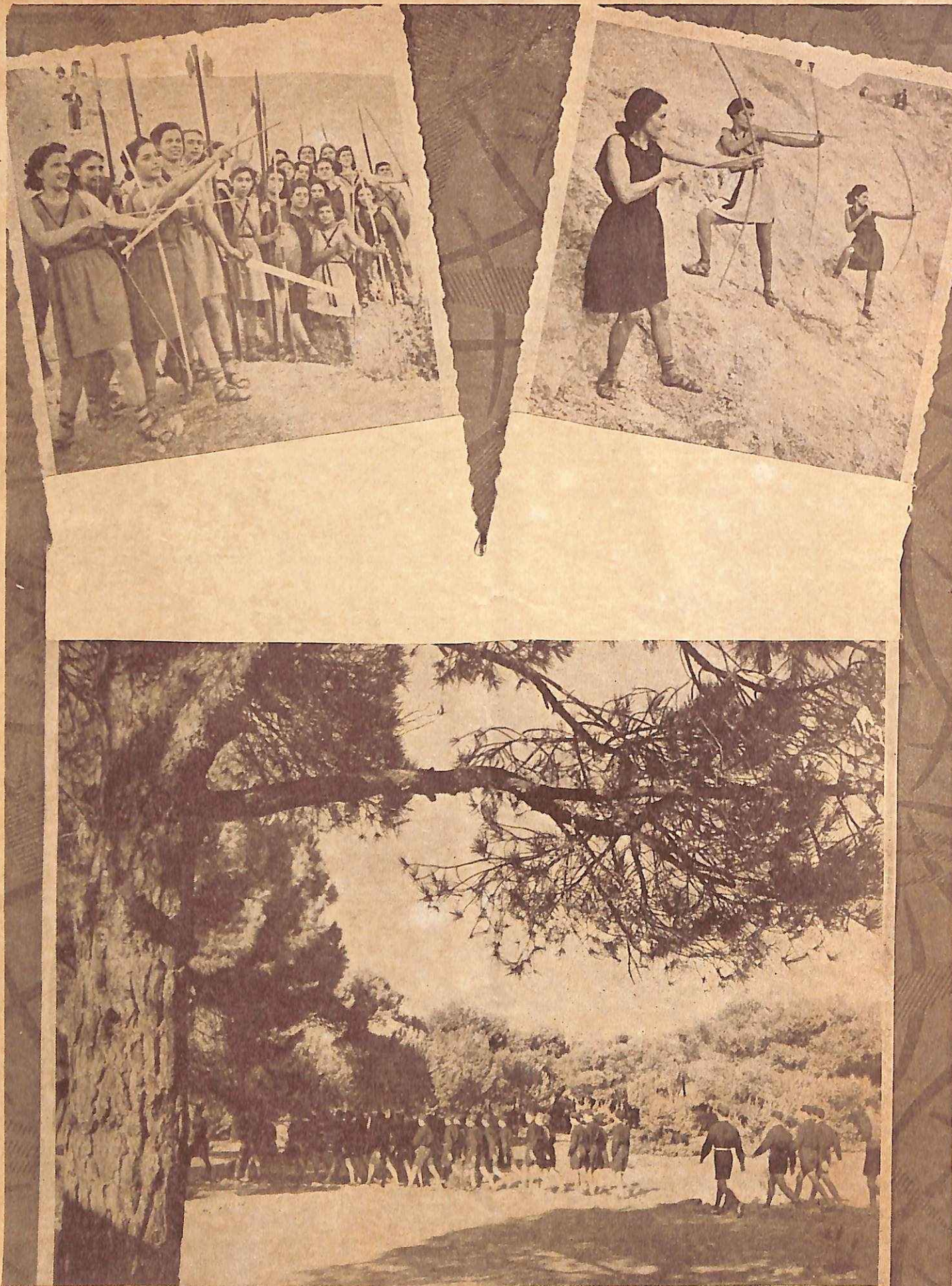
“Ο Άρχηγός της Κυβερνήσεως και Γενικός Έπιθεωρητής της Ε. Ο. Ν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

- 1) Ἡράκλειον Κρήτης. Ἀπὸ τὸν ἑορτασμὸν τῆς Ε. Ο. Ν. κατὰ τὴν 4ην Αὐγούστου.
- 2) Παρέλασις ἀθλητριῶν Ὑποδιοικήσεως Ἀργους.
- 3) Ἀπὸ καλλιτεχνικὴν παράστασιν τῆς Ε. Ο. Ν. Πρεβέζης.
- 4) Ὁμάς Φαλαγγιτισσῶν 1ου Ἀνεξ. Τάγματος Ε.Ο.Ν. Μουρνιῶν (Χανίων).
- 5) Ἀπὸ ἐκδρομὴν Φαλαγγιτισσῶν Ρεθύμνης (Κρήτης) εἰς τὸ ἱστορικὸν Ἀρκάδι.
- 6) Φαλαγγίται Ε.Ο.Ν. Χανίων ἐν πορείᾳ.
- 7) Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγίτισσαι Βάμου Ὑποδιοικήσεως Ἀποκορώνου (Κρήτης).

Ανω: Δύο εικόνες Αμαζόνων από την παράστασιν της Π.Δ.Θ.Π. της «Πενθεσίλειας». Κάτω: Στιγμιότυπον από το στρατόπεδον «Ιω. Μεταξάς».

Αγροτική έγκυκλοπαίδεια

Κατά την εποχήν αὐτήν παράγονται τὰ περισσότερα, τὰ θρεπτικώτερα καὶ τὰ πλέον νόστιμα ὀπωρικά. Ποία ὅμως εἶναι ἡ πατρίς των;

Τὰ σῦκα ἔχουν πατρίδα τὴν Συρίαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἡ καλλιέργειά των διεδόθη καὶ εἰς τὰς ἄλλας χώρας.

Τὰ σταφύλια εἶναι γηγενὴ τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀλγερίας, τοῦ Μαρόκου καὶ τῆς Δυτικῆς Ἀσίας. Εἰς τὰ μέρη αὐτὰ ἐκαλλιεργοῦντο ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων.

Τὰ φραγκοστάφυλα εἶναι γηγενές προϊόν τῆς εὐφράκτου ζώνης τῆς Εὐρώπης, τοῦ Καυκάσου, τῶν Ἰμαλαίων, τῆς Ρωσίας, τῆς Μαντζουρίας, τῆς Ἰαπωνίας καὶ τῆς Ἀμερικής.

Τὰ καρύδια εἰσήχθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην ἐκ τοῦ Καυκάσου, τῆς Περσίας καὶ τῶν Βορείων Ἰνδιῶν.

Τὰ πορτοκάλια κατὰγονται ἐκ τῆς Κοιχγίνης, εἰσήχθησαν δὲ εἰς τὴν Εὐρώπην, καθὼς καὶ τὰ μανδάρνια, κατὰ τὸν 14' αἰῶνα.

Τὰ λεμόνια εἰσήχθησαν κατὰ πρῶτον ἐξ Ἰνδιῶν εἰς τὴν Ἰταλίαν κατὰ τὸν 7' ἢ 8' αἰῶνα.

Τὰ βερύκοκκα καὶ ροδάκινα εἰσήχθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὴν Κίνα.

Τὰ κεράσια ἔχουν ἀρχικὴν πατρίδα τὴν Κασπίαν, εἶδη ὅμως ἐξ αὐτῶν παρήγοντο εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Τὰ δαμάσκηνα εἰσήχθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὸν Καύκασον καὶ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν, εἶδη τινὰ ὅμως ἐξ αὐτῶν εἰσήχθησαν ἐκ τῆς Περσίας καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Τὰ ἀπιδία ἔχουν πατρίδα τὴν Δ. Ἀσίαν.

Τὰ μήλα εἰσήχθησαν ἐκ τοῦ Καυ-

κάσου, τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς Περσίας, εἶδη ὅμως τινὰ τούτων εἶναι γηγενῆ Εὐρωπαϊκά.

Τὰ ἀμύγδαλα εἰσήχθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην ἐκ τοῦ Ἀντιλιβάνου τοῦ Καυκάσου, τῆς Μεσοποταμίας, τῆς Περσίας καὶ τοῦ Τουρκεστάν.

Φθινοπωρινὰ ἄνθη

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τοῦ φθινοπώρου φυτεύονται σὲ καλοσκαλισμένο ἔδαφος μὲ χῶμα ἀφράτο, ποὺ νὰ περιέχῃ ἀρκετὴ ἄμμο καὶ χωνευμένη κοπριά, οἱ γαρυφαλλίες.

Υπερβολικὴ ποσότης κοπριάς καὶ πολὺ νερὸ κάνουν κακὸ μᾶλλον στὴν ἀνάπτυξιν τοῦ φυτοῦ, διότι θὰ σχηματίζεται ζωηρὸ φυτὸ καὶ θὰ σχίζεται ὁ καλυκας τοῦ ἄνθους.

Τὸ πλεονάζον καὶ στεκούμενο νερὸ ἀσφαλῶς βλάπτει.

Ἡ γαρυφαλλία πολλαπλασιάζεται εὐκόλῃ μὲ καταβολάδες τὴν ἐποχὴ αὐτή. Ὁ σχηματισμὸς τῶν ριζῶν θὰ ἀκολουθήσῃ σὲ 4-5 ἑβδομάδας. Τὸ βλαστάρν, ποὺ θὰ χρησιμοποιηθῇ γὰρ καταβολάδες πρέπει νὰ ἔχῃ παλαιὸ καὶ νέον ξύλον. Ἰὸ σχίσμο γίνεται μὲ κοπτερό μαχαίριδιον στὴν βάσιν τοῦ νέου ξύλου μὲ διεύθυνσιν πρὸς τὰ ἄνω καὶ σὲ μῆκος ποὺ νὰ περιλαμβάνῃ ἕνα ἢ δύο κόμβους.

Στερεώνεται ἐπάνω στὴ γῆ τὸ μέρος αὐτὸ μὲ μίαν ξύλινη καρφίτσα καὶ σκεπάζεται μὲ ἑλαφρὸ ἀμμιώδες χῶμα 3 ἕως 4 πόντους. Τὸ μέρος αὐτὸ ὑγραίνεται. Ὅταν σχηματισθοῦν ρίζαι, ἀποσπάται τὸ νέον φυτὸ ἀπὸ τὸ μητρικὸ φυτὸ καὶ φυτεύεται ὅπου πρέπει.

Τὰ μοσχεύματα

Ἄλλος τρόπος πολλαπλασιασμοῦ

Ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν ἀγροτῶν.

τῆς γαρυφαλλιάς εἶναι καὶ ὁ διὰ μοσχευμάτων. Γιά τὰ μοσχεύματα χρησιμοποιεῖται βλάστησις μήκους ἀρκετοῦ, 8-10 πόντων, ὥστε ἡ βάσις νὰ εἶναι ὥριμη τὸ φθινόπωρον.

Κόπτονται μὲ μαχαίρακι ἀπὸ τὰ καλλίτερα φυτὰ ποὺ δίνουν τὰ καλλίτερα καὶ περισσότερα ἄνθη καὶ ἀπὸ τὴν βάσιν ἕως τὴ μέση τῶν βλαστῶν καὶ

ὄχι ἀπὸ τὴ μέση τοῦ φυτοῦ ἢ τὴν κορυφὴ τῶν βλαστῶν.

Τὰ μοσχεύματα, κομμένα κάτω ἀπὸ ἕνα κόμβον, φυτεύονται σὲ κασσόνια ἢ γλάστρες γεμάτα μὲ καθαρὰ ἄμμο.

Τὰ νεοφυτευθέντα μοσχεύματα ποτίζονται ἀφθόνως μόνον φυτευθῶν, ἀλλὰ πρέπει νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ πολλὴ ὑγρασία τὰ σαπίζει.

Μόλις ριζώσουν φυτεύονται στὸ ἴδιον βάθος ποὺ ἔχουν συνθίσει καὶ ὅχι βαθύτερα γιατί θὰ σαπίσουν, σὲ ἑλαφρὰ κοπρισμένο χῶμα, χωρὶς πολλὰ ποτίσματα.

Μόλις φανοῦν ἀνθοφόρα βλαστάρια τὰ κόπτονται γὰρ νὰ γίνουν τὰ φυτὰ γερά.

Βιολέττες

Τὴν ἴδια ἐποχὴ φυτεύονται καὶ οἱ βιολέττες ποὺ εἶναι δύο εἶδων. Διπλῆς ἐτήσιες, μόνες ὅλων τῶν χρωμάτων καὶ οἱ πολυετείς κίτρινες. Καὶ οἱ μονοετείς μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ ἄνθη καὶ δεύτερο χρόνο.

Ἡ φύτευσις τῶν φυτῶν γίνεται ὁμαδική καὶ ὁπωσδήποτε πυκνὴ, διὰ νὰ ἀραιωθοῦν ἀργότερον διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν μονῶν φυτῶν. Ἄν θέλῃ κανεὶς νὰ κρατήσῃ σπόρον ἑνὸς χρώματος, τότε πρέπει νὰ κρατήσῃ μερικὰ μονὰ φυτὰ μεταξὺ τῶν διπλῶν καὶ νὰ ἔχῃ κρατηθῇ φυτεία τῶν μονοχρώμων ἀνθῶν, μακρὰν ἄλλων χρωμάτων.

ΙΟΥΛΙΟΝ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κι' άμέσως, ο Τζών Μπλόκ σηκώθηκε από τη θέσι του και πέρασε στην πλώρη.

Οι άλλοι τρεις επιβάτες έμειναν σιωπηλοί, περιμένοντας να γυρίση ο ναύκληρος.

— Ύστερ' από δυό-τρία λεπτά, ο Τζών Μπλόκ γύρισε στην πρύμη.

— Λοιπόν; τόν ρώτησαν.

— Κάποιος μ' έπρόλαβε, άποκρίθηκε ο Τζών Μπλόκ. Ένας από τους καλούς μας άγγέλους ήταν κοντά στον καπετάνιο και του έσταζε κρύο νερό στα χείλη και του σκούπιζε το μέτωπο, που κολυμπούσε στον ιδρώτα.

— Ο κ. Γκούλδ είχε τις αίσθησεις του; Ναι, όχι, δεν ξέρω... Μου φαίνεται πως ήταν σε παραλήρημα. Κι' έλεγε: «Ή στερία... κάπου έδω θα είναι...». Και το χέρι του κουνιόταν, σαν τη σημαία του καταρτιού που άνεμοδέρνει.

Το άποκρίθηκα: «Ναι, καπετάνιο μου!... κάπου έδω είναι ή στερία... Σε λίγο θ' άράξουμε... Την αισθάνομαι κατά το βορρά!». Κι' άλήθεια, έμεις οι γέροι οι θαλασσινοί, αυτά τα αισθανόμαστε...

— Έπρόσθεσα: «Μη φοβάσαι τίποτα, καπετάνιο μου, κι' όλα θα πάνε καλά!... Έχουμε γερή βάρκα και θά την κρατήσω σε καλό δρόμο!... Έδω γύρω πρέπει να υπάρχουν νησιά ένα σωρό. Θά βρούμε ένα που να μάς κάνει!...». Μ' άκουγε ο δυστυχισμένος, είμαι βέβαιος, κι' όταν πλησίασα το φως στο πρόσωπό του, μου χαμογέλασε...

— Ά, τι μελαγχολικό χαμόγελο!... Χαμογέλασε και το καλοού μας άγγέλου... Έπειτα, έκλεισε πάλι τα μάτια του και βυθίστηκε...

— Ο Τζών Μπλόκ άναστέναξε κι' έξακολούθησε:

— Μήπως έκαμα άσχημα να του πω ψέματα; να του μιλήσω έτσι σά να είχα τη στερία στην τσέπη μου;... Έ, παιδιά, έκαμα άσχημα;

— Όχι, Τζών Μπλόκ, άποκρίθηκε ο νεώτερος από τους τρεις επιβάτες. Υπάρχουν και ψέματα που τά συγχωρεί ο Θεός.

— Έδω σταμάτησε ή συνομιλία και τη σιωπή έκοβαν μόνο τα πλαταγίσματα του πανιού στο κατάρτι, καθώς κουνιόταν ή βάρκα από τη φουσκοθαλασσία. Οι περισσότεροι επιβάτες, τσακισμένοι από την κούραση, έξαντλημένοι από τις στερήσεις, ξεχνοούσαν σ' ένα βαρύτερο ύπνο τις φοβέρες του μέλλοντος...

Μά μπορούσε κανείς να δνομάζει «μέλλον» εκείνο που άρχόταν ίσως σε λίγες ήμέρες; Οι δυστυχισμένοι αυτοί, από αύριο, δεν θά είχαν τί να φάνει! Άπό λίγα κομμάτια παστού κρέατος που τους είχαν ρίξει στη βάρκα την ώρα του χωρισμού, δεν έμεινε πιά ούτε ένα. Μόνο λίγη γαλέττα υπήρχε, ένα σακκί για έντεκα πρόσωπα. Κι' άν ή νηνεμία έξακολουθούσε, πώς θά πήγαιναν να βρουν μία στερία, ένα καταφύγιο; Καρφωμένοι εκεί, θά πέθαιναν σε λίγο από την πείνα.

Τήν εποχή εκείνη δεν υπήρχαν βάρια, μόνο Ιστιοφόρα. Και με τη νηνεμία εκείνη, πώς ήταν δυνατό να περάση κανένα πλοίο να τους πάρη; — Ωστε ούτε αυτή την έλπίδα δεν μπορούσαν να έχουν!

— Έπρεπε, μά την άλήθεια, να έχουν μεγάλη, τυφλή πεποίθηση στο Θεό, για να μην πέσουν στην απόγνωση, ή τουλάχιστο τη φιλοσοφική εκείνη διάθεση του ναύκληρου, που δεν έθελπε τα πράγματα παρά μόνο από την καλή τους. Και να τώρα τι έλεγε, μιλώντας μονάχος του:

«Τό ξέρω... θάρρη στιγμή που κι' ή τελευταία γαλέττα θά φαγωθή... Μά όσο έχει κανείς την κοιλιά του, δεν πρέπει να παραπονιέται πολύ πώς δεν έχει τίποτα να της ρίξη μέσα... Νάχης τι να φάς, αλλά να μην έχης κοιλιά, — αυτό θάταν τό φοβερό!».

— Ο Τζών Μπλόκ είχε ξαναπιάσει το τιμόνι κι' οι άλλοι επιβάτες είχαν ξαναπάρει τις θέσεις τους στους πάγκους. Δεν έβγαζαν πιά ούτε λέξη. Μόνο τα κλάματα του παιδιού και τα βογγητά του πλοιάρχου Γκούλδ άκουγόταν στη σιωπή.

Πέρασαν έτσι δυό ώρες. Η βάρκα δεν είχε προχωρήσει ούτε πενήντα όργιές. Γιατί μόνο ή φουσκοθαλασσία τη μετακινούσε λιγάκι. Το πανί της δεν είχε φουσκώσει ούτε μία φορά. Και μερικά ξύλινα πράγματα, που είχαν πέσει στη θάλασσα από χθές, έξακολουθούσαν να πλένε δλόγυρά τους.

Με τέτοια άκίνησία, ήταν περιττό να κάθεται κανείς και στο τιμόνι. Ο ναύκληρος όμως δεν ήθελε ν' αφήση τη θέσι του. Και με το διστακί στα χέρια, προσπαθούσε τουλάχιστο να μετριάξη τ' άπότομα τινάγματα της βάρκας, που ένωχλούσαν τόσο τους συντρόφους του.

Στις τρεις μετά τα μεσάνυχτα, αισθάνθηκε ένα έλαφρότατο φύσημα στα μάγουλά του κι' άνασκηκώθηκε.

— Μοι! έκαμε. Θά φυσήξη!

Σάλωσε άμέσως το δάκτυλό του και το σήκωσε ψηλά... Ναι, ή έξάτμισι του τό δρόσισε κι' άπ' αυτό συμπέρανε πώς φυσούσε. Έπειτα άκουγόταν και σαν ένα μακρινό κυμάτισμα.

Οι περισσότεροι επιβάτες ξεχνοούσαν σ' ένα βαρύτερο ύπνο τις φοβέρες του μέλλοντος.

Οι περισσότεροι επιβάτες ξεχνοούσαν σ' ένα βαρύτερο ύπνο τις φοβέρες του μέλλοντος.

Οι περισσότεροι επιβάτες ξεχνοούσαν σ' ένα βαρύτερο ύπνο τις φοβέρες του μέλλοντος.

Οι περισσότεροι επιβάτες ξεχνοούσαν σ' ένα βαρύτερο ύπνο τις φοβέρες του μέλλοντος.

Οι περισσότεροι επιβάτες ξεχνοούσαν σ' ένα βαρύτερο ύπνο τις φοβέρες του μέλλοντος.

Οι περισσότεροι επιβάτες ξεχνοούσαν σ' ένα βαρύτερο ύπνο τις φοβέρες του μέλλοντος.

Οι περισσότεροι επιβάτες ξεχνοούσαν σ' ένα βαρύτερο ύπνο τις φοβέρες του μέλλοντος.

Οι περισσότεροι επιβάτες ξεχνοούσαν σ' ένα βαρύτερο ύπνο τις φοβέρες του μέλλοντος.

Οι περισσότεροι επιβάτες ξεχνοούσαν σ' ένα βαρύτερο ύπνο τις φοβέρες του μέλλοντος.

Οι περισσότεροι επιβάτες ξεχνοούσαν σ' ένα βαρύτερο ύπνο τις φοβέρες του μέλλοντος.

Οι περισσότεροι επιβάτες ξεχνοούσαν σ' ένα βαρύτερο ύπνο τις φοβέρες του μέλλοντος.

Οι περισσότεροι επιβάτες ξεχνοούσαν σ' ένα βαρύτερο ύπνο τις φοβέρες του μέλλοντος.

Οι περισσότεροι επιβάτες ξεχνοούσαν σ' ένα βαρύτερο ύπνο τις φοβέρες του μέλλοντος.

Οι περισσότεροι επιβάτες ξεχνοούσαν σ' ένα βαρύτερο ύπνο τις φοβέρες του μέλλοντος.

Τότε φώναξε:

— Κύριε Φρίτς!

— Ένας επιβάτης, καθισμένος στο μεσαίο πάγκο, κοντά σε μία γυναίκα, σήκωσε το κεφάλι και ρώτησε:

— Τι θέλεις, ναύκληρε;

— Κυττάξτε κει πέρα... κατά την άνατολή...

— Βλέπεις τίποτα;...

— Ναι!... Άν δεν κάνω λάθος... μία λουρίδα άσπρη...

— Άλήθεια, σ' εκείνο το μέρος μία γραμμή λιγώτερο σκοτεινή άπλωνόταν έπάνω από τόν δρίζοντα. Η συνάφεια τούρανο και της θάλασσας διακρινόταν αρκετά καθαρά. Θάλεγε κανείς πώς ο θόλος της καταχνιάς είχε σχισθή σ' εκείνο το σημείο κι' ίσως άτμοσφαιρικά ρεύματα περνούσαν από τη σχισμάδα, που μεγάλωνε όλοένα...

— Φυσάει! βεβαίωσε ο ναύκληρος. Μά ο επιβάτης δεν τό πίστευε άκόμα.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

(Η συνέχεια στο προσεχές)

(Η συνέχεια στο προσεχές)

(Η συνέχεια στο προσεχές)

(Η συνέχεια στο προσεχές)

(Η συνέχεια στο προσεχές)

(Η συνέχεια στο προσεχές)

(Η συνέχεια στο προσεχές)

(Η συνέχεια στο προσεχές)

(Η συνέχεια στο προσεχές)

(Η συνέχεια στο προσεχές)

(Η συνέχεια στο προσεχές)

(Η συνέχεια στο προσεχές)

(Η συνέχεια στο προσεχές)

(Η συνέχεια στο προσεχές)

(Η συνέχεια στο προσεχές)

(Η συνέχεια στο προσεχές)

(Η συνέχεια στο προσεχές)

(Η συνέχεια στο προσεχές)

καλλίτερα παρά να τά κατάθετε στην Τράπεζα (άν και τότε βέβαια δεν υπήρχαν Τράπεζες), όπως θά ίδοιμε παρακάτω. Πήγε λοιπόν ο Άθηναίος Δαναΐδης στη Δήλο, γιόρτασε με χαρά, έκατσε εκεί όλη την περίοδο, ως που γινήκαν και οι άθλητικοί και μουσικοί άγώνες, και ύστερα επέστρεψε μαζί με τους άλλους προσκυνητάς στην Άθήνα.

Τήν εποχή εκείνη οι άνθρωποι ταξείδευαν με μικρά καράβια και οι κίνδυνοι φυσικά ήταν πολύ μεγαλύτεροι και τα θαλάσσια δυστυχήματα πολύ συχνότερα από σήμερα.

Όμως ο Δαναΐδης επέστρεψε με τό καλό. Μόλις λοιπόν βγήκε από τό καράβι και άνέθηκε στην Άθήνα, βρήκε τόν έμπιστο φίλο του Χριστίδη και του ζήτησε να του επιστρέψη τα 300 νομίσματα που του είχαν εμπιστευθή.

Ο Χριστίδης τότε του έδωκε μόνο 10.

— Πώς, του λέγει ο Δαναΐδης, σοι έδωσα 300 και μου επιστρέφεις μόνο 10;

— Ξέχασες, του λέει ο Χριστίδης, ότι μου είχες ειπή, άν ξαναγυρίσης από τη Δήλο γερός, να σοι επιστρέψω από τα 300 άργυρά νομίσματα, ότι επιθυμεί ή καρδιά μου;

Έπειδή όμως ο Δαναΐδης δεν παρადέχθηκε αυτή τη συμφωνία, καταλήξανε στον Άρειο Πάγο. Εκεί ο Χριστίδης άπολογήθηκε έτσι:

— Όταν έφευγεν ο φίλος μου για την Δήλο, μου έδωσε να του φυλάξω 300 άργυρά νομίσματα, κι' άν γυρίση καλά να τόν επιστρέψω, ότι επιθυμεί ή καρδιά μου. Του επέστρεψα λοιπόν από τα 300 μόνον 10.

— Είναι άλήθεια, λέει ο Δαναΐδης, άλλ' όταν είπα στο φίλο μου να μου επιστρέψη, ότι επιθυμεί ή καρδιά του, είχα υπ' όψιν ότι δεν θά του ζητούσα τόν τόκο, ποτέ όμως δεν φανταζόμουνά πως θά μου επέστρεφε τόσο λίγα.

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου λοιπόν δεν ήξευρε τι άπόφασι να βγάλη, και τότε φώναξε τόν νομοθέτη Σόλωνα να κρίνη αυτός την υπόθεση.

Ο Σόλων, άφου έψυχολόγησε καλά καλώς και τους δύο φίλους, έβγαλε την άπόφασί του και άπευθυνόμενος στο Χριστίδη του είπε να δώση πίσω τα 290 νομίσματα που κράτησε και να πάρη τα 10.

Και ο σοφός Σόλων έξήγησε άμέσως το γιατί:

— Διότι, είπε, ή συμφωνία σας ήταν να του δώσης πίσω όσα έπιθυμεί ή καρδιά σου. Άλλ' ή καρδιά σου έπιθυμεί 290 νομίσματα. Πρέπει λοιπόν αυτά να δώσης στο φίλο σου και σύ να κρατήσεις για τόν εαυτό σου τα δέκα.

I. K.

I. K.

I. K.

I. K.

I. K.

I. K.

I. K.

I. K.

I. K.

I. K.

I. K.

Πώς μεταδίδεται ή έλονοσία

Διά να άναπτυχθή ή έλονοσία χρειάζονται δύο παράγοντες: πρώτον έλονοσούντες και δεύτερον άνωφελείς κώνωπες. Εάν ο ένας από τους δύο παράγοντες λείπει, έλονοσία δεν μπορεί να υπάρξη. Οι άνωφελείς κώνωπες τσιμπούν τους έλονοσούντας, παραλαμβάνουν από τό αίμά των τα μικρόβια, τα πολλαπλασιάζουν έντός του σώματός των και κατόπιν άμα τσιμπούσουν έναν υγιή του μεταδίδουν την άρρώστεια. Αυτός και μόνος είναι τό τρόπος της μεταδόσεως της έλονοσίας. Έπομένως, όπου υπάρχουν κώνωπες και άνθρωποι που πάσχουν από έλονοσία άναπτύσσεται ή νόσος, ή όποια είναι άνάλογος με την έκταση των έλδων, δηλαδή με τόν αριθμό των κουνουπιών, μικρή μόνον όπου υπάρχουν όλίγα έλη και μεγάλη όπου υπάρχουν πολλά. Έτσι μετεδόθη ή έλονοσία σε μέρη που ήτο άγνωστος ή νόσος, όπως στην Άγγλία και Γαλλία, διότι πήγανε έλονοσούντες στρατιώτες από τό Μακεδονικό Μέτωπο, εύρέθησαν και λίγα κουνούπια και μετέδωσαν την νόσον σε υγιείς, οι όποιοι δεν ήτο δυνατόν να φαντασθούν ποτέ ότι θά πάθουν τέτοιον τόσον στο Λονδίνο ή στο Παρίσι. Όσοι δέ γιαντροί δεν ήξευραν καθόλου την έλονοσίαν, έτρωβαν τα χέρια των, νομίζοντας ότι ανέκαλυσαν νέαν και περίεργον νόσον.

Η έλονοσία άναπτύσσεται σε όλας τας εποχές, αλλά είναι συχνότερα κατά τους μήνες Αυγουστον, Σεπτέμβριον και Οκτώβριον και τοϋτο, γιατί τότε δημιουργούνται έλη από τις βροχές και άναπτύσσονται τα κουνούπια. Έπίσης, διότι κατά την εποχήν αυτήν οι άνθρωποι είναι ξηνηλημένοι από τας εργασίας της συγκομιδής ή από τας υπερβολικάς καταχρήσεις του θέτους και τό μικρόβιον βρίσκει έδαφος γόνιμον για να άναπτυχθή. Το μικρόβιο που φέρει την έλονοσίαν ονομάζεται Πλασμώδιον του Λαβεράν προς τιμήν του Γάλλου Ιατρού, ο όποιος τό ανέκαλυψε. Το μικρόβιον έχει τρεις μορφάς και έκαστη μορφή κάνει διάφορον τύπον άσθενείας. Ότώ τό πλασμώδιον του καλοήθους τριταίου κάνει τόν δμώνυμον πυρετόν της έλονοσίας και τόν συχνότερον, τό πλασμώδιον του τεταρταίου κάνει τόν τεταρταϊον πυρετόν και τέλος του κακοήθους τριταίου τόν κακοήθη πυρετόν. Και τώρα άς μάθωμε πώς άναπτύσσεται και πολλαπλασιάζεται τό μικρόβιο, διότι και ο τρόπος του είναι περίεργος και έξ άλλου θά ώφεληθώμεν, διότι θά έξηγηθώ πολλά πράγματα άγνωστα εις τους άναγνώστας. Το μικρόβιο έχει δύο κύκλους άναπτύξεως, πρώ-

τον έντός του σώματος του κώνωπος ή έγγαμος πολλαπλασιασμός και δεύτερον έντός του σώματος του ανθρώπου ή άγαμος πολλαπλασιασμός. Όταν τό κουνούπι άπομύχησε αίμα από έλονοσούντα, τότε τα πλασμώδια έντός του σώματός του γονιμοποιούνται και σχηματίζεται ή ώοκύστις, δηλαδή μία φουσκίτσα γεμάτη από σποροζώδια 10.000 περίπου, δηλ. μικρά μικρόβια. Κατόπιν ή κύστις μεγαλώνει έφ' όσον μεγαλώνουν και τα μικρόβια που έχει μέσα της, κατεβαίνει στο έντερο του κώνωπος και εκεί σπάζει. Τότε τα μικρόβια διά της λεμφικής κυκλοφορίας πηγαίνουν εις τους σιελογόνους αδένες του κουνουπιού, τό όποιον δταν διαγκάση τόν υγιή άνθρωπον του μεταδίδει τα μικρόβια, δηλαδή την έλονοσίαν.

Από αυτής της στιγμής αρχίζει ο δεύτερος κύκλος της άναπτύξεως του μικροβίου. Τα μικρόβια μόλις εισέλθουν εις τό σώμα του ανθρώπου τρέχουν και καταλαμβάνουν σαν έπιδρομείς κάθε ένα και ένα έρυθρό αίμοσφαίριο. Εκεί τό ένα σχίζεται σε δύο και κατόπιν σε πολλά κομμάτια και κάθε ένα κομμάτι γίνεται και ένα μικρόβιο, που λέγεται πριν γίνη τελειο μικρόβιο, μεροζώδιον. Κατόπιν σπάνε τα έρυθρά αίμοσφαίρια, όπως σπάει ή ώοκύστις στη κοιλιά του κουνουπιού και χύνονται άχόρταγα σε νέα αίμοσφαίρια για να έπαναλάβουν την ίδιαν καταστροφήν. Ο κύκλος αυτός διαρκεί άλλοτε 48 ώρες, όποτε έχομε τόν καλοήθη ή τόν κακοήθη τριταϊον, και άλλοτε 72 ώρες, όποτε έχομε τόν τεταρταϊον πυρετό. Ο πυρετός εισβάλλει τη στιγμή που σπάνε τα έρυθρά αίμοσφαίρια και χύνονται τα μικρόβια στο αίμα, διαρκεί δέ όσο χρειάζεται για να μπου οι έπιδρομείς σε νέα αίμοσφαίρια. Το ρήγος γίνεται από τη ρήξη των αίμοσφαιρίων, ο δέ άφθονος ιδρώτας είναι τα προϊόντα του πολέμου μεταξύ των μικροβίων και των λευκών αίμοσφαιρίων, που άμύνονται άπεγνωσμένως έναντίον του έπιδρομέως, ο όποιος θέλει και αυτός να ζήση, δαπάναις όμως των άλλων. Έκ της καταστροφής των αίμοσφαιρίων προέρχεται ή μεγάλη άναμία και εξάντλησις κατά την έλονοσίαν, ως επίσης και ή μεγάλη δρεξίς μετά την πώσιν του πυρετού.

Ίδου λοιπόν διατί επιβάλλεται ή τόνωσις δι' άφθονου τροφής και τωνατικών φαρμάκων του νεαρού έλονοσούντος οργανισμού και ή άποφυγή της καταστροφικής διαίτης.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Κατά τον Ευρωπαϊκό πόλεμο όλα σχεδόν τα έμπολεμα Κράτη έχρησιμοποιήσαν ειδικώς εκπαιδευμένα σκυλιά για διάφορες υπηρεσίες, κυρίως για τη διακίνηση διαταγών. Απειχθήσαν δε τόσο πολύτιμοι συμπαράσταται, ώστε, τουλάχιστον η Ιαλλία, ως εγγραφή στις εφημερίδες, τώρα με τη γενική επιστροφή της, δημιουργεί κεντρα συγκεντρώσεως και εκπαιδεύσεως πολεμικών σκύλων. Η κυβέρνησις, όπως κατά το 1914, απευθύνει έκκλησι προς τους κυρίους σκύλων να τους παραδώσουν για να χρησιμοποιηθούν και εξυπηρετήσουν το Έθνος. Μετα την λήξι του πολέμου οι επίζωντες τετράποδες... «απόμαχοι» θα επιστραφούν στους κυρίους τους.

Ποία κατηγορία όμως

σκύλων είναι σε θέσι να εκπαιδευθή σύντομα και να εκπληρώση άριστα τη λεπτή αποστολή της; Έν πρώτοις αποκλείονται τα κυνηγετικά σκυλιά, διότι αυτά, στη περίπτωση που ήθελαν μυρισηή κανένα λαγό ή άλλο οποιοδήποτε θήραμα, θα ήσαν ικανά να εγκαταλείψουν την κυρία αποστολή τους και να τρέξουν για να παρακολουθήσουν το θήραμα. Έπειτα είναι τα πολύ μικρά σκυλιά, τα άσπρα, που αποκλείονται και αυτά. Ένας πολεμικός σκύλος πρέπει πρώτα απ' όλα να ήν ανάστημα τουλάχιστον 45 εκατοστών του μέτρου.

Μοναδικοί για υπηρεσία συνδέσμων είναι όλοι οι ποιμενικοί σκύλοι. Μετά έρχονται τα ανιχνευτικά σκυλιά, εκείνα δηλαδή που χρησιμοποιούνται ως περίπολοι και οι σκύλοι-σκοποί. Αυτές είναι οι τρεις κατηγορίες των «μαχίμων» —να ποίμε— σκύλων. Οι μη προικισμένοι με τα χαρίσματα αυτά μπορούν να χρησιμοποιηθούν για άλλες κατώτερες υπηρεσίες στο έσωτερικό.

* “ΕΒΕΑ,, ΤΟ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚΟΔΕΝΔΡΟ *

Το καουτσούκ, ο «ύδρογονάνθραξ» όπως λέγεται στη χημεία και του οποίου αϊ έλαστικοί ιδιότητες είναι γνωστά από αιώνων, οφείλει την μεγάλην αξίαν που έχει εις την εποχήν μας εις την αποκάλυψιν της «βουλκανολασίαν», δηλ. της μεθόδου ή οποία συνίσταται εις την πρόσμιξιν του καουτσούκ με κάποιαν α-ναλογίαν—8 έως 10 τοίς εκατόν—θειαφιού, υπό πίεσιν και θερμοκρασίαν κάπως υψηλήν. Η τοιαύτη πρόσμιξις θειαφιού εις το καουτσούκ δίδει εις το τελευταίον την ιδιότητα να είναι ανθεκτικόν και να μη φθείρεται, χωρίς όμως να χάνη και την έλαστικότητά του. Η ιδιότης αυτή του καουτσούκ ανακαλυφθείσα τφ 1839, δηλ. πρό έκατόν έτών, από τον Αμερικανόν Γκουντγίηρ έξ ου και ή παγκοσμίως ανεγνωρισμένη μάρκα έλαστικών «Γκουντγίηρ», προ παρασκεύασε τας γενικάς πολυαρίθμους εφαρμογάς του καουτσούκ.

Η γόμμη, το «κόμμι», έξ ου άποτελείται το καουτσούκ, υπάρχει εις τον όπον όλων των δένδρων της οικογενείας των «εύφορβειδών», και των «άποκυνοειδών», όπως τά λέγουν οι βοτανολόγοι. Κυρίως όμως το κόμμι από το οποίο εξαγεται το καουτσούκ παράγεται από ένα δένδρον που λέγεται «Εβέα», το ό-

ποίον αναπτύσσεται εις τους τροπικούς και εις έδαφικήν ζώνην πλάτους 1. 100 χιλιομέτρων ένθεν και ένθεν του Ισημερινού, ιδίως άφθονεί εις τά δάση του λεκανοπεδίου του Αμαζονίου ποταμού της Βραζιλίας όθεν και κατάγεται.

Αλλά παρ' όλην την άφθονίαν των δένδρων αυτών του είδους των φυόμενων εκεί, ή Βραζιλία δεν ήδύνατο να δώση εις την παγκόσμιον κατανάλωσι περισσότερον από 50.000 τόννων καουτσούκ έτησίως. Η παραγωγή αυτή εγκαίρως έφάνη ότι θα ήτο άνεπαρκής διά τας καθ' ήμέραν αύξανούσας ανάγκας του κόσμου εις καουτσούκ. Ιδρύθη λοιπόν ειδικό φυτώριον εις Κεϋλάνην, έκαλλιεργήθησαν εκεί άφθονα και συστηματικώς τά καουτσουκόδενδρα αυτά, αϊ έβέαι, και διά μεταφυτεύσεως εις τας περιοχάς αϊ όποιαί είχαν άποδειχθή κατόπιν μελέτης ως κατάλληλοι δι' αυτό. Τοιούτοτρόπως έγεννήθησαν αϊ κολλοσιαιίαι φυτεΐαι έβέας, αϊ όποιαί υπάρχουν σήμερον εις την Μαλαισίαν, Όλλανδικάς Ινδίας, την Ινδοκίνα, φυτεΐαι των οποίων ή συνολική έκτασις υπερβαίνει τά 2 έκατομμύρια έκτάρια, ήτοι τά είκοσι έκατομμύρια στρεμμάτων!

Διά τας περαιτέρω μελέτας των βιολογικών ό-

ρων των δένδρων αυτών, χάρις εις τας εργασίας του θαυμασίου βοτανικού σταθμού που λειτουργεί Ιδρυθείς από τους Όλλανδους εις το Μπουϊντενζορκ παρά την Βαταβίαν προσδιωρίσθησαν όσα τά άναγκαΐα διά την καλλιέργειαν και καλλιτέραν άπόδοσιν αυτών μέτρα. Άλλοτε τά έχάραζαν κάθε μέρα διά τά περισυλλέγουν το γαλακτώδες υγρόν μέσα εις το όποιον υπό μορφήν λεπτοτάτων κόκκων υπάρχει κα' το καουτσούκ. Τώρα όμως ή έκμετάλλευσις γίνεται διαφορετικά.

Τά δένδρα χαράσσονται μόνον έξ μηνες τον χρόνο και πάλι όχι κάθε ήμέρα, αλλά ήμέραν παρ' ήμέραν ή μάλιστα κάθε έβδομάδα.

Χάρις εις τας βελτιώσεις αυτάς της περισυλλογής και πρό πάντων περιποιήσεως της φυτεΐας, ένφ άλλοτε μία έκτασις από έβέας κανονικώς άνεπτυγμένης και εξαετείς, ήτοι ήλικίας ώρίμου προς έκμετάλλευσιν απέδιδε μόνον 300 χιλιογράμμη έλαστικού κατά δέκα στρέμματα φυτεΐας, σήμερα ή απόδοσις υπερβαίνει τά 600 χιλιογράμμη και οι ειδικοί βεβαιούν ότι θα φθάση σύντομα τά 1.200 χιλιογράμμη!

Η παγκόσμιος παραγωγή καουτσούκ έφθασε από 50 χιλιάδες τόννων το 1900 εις έν έκατομμύριον τόννων πέρυσιν!

Τώρα τελευταίως και εις την χώραν μας ή βιομηχανία έλαστικού έχει σημειώσει προόδους και παρέχει πολλά και ποικίλα προϊόντα κατεργαζομένη το κόμμι που άκατέργαστο εισάγεται από το έξωτερικόν, έλαττώσασα εις το έλάχιστο την εξαγωγή συναλλάγματος διά τά είδη αυτά εις την ξένην.

Μ. Καρ.

* ΓΥΑΛΙ, ΓΕΡΟ ΣΑΝ ΑΤΣΑΛΙ! *

Ένας σοφός έπαρουσιάσθη μία μέρα στον αυτοκράτορα της Ρώμης Τιθέριο και του άνεκοίνωσε πως είχε ανακαλύψει μία νέα όσο και καταπληκτική ύλη: “Ένα είδος γυαλιού που μπορούσε να σφυρηλατηται και να δουλεύεται όπως το χρυσάφι. Ο αυτοκράτωρ εξηκρίβωσε πρώτα πως κανείς δεν ήταν ενήμερος αυτής της ανακαλύψεως, συνεχάρη τον σοφό και ύστερα διέταξε και το έκοψαν το κεφάλι γιατι φοβήθηκε μήπως ή νέα ύλη που είχε έφευρει κήνη να χάσουν την αξία τους τά άλλα πολύτιμα μέταλλα, που αποτελούσαν τους θησαυρούς του.

Νά όμως που οι χημικοί του Τολέδου κατώρθωσαν ν' ανακαλύψουν και πάλι το μυστικό της αρχαίας εκείνης ανακαλύψεως. Κατόρθωσαν να κατασκευάσουν ένα είδος γυαλιού που μπορεί να στρίβεται σαν σύρμα, να λυώνη σαν ζάχαρι και ν' αναπηδών σαν μπάλλα από λάστιχο. Οι πρώτες φήμες για την ανακάλυψι αυτή έπροκάλεσαν ένα κύμα δυσπιστίας, γιατί ο πολλός κόσμος δεν ήξερε και δεν ξέρει ίσως ακόμα το γυαλί παρά μονάχα ως μία ύλη διάφανη, εύθραυστη και μη έλαστική.

Από έξ χιλιάδες χρόνια οι άνθρωποι κατασκεύαζουν το γυαλί, αλλά οι περισσότεροι δεν ξέρουν παρά ένα είδος αυτού. Έπέτυχαν στη παραγωγή γυαλιού, ποικιλίαν σχημάτων και χρωμάτων. Έχρησιμοποίησαν το γυαλί σε πολλαπλούς σκοπούς. Μόνον τελευταία ή έφηρμοσμένη επιστήμη κατέστησε το γυαλί ύλη μοντέρνα.

Ας πάρωμε π.χ. την ίνα του γυαλιού. Οι Γερμανοί επέτυχον το 1886 να κατασκευάσουν ένα νήμα από γυαλί, τόσο λεπτό, σαν μία

κλωστή από βαμβάκι. Το νήμα αυτό παρέμεινε εύθραυστο, ως την ήμέρα που ένας ανώνυμος έφευρέτης είχε την ιδέα να το συνθέση με άτμοσφαιρικών άερα. Παρεσκεύασε δηλαδή ένα μίγμα, που τά 99 του μέρη ήσαν άερας και μόνο το ένα γυαλί. Μ' αυτό τον τρόπο παρήγαγε μία ίνα τόσο εύκαμπτη, σαν να ήταν μεταξωτή.

Το 1892 κάποιος είχε την εμπνευσι να χρησιμοποιήση τη γυάλινη αυτή κλωστή για να κατασκευάση ένα φουστάνι από γυαλί, που ένας έμπορος τά κατάφερε να πωλήση στην Α. Β. Ύψηλότητα την ίνφάντη Εύλαλία της Ισπανίας. Η ιδιοτροπία αυτή έστοίχισε στη φιλάρεσκο πριγκίπισσα 160.000 φράγκα.

Από την εποχή εκείνη, πολλά φορέματα έγιναν από γυαλί. Και όχι μόνο φορέματα, αλλά και καπέλλα, και γραβάτες και γάντια! Απειρες είναι οι εφαρμογές που βρίσκει σήμερα το γυάλινο νήμα. Έτσι το κλωστικό γυαλί εξελίσσεται σ' επικίνδυνο αντίπαλο του βαμβακιού και της μετάξης, γιατί έχει πλείστα όσα πλεονεκτήματα: Δεδωμένου ότι δεν είναι οργανική ύλη, όχι μόνο δεν προσβάλλεται από τη φωτιά αλλά δεν υπόκει-

ται ούτε στην ενέργεια των όξέων και άντέχει σε θερμοκρασία 2.200 βαθμών.

Χάρις στις ιδιότητές του αυτές είναι προφανές, ότι παρουσιάζει άναμφισβήτητα πλεονεκτήματα ως ύλη για την κατασκευή ταπητών, κουρτινών, ύφασμάτων για την επένδυσι των επίπλων και των τοίχων μέσα στα σπίτια, όπου φυσικά είναι ανάγκη να μειώνονται οι κίνδυνοι της φωτιάς.

Το γυαλί μπορεί ν' αναπληρώση ακόμη το άμιαντο, άπρόσβλητο στην ενέργεια της φωτιάς, της μούχλας άκόμη και των ποντικών! Είναι τόσο τέλειο για τις ηλεκτρικές άπομονώσεις, ώστε σήμερα τυλίγουν με άθραυστο γυαλί τά σύρματα του ηλεκτρικού προς άποτροπήν κυκλώσεων.

Ακόμη και τά στρώματα άντι με μαλλί τα γεμίζουν με ύπολειμματα του κλωστικού γυαλιού και ψαρεύονται σήμερα ακόμη και ψάρια με το άγκίστρι κρεμασμένο από γυάλινη κλωστή. Τέλος για να συμπληρώσωμε τη σειρά αυτή των παραδειγμάτων, θ' αναφέρωμε ότι μία καρδερίνα στην Αμερική κατασκεύασε τη φωλιά της έξ ολοκλήρην με κλωστίτσες και ξεφτίδια από γυαλί που έκλεθε από ένα έργοστάσιο ύαλουργίας που ήταν εκεί κοντά.

Με λίγες γραμμές

* Ένα από τά λουλούδια με το δυνατότερο άρώμα είναι ο άμερικανικός κάκτος. Η μυρωδιά και ένας μόνο μπουμπουκίου του γίνεται αίσθητή σ' άπόσταση μισού μιλλίου.

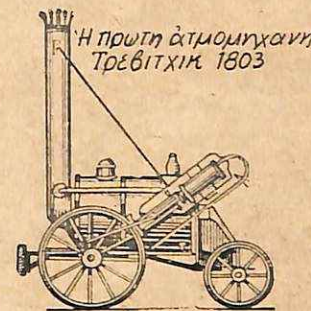
* Μέσα στους ώκεανούς και τις θάλασσες της γης υπάρχει τόσοσόν άλάτι, όσο θάφθανε για να σχηματισθή ένα κολλοσιαιίος όγκος 4.800.000 κυβικών μιλλίων.

* Για κάθε κιλό ροδελαίου χρειάζονται όκτώ τόνοι λουλουδιών.

* Η νιτρογλυκερίνη είναι πολύ δηλητηριώδης και ή ίδια και οι άτμοί της. Η έκρηκτική της δύναμις υπερβαίνει 10-13 φορές την της μαύρης πυρίτιδος. Από την νιτρογλυκερίνη κατασκευάζεται ή δυναμίτις.

Η έφεύρεσις της πρώτης ατμοκινουμένης αμάξης, που έκυλίσθη επί σιδηράς τροχιάς, σύροντας βαγόνια, οφείλεται στον Άγγλο Γεώργιον Στέφενσον, γεννηθέντα στο Νιουκάστελ-Όν-Τόν το 1781 και άποθανόντα το 1848 στο Τάπτον. Γυΐος έργατου, έγινε κι' αυτός έργατης, έπασκεύαζε δε ώρολόγια, για να μπορεί ν' αγοράζη βιβλία και να σπουδάξη τον γυΐο του Ρομπέρτ, που μετά έγινε σιδηρύμιος συνεργάτης και συνεταιρός του.

Ύπαλλλος σ' ένα όρυχείο, του οποίου έπεσκεύαζε τις άντλίες, συνέλαβε την ιδέα ν' αντικαταστήση τους ξύλινους δοκούς, επί των οποίων ώλισθαιναν βαγόνια συρόμενα από άλογα, διά σιδηρών ράβδων, κι' έτσι έμείωσε τά άλογα

που χρειάζονταν για τη μεταφορά των γαιανθράκων. Μετά σκέφθηκε να χρησιμοποιήση τη δύναμι του ατμού, για να κατασκευάση ατμάμαξα, και το 1825 παρουσίασε πράγματι την πρώτη τοιαύτη, βάρους 30 τόννων, που έσυρε, με ταχύτητα 6 χιλιομέτρων την ώρα, 8 βαγόνια. Εφηρμοσε μετά στη μηχανή του αυτή τον «τεχνικό έλκυσμό», που είχε έφευρεθ, ως γνωστόν, από τον Σαγκύν, διοχετεύοντας μέσα στην καπνοδόχο της ρευμαάτμο. Από τη στιγμή εκείνη έτελειοποιήθη ή μηχανή του, την οποία είχε όνομάσει «Ροκέττα» και το 1829 άντι έμπορευμάτων ήρχισε να μεταφέρει επιβάτες. Ο σιδηρόδρομος είχε δημιουργηθή.

Βοηθούμενος τότε από τον γυΐο του Ρομπέρτ, έδρυσε εργοστάσιον άτμομηχανών όπου κατασκεύασε όλες τις μηχανές της Εύρώπης. Ταυτοχρόνως ο Ρομπέρτ έφευρε το σύστημα των σωληνωτών γεφυρών, έμελέτησε δε και την αντιπροσωπευμένην υπό του κύματος της θαλάσσης ενέργειαν.

Η Δ.Α.Σ. ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΚΟΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ

Ένα από τα σοβαρότερα σημεία της Εθνικής Οργανώσεως Νεολαίας είναι, χωρίς καμμίαν αμφιβολία, και η Διοίκησης Ανωτάτων Σχολών, η οποία απαρτίζεται από τους φοιτητές του Πανεπιστημίου, του Πολυτεχνείου, της Α.Σ.Ο. και Ε. Ε., της Παντείου Σχολής, της Σχολής «Σ. Ε. Ρ.», της Γυμναστικής και της Παιδαγωγικής Ακαδημίας, της Σχολής Καλών Τεχνών και της Γεωργικής Σχολής Συνεταιριστών και Τ.Τ.Τ. και άλλων.

Όλη δηλαδή η νέα Έλληνική διανοήσις, η οποία αγωνίζεται να μορφωθεί και την όποιαν απασχολούν τα προβλήματα της ζωής, τόνον έντονα και τόνον θερμά.

Είναι πασίγνωστον ότι οι διανοούμενοι νέοι στάθηκαν πάντοτε πρωτοπόροι εις όλα τα ζητήματα που απησχόλησαν την Ελλάδα, και τώρα η Διοίκησης Ανωτάτων Σχολών που περιέλαβεν εις τους κόλπους της όλους αυτούς τους νέους, είναι πολύ φυσικόν να κρατήσει πάντοτε την σημαία της πρωτοπορίας ύψηλα, με πίστιν και με υπερηφάνειαν.

Ο ίδιος ο Κυβερνητικός Επίτροπος, ο οποίος έζησε τόνον πολύ τους Έθνικούς παλμούς και τας ανησυχίας του φοιτητικού κόσμου, από τόνον όποιον προέρχεται, κατενόησε βαθύτατα την αξίαν και την σοβαρότητα του Σχηματισμού τούτου και ανέλαβε προσωπικώς την Διοίκησίν του.

Και τόνον βλέπει κανείς ακούραστον και ευγενικόν και σοβαρόν να περιέρχεται τα Γραφεία της Δ.Α.Σ., εκεί εις την όδον Σάλωνος, και να επιθεωρή και να ενδιαφέρει δι' όλα και να δίδη κατευθύνσεις και οδηγίας, με μίαν άνεσιν και με μίαν απλότητα, και αντιλαμβάνεται κανείς εύθους άμέσως πόσον προσέχει και πόσον εργάζεται διά τόνον Σχηματισμόν αυτόν.

Η Διοίκησης Ανωτάτων Σχολών! Είναι λοιπόν ένας δρμητικός ποταμός από σφύζον αίμα, γεμάτος αίσθηματα και παλμούς και ανησυχίας και επιδιώξεις και όνειρα.

Θα πρέπει να πάη κανείς έως τα Γραφεία, διά να ίδη μίαν κυψέλην, εις την όποιαν δέν υπάρχουν κηφίνες και εις την όποιαν όλα αι μέλισσαι προσφέρουν ό,τι έχουν ανθολογήσει διά να οικοδομηθή ένας νέος Παρθενών, ο όποιος θα καταυγάση με την αγγλν του τούς έπερχομένους αιώνας.

Και όταν έλθουν αι θεριναι διακοπαι και οι σπουδασται έπιστρέφουν εις τας πατρίδας των, ο καθεις τους, λίγο ως πολύ, γίνεται ένας νέος άποστολος τών Ιδεών που έπνευσαν ζωογόνοι εις τόνον τόπον μετά την 4ην Αυγούστου και γίνεται ένας μεταλαμπαδευτής του φωτός από τόνον όποιον έγαλουχήθη.

Και ο ίδιος ο Αρχηγός βλέπει με τόνον στοργήν και με τόνον αγάπην

τούς σπουδαστάς, και ο Κυβερνητικός Επίτροπος τούς άνόμασεν εις τόνον λόγον του της 3ης Απριλίου «Ιερών Λόχον». Οι Ιερολοχίται, λοιπόν, οι Ιερολοχίται τών Θηβών και του Δραγασιανού.

Πόσα πράγματα δέν έπετέλεσε λοιπόν η Δ.Α.Σ. κατά τόνον διάστημα του Ακαδημαϊκού έτους 1938-1939 που μάς έπέρασεν!

Όλοι ένθυμούνται δύο θεατρικάς παραστάσεις, αι όποιαι έκρηνοθητήσαν από φοιτητάς-φαλαγγίτας της Δ.Α.Σ., έκρηνογραφηθήσαν από φοιτητάς και οι ήθοποιοι που υπεδούθησαν τούς ρόλους, ήσαν πάλιν Φοιτηται-Φαλαγγίται. Και αι παραστάσεις αυτές άνεβιβάσθησαν τόνον καλώς, ώστε θα τούς εξέλεγε και ένας άρτιος θίασος από έπαγγελματίας ήθοποιούς. Και τόνον πλήθος που έπηλμυρίσε τα «Ολύμπια» έχρηροκρότησε θερμώς και ο Αρχηγός, που έτίμησε τας παραστάσεις, συνεχάρη θερμότατα τούς διοργανωτάς των.

Επειτα είναι αι χορωδία. Η χορωδία της Υποδιοικήσεως του Πανεπιστημίου, της Υποδιοικήσεως Πολυτεχνείου και της Υποδιοικήσεως Παιδαγωγικής Ακαδημίας. Η χορωδία της Υποδιοικήσεως Πανεπιστημίου διευθύνεται από τόνον κ. Σπάρην και είναι έφάμιλλοι των καλλιτέρων Έλληνικών Χορωδιών, και όπου και άν ένεφανίσθη προεκάλεσεν ένθουσιμδέστατα σχόλια. Η Χορωδία της Υποδιοικήσεως Πανεπιστημίου προσεκλήθη εις Πάτρας, εις Κρήτην, έντός τών ήμερών δέ πρόκειται να μεταβή εις την Ζάκυνθον.

Η Έποπτεία τών ΙΙΙ Γραφείων της Δ.Α.Σ. διοργάνωσε πλήθος έκδρομών, τών όποιων αι ωραιότεραι ήσαν εις τας Θήβας και εις την Λέσβον. Εις τας Θήβας έλαβον μέρος άνω τών 1500 Σπουδαστών-Φαλαγγιτών. Εις άμφότερας τας έκδρομάς ήγειτο ο Διευθυντής της Πολιτικής Διαφωτίσεως της Κεντρικής Διοικήσεως. Η Υποδιοικήσεις Πανεπιστημίου καθ' έκαστην σχεδόν Κυριακήν διοργάνωνεν έκδρομάς περίε των Αθηνών, επίσης δέ και αι λοιπαι Υποδιοικήσεις.

Εις τα Γραφεία της Δ.Α.Σ. καθ' έκαστην έγέγοντο συγκεντρώσεις και άνεπτύσσοντο διάφορα Ιδεολογικά θέματα, και έπειτα έγίνετο διαλογική συζήτησις και συνεζητούντο τα ύπερ και τα κατά, πάντοτε χωρίς φανατισμόν και με μίαν πολιτισμένην μετριότητα. Έπειτα τρεις φορές την έβδομάδα έγίνοντο μαθήματα Πολιτικής Διαπαιδαγωγήσεως, και Ιδρύθη Σχολή έκπαιδεύσεως στελεχών ΙΙΙ Γραφείων, υπό την διεύθυνσιν του Διευθυντού της Πολιτικής Διαφωτίσεως.

Αλλ' αι μεγαλείτεραι συγκεντρώσεις, τας όποιας διοργάνωσεν η Δ.Α.Σ. και εις τας όποιας έλαβον μέρος άνω τών 10.000 Φαλαγγιτών-Σπουδαστών, ήσαν μία επί τη ένάρξει του Ακαδημαϊκού έτους 1938-39 και μία

της 3ης Απριλίου, άποκαιρητιστήριος, εις τας όποιας και ώμίλησεν ο κ. Κυβερνητικός Επίτροπος.

Η Δ.Α.Σ. έμερίμνησε και διά την ψυχαγωγίαν τών Φαλαγγιτών-Σπουδαστών, διοργάνωσεν εις τας αίθούσας της Πανεπιστημιακής Λέσχης άρκετάς χορευτικές έσπερίδας, αι όποιαι και έσημείωσαν έξαιρετικήν έπιτυχίαν. Επίσης μέσα εις τα γραφεία της Δ.Α.Σ. υπάρχει ώραίον και άνετον έντευκτήριον και οι Φαλαγγίται-Σπουδασται περνούν τας ώρας της σχολής των παίζοντες διάφορα παυνίδια.

Τόνον ΙΙ Γραφείον της Δ.Α.Σ., τόνον όποιον άσχολεύται με την άθλησιν και την στρατιωτικήν προπαιδευσιν τών Φαλαγγιτών-Σπουδαστών, διοργάνωσε πολλούς έσωτερικούς άγώνας στίβου και σκοπευτικούς. Και καταρρίφθησαν Πανελλήνια ρεκόρ και έσημείωθησαν ζηλευται έπιδόσεις και ήμπορεί να ειπή κανείς ότι ήρχισε να άναζή τόνον αρχαίον άθλητικόν πνεύμα. Επίσης τώρα με την θερινήν περίοδον διοργανώθησαν ναυτικά ομάδες διά θαλάσσια σπόρ.

Ας έλθωμεν τώρα εις την Πρόνοιαν. Υπάρχει ένας λαμπρός Οίκος Φοιτητού, μέσα εις τόνον όποιον στεγάζονται έκάτον άποροι Σπουδασται, έπίσης δέ με την άρωγήν του Κράτους λειτουργεί εις την Φοιτητικήν Λέσχην τόνον συσσίτιον τόνον όποιον και δίδει τροφήν εις τριακοσίους Φοιτητάς.

Αλλ' η Διοίκησης Ανωτάτων Σχολών δέν έζήντησε την πρόνοιαν της μέχρις αυτού. Ένίσχυσε πλείστους άπόρους Σπουδαστάς και έκαμε τας έγγραφάς των εις τόνον Πανεπιστήμιον και παρέσχε περιθαλψιν και φάρμακα εις άσθενούντας.

Επίσης δέν πρέπει να λησμονηθή τόνον Υγειονομικόν Τμήμα της Δ.Α.Σ., τόνον όποιον απαρτίζουν έκκολαπτόμενοι Ιπποκράται. Αυτοί λοιπόν έχουν διοργανώσει Συνεργείον πρώτων βοηθειών πρώτης γραμμής και ακόμη Σχολήν Παθητικής Αεραμύνης.

Αυτά λοιπόν όλα, τα όποια έγράψαμεν έδω, είναι μία έλαχίστη σκιαγράφησης της δράσεως του Πρωτοποριακού αυτού Σχηματισμού.

Εάν περάση κανείς από τα Γραφεία αυτών τών καιρών, θα ίδη μίαν μελαγχολικήν ήρεμian. Όλοι οι Σπουδασται έχουν άναχωρήσει διά τας πατρίδας των, άλλα δέν λησμονούν και την Δ.Α.Σ., και εις τα γραφεία της καταφθάνουν σωροί έπιστολών που η κάθε μία τους διηγείται μίαν αξιόλογον δράσιν εις την έπαρχίαν.

Και τα φθινοπωρινά χελιδόνια, όπως όνομάζουν τούς Σπουδαστάς, θα μάς έλθουν με τας πρώτας ήμέρας του φθινοπώρου και τα Γραφεία της Δ.Α.Σ. θα γεμίσουν και πάλιν από μίαν χαρούμενην και πολυσύνθετον βοήν, γεμάτην ζωτικότητα και κέφι.

A. I. A.

(Συνέχεια έκ του τεύχ. 47)

Από την στιγμή που ο Κοσμάς και ο θεός του ο Πίπης μπήκαν στο τραίνο που θα τους έφερνε στην Αθήνα, ο τελευταίος δέν στάθηκε σε χλωρό κλαρί. Οι έρωτήσεις του Κοσμά έπεφταν σαν βροχή.

—Τι είναι έτούτο, θεεί; Τι είναι έκείνο, θεεί; Ο θεός Πίπης, άνθρωπος με πολλή ύπομονή και άρκετή μόρφωσι, μόλις πρόφθαινε ν' άπαντήσει στον άνηψιό του. Του ειπε τι είναι τραίνον, του άνέπτυξε τι είναι άτμός, του εξέγησε τι είναι άτμομηχανή. Ο Κοσμάς, όμως, δέν έμεινε εύχαριστημένος μαθαίνοντας την θεωρία των παραξενών αυτών πραγμάτων.

Ηθελε να τα δη και στην πράξι. Γι' αυτό και, όταν ο θεός του του άνέπτυξε πως εργάζεται η άτμομηχανή, διέτυπωσε την αξίωσι:

—Πάμε να μου δείξεις! —Τι να σου δείξω; άπορησε ο θεός Πίπης. —Πώς δουλεύει η άτμομηχανή!

Με τόνον πιο καλό τρόπο ο άτυχης θεός προσπάθησε να πείση τόνον φοβερό άνηψιό του ότι αυτό που ζητούσε ήταν άδύνατον να γίνει.

—Θέλω να δω την άτμομηχανή! έπέμενε ο Κοσμάς.

—Δέν την είδες; —Όχι άπ' έξω... Άπό μέσα θέλω να την δω!

—Δέν γίνεται. Μέσα στην άτμομηχανή δέν μπαίνουν παρά μόνο οι θερμαστές.

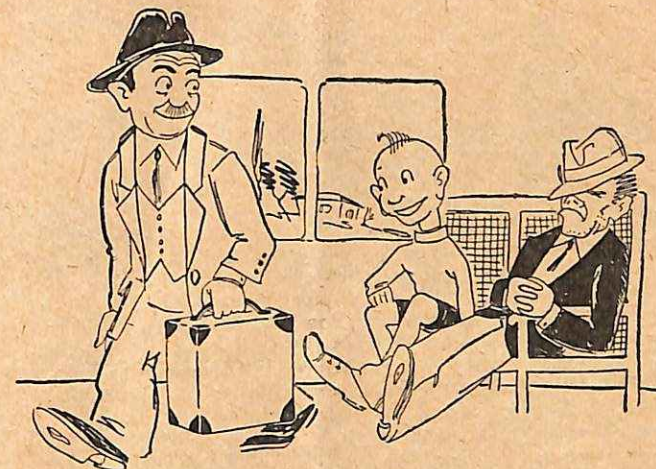
—Ωραία, ειπε ο Κοσμάς. Και δέν μπορούμε να γίνουμε κι' έμεις;

—Αφσέ με ήσυχο!, έέσπασε ο άδελφός του Αθανασίου Μπούφου.

—Γιατί;

Χοντρές σταγόνες ιδρώτος βγήκαν από μέτωπο του δυστυχισμένου θείου. Άρχισε να μετανοή πικρότατα που δέχθηκε να συμβάλη στην μετακίνησι του Κοσμά στην Αθήνα. Ωστόσο, προσπάθησε πάλι να συμβιβάση τα πράγματα με συμβουλευτικό τρόπο.

—Άκουσε, παιδί μου, ειπε στον Κοσμά. Άρκετά με ζάλισες. Άνέβα τώρα έδω στο παράθυρο, κύττα έξω και μη με ξαναρωτή-

Τι άλλο έκανε; — Πήρε και τη βαλίτσα...

της τίποτα, μη μ' ένοχλήσης καθόλου, γιατί, παιδάκι μου, δέν θα μπορέσω να κρατηθώ περισσότερο, θα χάσω την ύπομονή μου και... θα σε ταράξω στο ξύλο! Με έννοείς;

—Βεβαίωτατα, θεεί Πίπης...

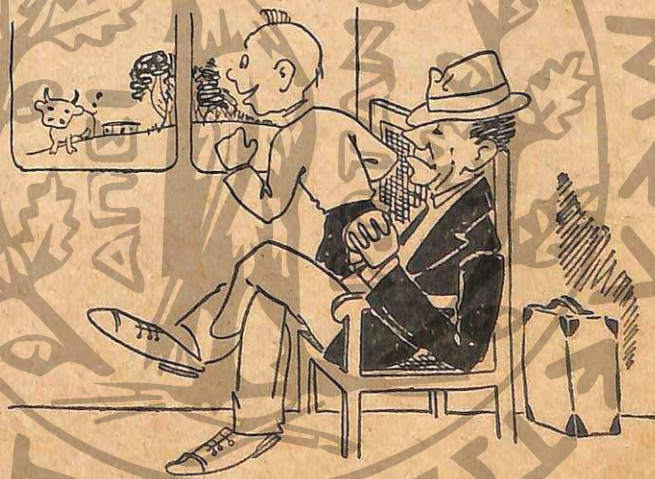
Πραγματικά, κάτι τέτοια τα κατάλαβαινε με τόνον πρώτο ο Κοσμάς. Όταν άνάμεσα στην συζήτησι έμπαινε το ξύλο, τόνον μυαλό του εαστέρωνε όσο να πής κίμνω.

Κατάλασε, λοιπόν, κι' αυτή τη φορά τα λόγια του θείου του και συμμορφώθηκε άμέσως. Άνέθηκε στο κάθισμα, έτοποθέτησε τόνον φεγγαροειδές μούτρο του στη μέση του παραθύρου του βαγονιού και άρχισε να άποθαυμάζει τα τοπία άνάμεσα από τα όποια περνούσε τόνον τραίνον.

Ο θεός Πίπης, έπωφελούμενος της ήσυχίας που έεασφαλίσθηκε με την καινούργια απασχόλησι του Κοσμά, κάθισε άναπαυτικότερα στο κάθισμά του, κατέβασε τόνον καπέλλο στο πρόσωπό του για να μην τόνον βλέπη ο ήλιος και σε λιγάκι ροχάλισε.

Όταν ξύπνησε ο θεός Πίπης, τόνον τραίνον βρισκόταν κοντά στην Αθήνα και ο Κοσμάς πάντα κοντά στο παράθυρο. Τόνον τράβηξε άπό τόνον σακκάκι ο θεός, τόνον κατέβασε από τόνον κάθισμα και τόνον ρώτησε με κέφι:

—Τα είδες όλα, λεβέντη μου;

Άποθαύμαζε τα τοπία άπ' τόνον παράθυρο.

σοβαρό! Δέγ έκανε τίποτ' άλλο;

—Έκανε.

—Τί;

—Πήρε και τη βαλίτσα... Αυτή τη φορά ο θεός Πίπης δέν μπορέσε να κρατηθή και να μη γελάση.

—Εσύ, μαρέ παιδί μου, του ειπε, θα γίνης σίγουρα μεγάλος άνθρωπος! Τίποτα δέν σου ξεφεύγει. Ωστε, λοιπόν, ο κύριος με τόνον μαύρο καπέλλο, που κατέθηκε στον προηγούμενο σταθμό, πήρε και τη βαλίτσα του;

—Όχι τη βαλίτσα του, διώρθωσε ο νεαρός Μπούφος.

—Άλλά;

—Τη βαλίτσα σου!

Τινάχτηκε άπό τόνον κάθισμά του ο θεός Πίπης. Κύτταξε γύρω και είδε πως πραγματικά η βαλίτσα του είχε κάνει φτερά!

—Γιατί, μαρέ, ρώτησε τόνον άνηψιό του, τρέμοντας άπό τόνον θυμό, δέν με ξύπνησες όταν είδες τόνον ξένο να παίρνη τη βαλίτσα μου; —Διότι, άπελογήθη ο Κοσμάς, έσύ μου ειπες να μην σ' ένοχλήσω γιατί θα με δείρής!...

Τόνον τραίνον έμπαινε στο σταθμό της Λαρίσης την στιγμή που ο Κοσμάς είσέπραττε άπό μέρους του θείου του τις πρώτες φάπες, που υπήρξαν και οι πρώτες του... έντυπώσεις άπό την Αθήνα!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι... δεύτερες έντυπώσεις.

Χίμη ενδυμίες

Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΜΕ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ...

Και τὰ δάκτυλα...

— Μπορείτε να μου δώσετε πληροφορίες γι' αυτόν τον κύριο, με τον όποιο μιλούσατε πρό δλίγου; Είναι τίμιος στις συναλλαγές του;

— Αὐτός; "Αν τοῦ δώσετε καμμία φορά τὸ χέρι σας, γιὰ νὰ τὸν χαιρετίσετε, μετρήστε ἔπειτα με προσοχή τὰ δάκτυλά σας...

Λογικόν...

Ὁ Δάσκαλος ρωτᾷ τὸν μικρὸ Νίκο:

— ...Λοιπὸν εἴκοσι πλὴν εἴκοσι;

Ὁ Νίκος σιωπᾷ.

Δάσκαλος. — Νὰ γιὰ νὰ καταλάβης καλύτερα: Ὑπόθεσε ὅτι ἔχεις 20 λεπτά στὴν τσέπη σου καὶ ὅτι τὰ χάνεις αὐτὰ τὰ 20 λεπτά. Τί θὰ ἔξη τώρα ἡ τσέπη σου;

Νίκος. — Θά'χῃ καμμία τρύπα!

Ἡ διαφορά

— Τί διαφορά ὑπάρχει μεταξύ τοῦ αἰσιόδοξου καὶ τοῦ ἀπαισιόδοξου;

— "Αν ὁ αἰσιόδοξος τρῶῃ ἓνα στρεῖδι, θὰ περιμένῃ νὰ βρῇ μέσα σ' αὐτὸ ἓνα μαργαριτάρι. "Αν εἶναι ὅμως ὁ ἀπαισιόδοξος νὰ τρῶῃ τὸ στρεῖδι, θὰ περιμένῃ ἔπειτα συμπτώματα δηλητηριάσεως.

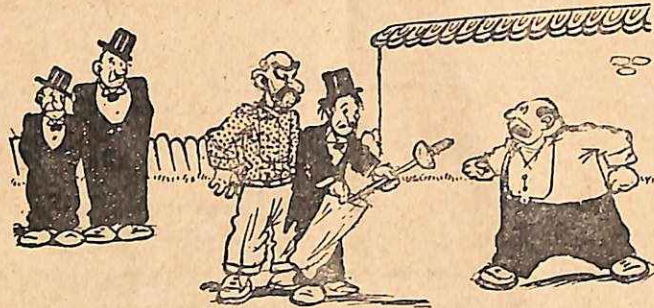
ΤΟ ΒΙΟΛΙ ΤΟΥ...

Οἱ στρατιῶται τῆς ἀγγραείας πριόνιζαν ξύλα.

— Μὰ, πῶς πριονίζει αὐτός ἐτσι;

— Μὴ σοῦ φαίνεται περίεργο. Στὴν πολιτικὴ τοῦ ζωῆ ἦταν βιολιστής!

Ὁ μάρτυς τῆς μονομαχίας, σ' ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἐπρόκειτο νὰ λύσουν διὰ τῶν ὁπλῶν τὴν διαφορά τους.

— Ὁ διάβολε! Πῆρα μόνο ἓνα ξίφος μαζί μου. Πῶς θὰ μονομαχήσετε τώρα;

— Δώστε το σὲ μένα! Θὰ κτυπήσῃ ὁ καθένας με τὴ σειρά του...

Η ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ ΠΟΥ ΕΨΕΥΔΙΖΕ

Ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου κάνει παρατηρήσεις στὴ νέα δακτυλογράφο του:

— Προσέχετε δεσποινίς ὅταν γράφετε. "Ἐχω παρατηρήσει ὅτι ἀντὶ ρ βάζετε πάντοτε γ. "Ἰδού, σ' αὐτὸ τὸ χειρόγραφο, στὴ θέσι δέκα πέντε ρ, βάλατε δέκα πέντε γ.

— Μὲ συγχωρεῖτε κύριε γιοιστάμενε. Πυροσέχω, ἀλλὰ εἶμαι ψευδὴ καὶ δὲν μπογῶ νὰ γιοιστάμενε. Πυροσέχω, ἀλλὰ τοῦ ἀλφαβήτου.

— Ποιὸ, τὸ ρό;

— Μάλιστα, τὸ γό.

— "Οχι τὸ γό, τὸ ρό θέλετε νὰ πῆτε, δεσποινίς.

— Βεβαίως, τὸ γό. Σὰς εἶπα ὅτι δὲν μπογῶ νὰ τὸ γιοιστάμενε.

— Μὰ τότε πῶς θὰ γίνῃ! Ἐπιτρέπεται νὰ φεύγουν ἔγγραφα ἀπὸ τὸ γραφεῖο μας με τόσα λάθη;

— Πάγα πολὺ σωστά.

— Τότε, δεσποινίς, πρέπει νὰ πᾶτε στὸ Φάληρο...

— Στὸ Φάληρο;

— Βεβαίως. Καὶ ὅπως ἔκανε ὁ Δημοσθένης, νὰ βάλετε χαλίκια στὸ στόμα σας γιὰ νὰ διορθώσετε τὴν προφορὰ σας καὶ νὰ λέτε ρὸ τὸ ρό.

— Εἶναι δύσκολο, κύριε γιοιστάμενε.

— Φαντασθῆτε ὅμως, δεσποινίς, νὰ γράψετε στὴ διεύθυνσι ἐνὸς φακέλλου ὡς πόλι προορισμοῦ Σέγγας, ἀντὶ Σέγγας. Τὸ γράμμα θὰ πᾶν στὸν Σ.Ε.Γ.Α.Σ., τὸν Σύνδεσμο Ἑλληνικῶν Γυμναστικῶν καὶ Ἀθλητικῶν Σωματείων καὶ ὁ πελάτης μας στὰς Σέγγας θὰ περιμένῃ...

— Ἐχομε πελάτες στὰς Σέγγας;

— Βεβαίως.

— Καὶ δὲν μπογῶμε νὰ τοὺς καταγγέσουμε;

— Τί λέτε δεσποινίς, τρελλαθήκατε;

— Δὲν τρελλαθήκα κύριε, ἀλλὰ...

— Τί ἀλλὰ καὶ ἐξαλλά! Ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας δὲν μπορεῖτε νὰ ἐργασθῆτε. Ἀπολύεσθε...

Ὁ μικρὸς κλητῆρας τοῦ γραφείου, πὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτησι, ἐπενέβη:

— Συγγνώμην, κύριε γιοιστάμενε, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ μιλήσω;

— Λέγε Πέτρο.

— Τὴν δεσποινίδα τὴν ἀπολύσατε ἐπειδὴ κάνει λάθος ὅταν μιλά τὸ ρό; Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἄδικο γιὰτὶ στὴ γραφομηχανὴ δὲν γράφει με τὸ στόμα ἢ δεσποινίς.

— Μωρὲ σωστά τὰ λὲς Πέτρο.

Ἐπενέβη χαρούμενη καὶ ἡ δακτυλογράφος.

Μπγάβο Πέτρο! "Ἐτσι εἶναι.

Καὶ ἡ δακτυλογράφος δὲν ἀπελύθη...

Ψυχραιμία

Διηγοῦνται τὰ κάτωθι γιὰ τοὺς "Αγγλους, οἱ ὁποῖοι, ὡς γνωστὸν, εἶναι ἀπὸ τοὺς ψυχραιμότερους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου.

Ἐνα καράβι, πὺ ἐταξίδευε με ἐξαιρετικὴν τρικυμία στὸν ὠκεανὸ, ὑπέστη κατὰ τὰ μεσάνυχτα βλάβη, ἔκανε νερά καὶ ἄρχισε νὰ βυθίζεται. Ὅλοι οἱ ἐπιβάται ξύπησαν καὶ ἔτρεχαν σάν τρελλοὶ γιὰ νὰ σωθοῦν, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα "Αγγλο, πὺ γύρισε ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά καὶ θέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν ὕπνο του.

Τὸν πλησίασε ὁμῶς ἓνας ναύτης.

— Σηκωθῆτε, κύριε, βυθίζομεθα.

— Βυθίζομεθα;

— Βεβαίως.

— Καὶ τί ὥρα θὰ βυθισθῇ ἐντελῶς τὸ σκάφος;

— Στὶς ἔξι τὸ πρωῒ.

— Ὡραία, τότε νὰ με ἐμπνήσετε στὶς ἔξι παρὰ τέταρτο.

Καὶ συνέχισε τὸν ὕπνο του...

Παρεξήγησις

— Τί δουλειὰ κάνει ὁ πατέρας σου;

— Ἀπλώνει τὸ χέρι του...

— Εἶναι λοιπὸν ζητιάνος;

— "Οχι, εἶναι ἀστυφύλακας τῆς τροχαίας.

ΤΙ ΕΠΕΘΥΜΕΙ...

— Ὁμολογεῖτε ὅτι σπᾶσατε τὸ μαστοῦνί σας στὸ κεφάλι τοῦ κυρίου;

— "Οχι ἀκριβῶς ἐτσι.

— Δηλαδή;

— Ἦθελα νὰ τοῦ σπᾶσω τὸ κεφάλι... "Οχι ὅμως καὶ τὸ μαστοῦνί μου...

ΘΑΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Μαγικὴ εἰκὼν
Ο ΛΑΘΡΟΚΥΝΗΓΟΣ

Ὁ δασοφύλακας ρώτησε ἓνα χοντρὸ χωρικό:

— Μήπως εἶδες νὰ περνᾷ ἀπὸ ἐδῶ ἓνας νέος;

— Τὸν εἶδα κύριε δασοφύλακα. Μόλις πρὸς ἐνὸς λεπτοῦ ἦταν ἐδῶ. Μὰ τί τρέχει;

— Κυνηγᾷ σὲ ἀπηγορευμένη ζῶνῃ καὶ γι' αὐτὸ θὰ τὸν συλλάβω.

— Τότε κάπου θὰ κρύφτηκε ἐδῶ τριγύρω.

Πραγματικά, κάπου εἶχε κρυφθῇ ὁ λαθροκυνηγός. Τόσο ὅμως ὁ δασοφύλακας, ὅσο καὶ ὁ χωρικός δὲν κατῴρθωσαν νὰ τὸν ἀνακαλύψουν.

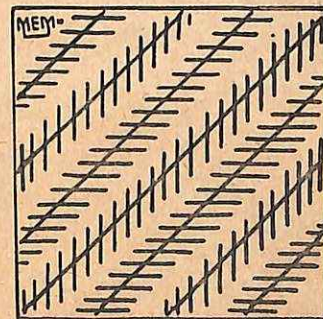
Μήπως τὸν βλέπετε;

Ὀπτικὴ ἀπάτη

Παρατηρήσατε προσεκτικὰ τὸ σχῆμα καὶ ἀπαντήστε εἰς τὸ ἑξῆς ἐρώτημα:

Οἱ διαγώνιες μεγάλες εὐθείες γραμμὲς εἶναι παράλληλες ἢ ὄχι;

Ἀσφαλῶς θὰ ἀπαντήσετε με βεβαιότητα ὅτι δὲν πρόκειται περὶ παραλλήλων γραμμῶν. Καὶ ὅμως, εἶναι!.. Καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μετρήσετε με τὸ ὑποδεκάμετρο τὰς μεταξὺ τῶν γραμμῶν ἀποστάσεις.

Σταυρόλεξο με εἰκόνα
ΤΟ «ΑΛΟΓΟ»

Ὁριζοντίως:

1. Ὁ ἡρώισμός του τὸν ἔταξε σύμβολον τοῦ καθῆκοντος πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τῆς αὐτοθυσίας.

2. Με αὐτὴν ψαρεύουν οἱ ψαράδες.

3. Ἀριθμητικόν — Εἶναι ἡ παρηγορία καὶ σωτηρία ἐκείνων πὺ ταξιδεύουν εἰς τὴν ἔρημον.

4. Νότα τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς.

5. Ἀρθρον (πληθ.) — Ἐπιφώνημα ἀποδοκιμασίας (δημ.)...—Σύμφωνον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου.

6. Βιβλικὸν πρόσωπον — Μᾶς δίδει τὸ κρέας του — Υ 2.

7. Πολύτιμος λίθος (δοτ.).

Καθ' ἑξῆς:

1. Ὁ πατέρας τοῦ Ὀδυσσεύς.

2. Νέα (πληθ. οὐδ.).

4. Νότα Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς — Ἐτσι ξεφουσοῦμε τὸ καλοκαίρι...

5. Μέρος τοῦ σίτου — Ἀφῆσε (δημ.).

6. Ἀπὸ τὰ παλαιότερα φωτοστικὰ μέσα.

7. Πιστὸν εἰς τὸν ἀνθρώπον ζῶν (δημ.) — Στρατιωτικὸν παράγγελμα.

8. Τὰ χάνω (ρῆμα, δημ.).

Α. Α. ΧΑΛΑΣ

Ἀπορίες

Γιὰτὶ λέμε Ἀφρική (Α-φοίκη) καὶ ὄχι ἀτρόμος;

Γιὰτὶ Ἀμερική (Α-μερική) καὶ ὄχι ἀπασα;

Γιὰτὶ ψαλίδι (ψάλλει-δὲ) καὶ ὄχι γελάδι;

Γιὰτὶ κάρβουνο (καρβουνό) καὶ ὄχι καρποτάμι;

Γιὰτὶ κουτάκι (κουτάκι) καὶ ὄχι ἐξυπνάκι;

Γιὰτὶ Ἀλγέρι (ἀλ-γέροι) καὶ ὄχι Ἀλνέι;

Π. Β. ΚΟΝΔΥΛΗΣ

Τί εἶναι;

Ἀπαντήστε γρήγορα

1. Χόρν: Εἶναι περιφέρεια τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ἀκρωτήριον, Στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἢ ζῶν τῶν θερμῶν κλιμάτων;

2. Γάγγης: Ποταμός, κάτοικος τῆς Ἀμερικῆς, ἐντομιον, Ἰνδὸς ποιητῆς ἢ φαρμακευτικὸν φυτόν;

3. Δάντης: Πόλις τῆς Γαλλίας, ποταμός τῆς Γεοργκοσταίας, ποιητῆς ἢ ἱστοφόρον πλοῖον τοῦ Μεσαίωνα;

4. Κατσοῦλα: Τύπος ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ, λίμνη τῆς Κίνας, ράτσα ὀρνίθων, γυναικεῖον ὄνομα ἢ ψάρι;

5. Ντρέικ: Γερμανικὸν καταδρομικόν, ἡφαιστειὸν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, σύνθεσις τοῦ Μπετόβεν ἢ παλαιὸς Ἀγγλος ναύαρχος;

6. Πίζα: Πόλις τῆς Ἰταλίας, σπάνιον ὄρυκτόν, πτηνόν, λίμνη τῆς Ὀλλανδίας ἢ ζῶν τῆς Ἀφρικανικῆς ζούγκλας;

Ζωγραφικὴ

Χρωματίσατε τὰ μέρη εἰκόνας ὡς ἑξῆς:

1. Μαῦρο.

2. Κόκκινο ἀνοιχτό.

3. Καφέ.

4. Μπλε.

5. Κίτρινο.

6. Κόκκινο.

7. Πράσινο.

Ὅπου ὑπάρχει 0 θὰ παραμείνῃ λευκό.

4. Βλέπετε ἓνα ἀτμόπλοιο;

5. Ὁ ψαράς εἶναι φαλακρός;

6. Καὶ ἔχει γενειάδα;

7. Στὸ μούραγιο ὑπάρχει ἓνας κρίκος;

Αἱ λύσεις τοῦ 47ου φύλλου

Σταυρόλεξον. Ὁριζοντίως: 1 Ἀλκίνοος, 2 λύτρα, 3 Τηνίων, 5 μᾶ, 6 Ἴος Α. Α.—7 ἀμάραντα.

Καθ' ἑξῆς: 1 Ἀρκαδία, 2 ὄμι, 3 ἴσα, 4 ὕλη, 5 νῦν—λά, 6 ὄτι, 7 ὀρώ—μάτ, 8 σάνδαλα.

Μαγικὴ εἰκὼν: Τὸ ἀρνάκι φαίνεται, μεταξὺ τῶν κορμῶν τῶν δένδρων.

Ζωγραφικὴ: Ἐνας ἐλέφας.

Με μιὰ ματιὰ

Κυττάξτε με προσοχή, ἐπὶ σαράντα περίπου δευτερόλεπτα, τὴν εἰκόνα.

Τὴν εἶδατε; Σκεπᾶστε τώρα τὴν εἰκόνα με τὴν παλάμη σας καὶ χωρὶς νὰ τὴν ξαναδῆτε, ἀπαντήστε εἰς τὰ ἐρωτήματα πὺ θὰ διαβάσετε πῶς κάτω.

Σημειώστε μάλιστα κάπου τίς ἀπαντήσεις σας, γιὰ νὰ κάμετε ἔπειτα τὴν σύγκρισι με τὸ θέμα τῆς εἰκόνας.

1. Πόσα ψάρια ἔπιασε με τὸ καλάμι ὁ ψαράς;

2. Ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν ψαριῶν πὺ εἶναι μέσα στὴ θάλασσα καὶ τῶν πουλιῶν πὺ πετοῦν στὸν ἀέρα εἶναι μονὸς ἢ ζυγός;

3. Πόσα συνολικὰ εἶναι τὰ ψάρια καὶ τὰ πουλιὰ πὺ φαίνονται στὴν εἰκόνα;

4. Βλέπετε ἓνα ἀτμόπλοιο;

5. Ὁ ψαράς εἶναι φαλακρός;

6. Καὶ ἔχει γενειάδα;

7. Στὸ μούραγιο ὑπάρχει ἓνας κρίκος;

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ Α' ΑΡΜΑΤΟΣ ΘΕΣΠΙΔΟΣ

Ποῖος ὁ δημιουργὸς τῶν. Ἱστορία τῶν ἀρμάτων Θεσπιδος.

«Παρουσία τοῦ Ἀρχηγοῦ, τῆς κ. Μεταξῆ, τοῦ Ὑπουργοῦ - Διοικητοῦ Πρωτεύουσας κ. Κοτζιά, τοῦ Διευθυντοῦ Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν κ. Κ. Μπασιῆ καὶ πλήθους διανοουμένων καὶ καλλιτεχνῶν ἔγιναν τὴν παρελθούσαν Πέμπτην 7 τρέχ. τὰ ἐγκαίνια τοῦ Α' Ἀρματος Θεσπιδος εἰς τὸ ἔναντι τῆς «Σωτηρίας» γῆπεδον, ὅπου πρόκειται νὰ ἀνεγερθῇ τὸ πρότυπον Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον».

Μέσα στίς λίγες αὐτὲς γραμμὲς τῆς τυπικῆς ἀναγγελίας ἐνὸς γεγονότος κρύβεται ἓνα τεράστιον πνευματικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ γιὰ τὴν Ἑλλάδα γεγονός, μιὰ ἀπ' τὰς πολλὰς ὑψηλὰς ἐκδηλώσεις τοῦ Ἀρχηγοῦ, ποὺ θὰ ἀποτελῇ τὴν πιὸ ἀνάγλυφον καὶ φωτεινὴν ἐξάρεσιν μέσα στὸ ὅλο Πάνθεο τῶν δημιουργικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ θεμελιωτοῦ τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Ἀρματα Θεσπιδος

Ὁ Θεσπιδος, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη στὸν Στ' π.Χ. αἰῶνα σ' ἓνα χωριουδάκι τῆς Ἀττικῆς, τὴν Ἱκαρίαν, ποὺ ἔκειτο στὸ σημερινὸ Διόνυσον, πίσω ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ Πεντελικοῦ καὶ ποὺ δόφει τὸ ὄνομά του στὸ θεμελιωτὴ τοῦ ἥρωα Ἱκαρον, ὁ ὁποῖος πρῶτος κατὰ τὴν μυθολογίαν ἐφύτευσε στὴν Ἀττικὴ τὴν ἀμπελον, δῶρον τοῦ θεοῦ Διονύσου γιὰ τὶς περιποιήσεις καὶ τὴν ὑποδοχὴν ποὺ τοῦ ἔκαμε, εἶναι ὁ κυρίως θεμελιωτὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου καὶ τῆς δραματικῆς ποιήσεως, καὶ ὁ πρῶτος ποὺ ἐπένησε τὴν κατασκευὴν σκηνῆς καὶ εἰσήγαγεν εἰς τὸ θέατρον τὴν μίμην.

Μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Θεσπιδος τὸ ἀρχαῖον θέατρον — ἐάν μπορῇ νὰ ὀνομασθῇ θέατρον ἢ ἀπαγγελία τῶν Ὀμηρικῶν ἔπων κατὰ τὰς ἐορτάς τοῦ Διονύσου — περιωριζέτο μόνον στὴν ἐκδήλωσιν αὐτῇ, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀπαγγελίαν καὶ τοὺς χοροὺς, τὴν ἀρχαιστάτην αὐτὴν λατρείαν τῶν Ἑλλήνων, ποὺ ἐξετελοῦντο ἀπὸ τοὺς καλουμένους διὰ τοῦτο ὄρχηστας.

Ὁ Θεσπιδος μετὰ τὴν παρεμβολὴν τοῦ ὑποκριτοῦ στὴν μονοτονίαν τοῦ χοροῦ καὶ τῆς ἀπαγγελίας ἔγινεν ὁ διαμορφωτὴς τῆς διδασκαλίας τὸν δράματος καὶ εἰσήγαγε πρῶτος τὸν διάλογον εἰς τὴν δραματικὴν τέχνην.

Εἶναι ὁ πρῶτος ἐπίσης ποὺ συνέπηξε θίασον, ἐπένησε καὶ ἐχρησιμοποίησε διὰ τοὺς ἡθοιοὺς τοῦ προσώπου καὶ ἐδημιούργησε τὴν πρῶτην δραματικὴν σχολήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφοίτησαν οἱ συνεργάται καὶ βοηθοὶ τὸν Φρύνιχος ὁ τραγικὸς καὶ οἱ Ἀθηναῖοι Χοίριλος καὶ Ἀλκαῖος.

Ἔτσι ὁ Θεσπιδος, μετὰ τὸν οὗτω καταρτισθέντα θίασόν του, περιήρχετο ἐφ' ἀμάξης ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχε σκηνή, καὶ παρίστανε κατ' ἀρχὰς ἀμορφα τινὰ δραματικὰ δοκίμια, τὰ ὁποῖα συνέθετεν ὁ ἴδιος, τελείως ἀσχετὰ πρὸς τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου.

Τὸν νεωτερισμὸν αὐτὸ τοῦ Θεσπιδος κατεδίωξεν ἀγρίως κατ' ἀρχὰς ὁ Σό-

λων, τόσο διότι εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ αὐτοσχέδια του δοκίμια ἔθιγε τὸν μεγάλο νομοθέτη, ὅσο καὶ διότι ἐπίστευεν ὅτι ἡ καινοτομία τοῦ Θεσπιδος ὑπέκρυπτεν ἠθικοὺς κινδύνους, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν εὐλαθεῖ ἀπαγγελίαν τῶν Ὀμηρικῶν ἔπων.

Μετὰ τὴν ἀπόδοσιν ὅμως τοῦ χρόνου ὁ Θεσπιδος ἐτελειοποίησε τὰ δοκίμιά του, ἀποδίδονται δὲ εἰς αὐτὸν — ἂν καὶ τοῦτο ἀμφισβητεῖται ὑπὸ πολλῶν — τὰ δι-ασωθέντα θεατρικὰ ἔργα «Ἀθλα Πελοῦ», ἢ «Φόρβας», οἱ «Ἱερεῖς», ἢ «Ἀλκισις», ὁ «Πενθεὺς» καὶ οἱ «Ἡΐθεοι».

Τὸ πρῶτον λοιπὸν θεατρικὸν Ἀρμα κατ' ἀπομίμησιν τοῦ ὁποῦ ἔγιναν τὰ Γερμανικά, τὰ Ἰταλικά καὶ τελευταίως τὰ Ἑλληνικά θεατρικὰ ἄρματα, εἶναι καθαρῶς Ἑλληνικὴ ἐπινόησις, καὶ ὁ Θεσπιδος, παρὰ τὰς ἀσθενεῖς ἀντιρρήσεις μερικῶν ἱστορικῶν, πρέπει νὰ θεωρῇται ὁ ἰδρυτὴς καὶ ὁ θεμελιωτὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ γενικῶς τοῦ θεάτρου, τῆς τραγωδίας καὶ τοῦ δράματος.

Ἡ καταγωγὴ τῆς τραγωδίας

Κατὰ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν ἡ λέξις τραγωδία, χωρὶς βέβαια τὴν ἐννοίαν τῆς λέξεως ποὺ ἔλαβεν ἡ τραγωδία ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Αἰσχύλου, ὀφείλει τὴν καταγωγὴν τῆς εἰς τὸ ἀκόλουθον γεγονός: Μίαν ἡμέραν ὁ θεμελιωτὴς τοῦ χωρίου Ἱκαρία, ὁ ὁποῖος, ὅπως εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ παρόντος ἀνεφέραμεν, ἐκαλλιέργησε πρῶτος εἰς τὴν Ἀττικὴν τὴν ἀμπελον, τὸ δῶρον τοῦ Διονύσου, βρῆκε μέσα στὸν ἀμπελῶνα τοῦ ἓνα τράγον τρώγοντα τὰ κλήματα καὶ τὰ σταφύλια. Ὁ Ἱκαρος, θυμωθεὶς γιὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ θείου δώρου, ἐσκότωσε τὸν τράγον, τὸν ἔκοψε σὲ κομμάτια καὶ τὸν μοίρασε στοὺς χωρικοὺς, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν στολιστήκανε με-

κλήματα καὶ ἄρχισαν νὰ χορεύουν καὶ νὰ τραγουδοῦν γύρω ἀπὸ τὰ ψνόμενα κομμάτια τοῦ τράγου. Τὸ ἀκόλουθον ἔτος καὶ τὴν ἴδια ἐποχὴ ἐπανελάθον τὸ γλέντι καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγον τοὺς ἐμμήθησαν καὶ ἄλλα χωριά τῆς Ἀττικῆς, ἔτσι ποὺ τὸ ἔτησιον αὐτὸ ἔθιμο τὸ παρέλαβον καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ ὁποῖοι καὶ καθιέρωσαν εἰδικὸν ὄνομα κοντὰ στὸ ναὸ τοῦ Βάκχου, ὅπου ἐτελεῖτο ἡ εορτὴ αὐτή, συμπεριληφθεῖσα εἰς τὴν λατρείαν τοῦ θεοῦ ἐκείνου.

Κάθε χρόνο, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ τρυγητοῦ, διάφοροι μεθυμένοι περιέφερον εἰς τὰς ἐξοχὰς τῆς Ἀττικῆς ἓνα ἐκ τῶν συντρόφων των μεθυμεισμένον εἰς Σιληνὸν καὶ ἔβαλλον ὕμνους ποὺ τοὺς εἶχαν συνθέσει πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου. Ἀπὸ τὰ τραγούδια αὐτὰ τοῦ τράγου ἐδῆκε ἡ λέξις τραγωδία, καὶ ἀπὸ τὴν μονοτονίαν τῶν τραγουδιῶν αὐτῶν ὁ Θεσπιδος ἐσκέφθη νὰ προσθέσῃ τὸν ὑποκριτὴν, ὅστις διηγείτο κατὰ τὰς διακοπὰς τοῦ χοροῦ καὶ τῶν τραγουδιῶν διαφόρους μύθους.

Ὁ πρῶτος λοιπὸν τραγωδὸς καὶ συγγραφεὺς ὑπῆρξεν ὁ Θεσπιδος καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὸν ὁ μαθητὴς του Φρύνιχος, ποὺ ἀνέθεσε στὴ σκηνὴ καὶ πρῶτον γυναικῶν καὶ ἐφευρε τὸν τετραμέτρον στίχον. Ὑστερα ἀπ' αὐτὸν ὁ Ἀλκαῖος καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ Χοίριλος διεκόσμησαν τὴν σκηνὴν καὶ ἐντυσαν καταλλήλως τοὺς ἡθοιοὺς.

Τότε ἐνεφανίσθη καὶ ἡ πρώτη θετικὴ μορφή τοῦ θεάτρου καὶ καθιερώθη διαγωνισμὸς διὰ τὴν καλλιτέραν συγγραφὴν τραγωδίας μετὰ ἑαυτὸν ἓνα τράγον ἢ ἓνα τράγον ἀσκήν γεματὸν κρασί!...

Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ὅμως τοῦ Αἰσχύλου ἡ τραγωδία βγήκε ἀπὸ τὰ σπάργανά της. Ὁ ἀθάνατος ποιητὴς διήρξε τὴν (Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1608)

Ἐνα αὐτοκίνητο τοῦ Α' ἄρματος τοῦ Θεσπιδος.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρικὴ Διοίκησις

ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ

Ἡ ΕΝΤΑΤΙΚΗ ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐστάλη πρὸς τοὺς Ὑπουργοὺς, Ὑφυπουργοὺς, Γεν. Διοικητὰς, Νομάρχας καὶ Ἐπαρχοὺς ἡ κατωτέρω ἐγκύκλιος:

«Ἐντέλλομαι ὅπως καταβληθῇ ἐντονος προσπάθεια ἐκ μέρους ὅλων σας ὅπως ὁ Ἑλληνικὸς λαός, καὶ ἰδίᾳ ὁ ἀγροτικὸς κόσμος, κατανοήσῃ ὅτι ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς εἶναι σήμερον ἔθνικὸν καθήκον, ὅμοιον πρὸς τὸ καθήκον τοῦ στρατεύεσθαι. Διὰ τοῦτο ἡ Ἑλληνικὴ γῆ δέον νὰ καλλιεργηθῇ ἐντονώτατα, ὅχι μόνον διὰ νὰ παράγῃ ὅσα μέχρι τοῦδε παράγει, ἀλλὰ πολὺ περισσότερα. Οὕτε σιθμὴ γῆς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μείνῃ ἀκαλλιέργητος, οὔτε χωρὸς αὐτῆς νὰ μείνῃ χωρὶς νὰ παράγῃ κάτι. Ὅλαι αἱ ποικιλίαι τῶν καλλιεργειῶν δέον νὰ θεθοῦν εἰς χρῆσιν. Ὁ ἀγροτικὸς κόσμος, ὁ ὁποῖος γνωρίζει καλὰ τὴν πρὸς αὐτὸν στοργὴν μου καὶ ὁ ὁποῖος τόσα δειγμάτων μου ἔδωκεν ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως, θέλω τώρα νὰ ἐννοήσῃ καλὰ τί ζητῶ ἀπὸ αὐτόν. Ζητῶ νὰ εἶναι ὁ στρατὸς τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος. Ἔτσι ὅχι μόνον θὰ εὐημερήσουν οἱ ἀγρόται καὶ αἱ οἰκογένειαι των καὶ θὰ διατραποῦν καλὰ, ἀλλὰ καὶ θὰ σχηματίσῃν τὰ μεγάλα ἀποθέματα διατροφῆς ὁλοκληροῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ὅχι μόνον πολλὰ θὰ κερδίσουν ἀπὸ τὴν πώλησιν τῶν προϊόντων των, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐξασφαλίσουν εἰς ὅλον τὸν λαὸν τὴν ἐπαρκείαν τῆς ζωῆς. Λοιπὸν, ζητῶ ἀπὸ τοὺς ἀγαπητοὺς μου ἀγρότας νὰ πέσουν εἰς τὴν δουλειὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμήν μετὰ χαρὰν, μετὰ ὀρεξίν, μετὰ ἐνθουσιασμόν. Ὅλη ἡ Ἑλλάς πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς ἓνα ἀγροτικὸν στρατόπεδον, τοῦ ὁποῦ οὔτε μία γωνία δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀκαλλιέργητος. Ἀπὸ σᾶς δὲ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Κράτους ζητῶ νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῇ τῆς σταυροφορίας αὐτῆς ὑπὲρ τῆς ζωῆς καὶ εὐημερίας τοῦ ἔθνους.

Νὰ χρησιμοποιοῦσθε πάντας τοὺς ὑπαλλήλους τῆς περιφερείας σας πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν. Ἰδίως νὰ θέσετε εἰς δραστηρίαν ἐνέργειαν τοὺς γεωπόνους παντὸς βαθμοῦ, ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου. Πᾶσαν ἀμέλειαν, ὀλιγωρίαν, ἀδιαφορίαν οἰουδήποτε ὑπαλλήλου νὰ μὴ καταγγέλλετε ἀμέσως καὶ τηλεγραφικῶς πρὸς ἐμέ, ὅπως λάθω κατ' αὐτοὺς καὶ δραστικὰ μέτρα. Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας εἶναι ἔτοιμον νὰ παράσχῃ πᾶσαν ζητησομένην συνδρομήν. Ὁμοίως ἡ Ἀγροτικὴ Τράπεζα. Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Συνεταιρισμῶν θὰ δώσῃ ἰδιαίτερας οδηγίας πρὸς τοὺς συνεταιρισμένους ἀγρότας. Ἡ ἀγροτικὴ ἀσφάλεια θὰ καταβάλῃ ἐντονωτάτας προσπάθειας ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν παραγωγικὴν ἐργασίαν τοῦ ἀγρότου. Ἡ δημοσία ἀσφάλεια θὰ συνδράμῃ ἀποτελεσματικῶς κατὰ τῶν ζωοκλοπῶν καὶ ζωοκτονιῶν. Οἱ καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι νὰ γίνουν οἱ ἱεραπόστολοι τῆς καλλιέργειας τῆς γῆς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. Τέλος, περιμένω ἀπὸ τὴν Ἑθνικὴν Ὀργάνωσιν τῆς Νεολαίας, ἀγόρια καὶ κορίτσια, νὰ γίνουν οἱ ἐνθουσιασμένοι σταυροφόροι τῆς Ἑθνικῆς αὐτῆς προσπάθειας καὶ τοῦ Ἑθνικοῦ ἀγῶνος ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τοῦ ἔθνους. Δώσατε εἰς τὴν παρούσαν μου εὐρυτάτην διάδοσιν καὶ τηρήτε διαρκῶς ἐνήμερον τὸ Πολιτικὸν μου Γραφεῖον τῶν ἐνεργειῶν σας καὶ τῆς προόδου τῶν προσπαθειῶν σας».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ Ε.Ο.Ν.

Ἀνακοίνωσις

Εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. ὑπεβλήθησαν κατ' αὐτὰς πλείους αἰτήσεις Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων, εἰς τὰς ὁποίας διατυπῶνται ἡ ζωηρὰ αὐτῶν ἐπιθυμία ὅπως μέσῳ τῆς Ε.Ο.Ν. δεδομένου ὅτι δὲν στρατεύονται χρησιμοποιοῦντο διὰ τὰς οἰασδήποτε ἀνάγκας τῆς Πατρίδος, ὀφιστάμενοι πᾶσαν ἀναγκαζομένην τυχὸν ἐκπαίδευσιν.

Ἡ Ε.Ο.Ν., αἰσθανομένη διὰ τοῦτο ἰδιαίτεραν συγκίνησιν καὶ ὑπερηφάνειαν, δηλοῖ ὅτι κατόπιν τούτου συνε-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συζητήσεις καὶ σχόλια εἰς τὰ καφενεῖα, τὰς ὁδοὺς, τὰς λεωφορεῖας, σιδηροδρόμους καὶ δημοσίους ἐν γένει χώρους περὶ τῶν ἐμπολέμων προκαλοῦσαι ἀντεγκλήσεις ἢ καὶ δυσφορίαν μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν ἀπαγορεύονται ἀπολύτως.

Οἱ παραβάται συλλαμβανόμενοι θὰ παραπέμ-πωνται αὐθημερὸν εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Ἀσφαλείας.

Ὁ Ὑφυπουργὸς τῆς Δημ. Ἀσφαλείας

Κ. ΜΑΝΙΑΔΑΚΗΣ

ΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΘΕΑΜΑΤΑ

Ἀπαγορεύομεν κατὰ τὴν προβολὴν κινηματογραφικῶν ταινιῶν, θεατρικῶν παραστάσεων ἢ ἐξ οἰασδήποτε ἄλλης ἀφορμῆς δημοσίαν ἐκδήλωσιν ἐπιδοκιμασίας ἢ ἀποδοκιμασίας ὅπωςδήποτε σχετιζομένην πρὸς τὰ ἐν Εὐρώπῃ γεγονότα.

Τὴν λήψιν τοῦ μέτρου τούτου ὑπαγορεύει αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔθνικὸν ἡμῶν συμφέρον χάριν τοῦ ὁποῦ ἐπικαλούμεθα τὴν προσοχὴν καὶ συνδρομὴν παντὸς Ἑλλήνου.

Αἱ ἀστυνομικαὶ Ἀρχαὶ ἔλαβον διαταγὰς ὅπως πάντα παραβάτην τοῦ ὡς ἄνω μέτρου συλλαμβάνωσιν ἀμέσως καὶ παραπέμψωσιν ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀσφαλείας πρὸς ἐκτόπισιν.

Ὁ Ὑφυπουργὸς τῆς Δημ. Ἀσφαλείας

Κ. ΜΑΝΙΑΔΑΚΗΣ

κρότησιν εἰδικὴν ὑπηρεσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν δέον ν' ἀπευθύνωνται αἱ τοιαῦται δηλώσεις καὶ νὰ αἰτῇται πᾶσα σχετικὴ πληροφορία.

Αἱ δηλώσεις κυρίων καὶ δεσποινίδων πρέπει ν' ἀπευθύνωνται: Περιφερειακὴν Διοίκησιν Θηλέων Πρωτεύουσας (V Γραφεῖον), Σόλωνος 33, Ἀθήνας. Τηλ. 31-187.

Αἱ τῶν ἀνδρῶν: Διοίκησιν Ἀρρένων Πρωτεύουσας (V Γραφεῖον), Νίκης 48, Ἀθήνας. Τηλ. 28-828. Ὁραὶ ὑπηρεσίας 10—12 π. μ. καὶ 6—8 μ. μ.

ΔΩΡΕΑΙ

Ὁ ἐν Καίρῳ ἐγκατεστημένος δημογνής κ. Νικόλ. Βραῖλας ἐδῶρκεν εἰς τὴν τετραρχίαν Καρύστου τῆς Ε.Ο.Ν. πενήντα στολὰς Φαλαγγιτῶν. Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Εὐβοίας ὑπαχάριστρε δι' ἐπιστολῆς του τὸν δωρητὴν θερμῶς.

—Ἡ κ. Μαρία Γαλλιανὸν προσέφερε δραχ. 500 ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ Σχηματισμοῦ Πολιτικῶν Εὐβοίας.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΠΡΟΣ ΔΩΡΗΤΑΣ

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος ἀπήντησε πρὸς τὸν κ. Νικόλαον Βραῖλαν εἰς Καρύστον καὶ τοὺς ἀγοραστὰς τῶν ἱχθύων τῆς λίμνης Ξυνιάδος διὰ τοῦ ἐπόπτου αὐτῆς θερμὰς εὐχαριστηρίους ἐπιστολὰς διὰ τὰς πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. δωρεὰς των.

Ἡ Ε.Ο.Ν. ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ ΚΑΙ ΑΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΕΙΣ ΑΡΡΕΝΩΝ ΚΑΙ ΘΗΛΕΩΝ

Κοινοποιούμεν ὑμῖν κατωτέρω ἔγγραφο τῆς Ε.Σ. Σ.Ε. μετὰ σχετικῆς προκηρύξεως διαγωνισμῶν διὰ τὴν εἰσαγωγὴν σπουδαστῶν εἰς τὴν Γεωργικὴν Συνεταιριστικὴν Σχολὴν καὶ παραγγέλλομεν, ὅπως ὑποβάλητε ἡμῖν

τὸ ταχύτερον καταστάσεις κεκυρωμένες, ἐμφαινόμενες τοὺς βουλομένους νὰ εἰσαχθῶν εἰς τὴν ἐν λόγω Σχολήν.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Νεολαίας
Ἀλέξανδρος Ν. Κανελλόπουλος

«ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ
ΓΕΩΡΓ. ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ (Ε. Σ. Σ. Ε.)

Πρὸς τὴν Διοίκησιν τῆς Ε. Ο. Ν.

Ἐνταῦθα

ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ σὰς διαβιβάσωμεν ἀντίγραφον προκηρύξεως εἰσαγωγικῶν διαγωνισμῶν σπουδαστῶν εἰς τὴν Γεωργικὴν Συνεταιριστικὴν Σχολήν, οἵτινες ὀρίζονται διὰ τὴν 5ην Ὀκτωβρίου καὶ ἀφοροῦν τὴν εἰσαγωγὴν 70 σπουδαστῶν εἰς τὸ Α' Τμήμα Ἀνωτέρων Συνεταιριστικῶν Σπουδῶν καὶ 50 Σπουδαστῶν εἰς τὸ Β' Τμήμα Συνεταιριστικῶν ὑπαλλήλων. Ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, τὸ ἥμισυ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν εἰσαχθησομένων μαθητῶν θὰ διαφυλαχθῇ διὰ τὰ μέλη ἀποκλειστικῶς τῆς Ε. Ο. Ν. Οἱ μέλλοντες νὰ ἐξέλθουν ἐκ τοῦ Α' Τμήματος μετὰ ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις δύνανται νὰ διορισθῶν εἴτε εἰς Γεωργικὰς Συνεταιριστικὰς Ὄργανώσεις, εἴτε εἰς τὴν Ἀγροτικὴν Τράπεζαν, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῶν σχετικῶν ὀργανισμῶν, μετὰ μισθὸν 3.500 δραχμῶν μηνιαίως. Οἱ μέλλοντες νὰ ἐξέλθουν μετὰ ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις ἀπὸ τὸ Β' Τμήμα δύνανται νὰ τοποθετηθῶν εἰς Συνεταιριστικὰς Ὄργανώσεις μετὰ μισθὸν 1.500, ἢ 2.000 δραχμῶν, ἀναλόγως τῆς ὀργανώσεως καὶ τῆς περιφερείας εἰς τὴν ὁποίαν μέλλουσι νὰ διορισθῶν. Πᾶσα ἄλλη σχετικὴ πληροφορία περιλαμβάνεται εἰς τὴν προκήρυξιν, συμπληρωματικὰς δὲ τοιαύτας δύνασθε νὰ ζητήσητε ἀπὸ τὰ Γραφεῖα τῆς Γεωργικῆς Συνεταιριστικῆς Σχολῆς ἢ ἀπὸ τὰ Γραφεῖα τῆς Ε. Σ. Σ. Ε. (Τμήμα Προσωπικοῦ).

Εἰς τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. θὰ παρασχεθῶν αἱ αὐταὶ ἐκπτώσεις ἐπὶ τῶν διδάκτρων, αἱ ὁποῖαι παρεσχέθησαν καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον, καθὼς ἐπίσης καὶ διὰ νὰ καθορισθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰσαχθησομένων, παρακαλοῦμεν ὅπως μέχρι τῆς 5ης Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. τὸ ἀργότερον μὴς ὑποβληθῶν καταστάσεις δεόντως κεκυρωμέναι τῶν τυχόν μελλόντων νὰ μετάσχουν εἰς τὰς ἐξετάσεις μελὼν τῆς Ε. Ο. Ν., ὥστε νὰ ἔχωμεν ταύτας ὑπ' ὅψιν τὸσον διὰ νὰ ἐξασφαλίσωμεν εἰς ταῦτα τὸν ἀνωτέρω ἀναφερόμενον ἀριθμὸν εἰσακτέων (ἦτοι τὸ ἥμισυ τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν εἰσαχθησομένων), ὅσον καὶ διὰ νὰ παρασχεθῶν μεταγενεστέρως αἱ σχετικαὶ ἐκπτώσεις ἐπὶ τῶν διδάκτρων.

Ἀποσαφηνίζεται ὅτι εἰς τὴν Σχολήν θὰ γίνουσι δεκτοὶ μόνον οἱ ἔχοντες ἐκπληρώσει τὴν στρατιωτικὴν τὸν ὑποχρέωσιν ἢ νομίμως ἀπαλλαγῇ ταύτης, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπαλλαγὴ δὲν ἐγένετο διὰ λόγους υγείας ἢ διὰ λόγους ἀποκλειόντας τὸν διορισμὸν τῶν εἰς θέσιν παρὰ τῶν Δημοσίων ἢ παρὰ τῇ Ἀγροτικῇ Τράπεζῃ καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ἄγουν ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν 34 ἐτῶν μὲν διὰ τοὺς εἰσαχθησομένους εἰς τὸ Α' Τμήμα, τῶν 25 δὲ ἐτῶν διὰ τοὺς εἰσαχθησομένους εἰς τὸ Β' Τμήμα.

Μετὰ τιμὴς

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ε. Σ. Σ. Ε.

Μπ. Ἀλιβιζάτος

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ
ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ
ΓΕΩΡΓΙΚΗΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Προκηρύσσομεν εἰσαγωγικὰς ἐξετάσεις διὰ τὴν εἰσαγωγὴν σπουδαστῶν εἰς τὴν Γεωργικὴν Συνεταιριστικὴν Σχολήν κατὰ τὸ προσεχές Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1939/40 ὡς κάτωθι:

Εἰς τὴν Σχολήν θὰ λειτουργήσουν δύο Τμήματα.
Α' Τμήμα. Ἀνωτέρων Συνεταιριστικῶν Σπουδῶν.
Β' Τμήμα. Συνεταιριστικῶν ὑπαλλήλων.
Εἰς τὸ Α' Τμήμα θὰ εἰσαχθῶσι πτυχιῶχοι τῆς Νομικῆς Σχολῆς ἢ τῆς Σχολῆς Πολιτικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν, ἢ οἱ ἔχοντες διπλῶμα Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰ-

κονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν ἢ Ἀνωτάτης Γεωπονικῆς Σχολῆς τῆς ἡμεδαπῆς ἢ ἀλλοδαπῆς ἢ ἰσοτίμου πρὸς ταύτας Σχολῆς.

Εἰς τὸ Β' Τμήμα θὰ εἰσαχθῶσιν οἱ κεκτημένοι ἀπολυτήριον Δημοσίου Γυμνασίου ἢ Πρακτικοῦ Λυκείου ἢ Διδασκαλείου ἢ Μέσης Ἐμπορικῆς Σχολῆς ἢ ἄλλης ἰσοτίμου ἀνεγνωρισμένης Σχολῆς τῆς ἡμεδαπῆς ἢ ἀλλοδαπῆς.

Ἡ φοίτησις εἰς ἀμφότερα τὰ Τμήματα ἄρχειται τὴν 16ην Ὀκτωβρίου 1939 καὶ λήγει τὰ μέσα Ἰουνίου 1940.

Ἡ ἐγγραφή εἰς τὴν Σχολήν ἐπιτρέπεται μετ' εὐδοκίμους εἰσιτηρίου ἐξετάσεις, αἵτινες θὰ διεξαχθῶσιν ἐν Ἀθήναις (ὁδὸς Πατησίων 76) τὴν 5ην Ὀκτωβρίου 1939 καὶ ἐπέκεινα, κατὰ ἀναλυτικὸν πρόγραμμα δημοσιευθεσάμενον ἐν καιρῷ.

Κατ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου θὰ εἰσαχθῶσι κατὰ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1939/40 εἰς μὲν τὸ Α' Τμήμα Ἀνωτέρων Συνεταιριστικῶν Σπουδῶν ἑβδομήκοντα (70) σπουδασταί, εἰς δὲ τὸ Β' Τμήμα Συνεταιριστικῶν ὑπαλλήλων πενήκοντα (50) σπουδασταί, κατ' ἀνάστατον ὅριον. Εἰς τοὺς ὡς ἄνω ἀριθμοὺς δὲν συμπεριλαμβάνονται καὶ οἱ τυχόν ἐπιθυμοῦντες νὰ μετεκπαιδευθῶσιν ὑπάλληλοι τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης ἢ Γεωργικῶν ὀργανισμῶν Δημοσίου Δικαίου, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἐπιτραπῇ ἡ φοίτησις καθ' ὑπερβάσιν τῶν ἄνω ἀριθμῶν, ἐφ' ὅσον ἤθελον ἐπιτύχει εἰς τὰς εἰσιτηρίου ἐξετάσεις.

Ἡ εἰσὸδος εἰς τὴν Σχολήν θὰ ἐπιτραπῇ κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας εἰς τὰς εἰσιτηρίου ἐξετάσεις, μετὰ δὲ ἰσοπάλῳ κατὰ σειρὰν προτεραιότητος ὑποβολῆς αἰτήσεως.

Αἰτήσεις πρὸς ἐγγραφὴν εἰς τὴν Σχολήν θὰ γίνωσι δεκταὶ μέχρι καὶ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1939 τὸ βραδύτερον εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Σχολῆς (Μέγαρον Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς Σχολῆς), ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 76, Ἀθήναι.

Αἱ εἰσιτήριοι ἐξετάσεις ἄρχονται τὴν 5ην Ὀκτωβρίου 1939, τὰ δὲ μαθήματα τὴν 16ην Ὀκτωβρίου 1939.

Αἱ αἰτήσεις τῶν ὑποψηφίων (ἐντυπα ὑποδείγματα τῶν ὁποίων χορηγοῦνται δωρεὰν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Σχολῆς) δεόν ἀπαραιτήτως νὰ συνοδεύωνται, ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ ἀπὸ τῶν ἐξετάσεων, ὑπὸ τῶν κάτωθι πιστοποιητικῶν:

α') Κεκυρωμένου πιστοποιητικοῦ σπουδῶν.
β') Πιστοποιητικοῦ μητρώου ἀρρένων, ἐξ οὗ νὰ ἐμφαίνεται ὅτι ὁ ὑποψήφιος διὰ τὸ Α' Τμήμα ἄγει ἡλικίαν οὐχὶ ἀνωτέραν τῶν 34 ἐτῶν, ὁ δὲ ὑποψήφιος διὰ τὸ Β' Τμήμα οὐχὶ ἀνωτέραν τῶν 25 ἐτῶν.

γ') Ἀπολυτηρίου στρατοῦ ἢ πιστοποιητικὸν νομίμου ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑποχρεώσεως, ἀποκλειόμενον πάντως τῶν ἐξετάσεων τῶν ἀπαλλαγέντων τῶν στρατιωτικῶν ὑποχρεώσεων διὰ λόγους υγείας ἢ διὰ λόγους ἀποκλειόντας τὸν διορισμὸν εἰς θέσιν παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἢ παρὰ τῇ Α. Τ. Ε.

δ') Πιστοποιητικὸν ποινικοῦ μητρώου λευκοῦ.

ε') Πιστοποιητικὸν κοινωνικῶν φρονημάτων.

στ') Ἀποδείξεως καταθέσεως εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Σχολῆς τῶν ἐξετάστρων ἐκ δραχμῶν πενήκοντα (50).

ζ') Τριῶν φωτογραφιῶν.

Εἰδοποιῶνται ἐπίσης οἱ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 4 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 1154 ὑποχρεούμενοι εἰς μετεκπαιδευσὶν ἐν τῇ Σχολῇ ὑπάλληλοι τῶν Γεωργικῶν Συνεταιριστικῶν ὀργανώσεων πάσης φύσεως καὶ παντὸς βαθμοῦ, οἱ ὑποβαλόντες σχετικὰς αἰτήσεις ἢ ἐπιθυμοῦντες νὰ υποβάλωσι τοιαύτας, ὅτι αἱ αἰτήσεις τῶν πρὸς μετεκπαιδευσὶν, διαβιβάζονται διὰ τῆς οἰκείας Συνεταιριστικῆς ὀργανώσεως τῶν εἰς τὴν Ε. Σ. Σ. Ε. καὶ ἐγκρινόμεναι ὑπὸ ταύτης, θὰ γίνουσι δεκταὶ μέχρι καὶ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. Αἱ εἰσιτήριοι ἐξετάσεις ἄρχονται καὶ διὰ τούτους τὴν 5ην Ὀκτωβρίου. Ἡ τοιαύτη μετεκπαιδευσις τούτων ὀρίσθη εἰς ἐν Ἀκαδημαϊκὸν ἐξάμηνον (Ὀκτώβριος 1939 ἕως Φεβρουαρίου 1940).

Τὰ ἐξεταστέα μαθήματα εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) Διὰ τὸ Α' Τμήμα:

α') Ἐκθεσις ἰδεῶν, β') Περί Συνεταιρισμῶν, γ') Στοιχεῖα Θεωρητικῆς καὶ Ἐφαρμοσμένης Πολιτικῆς Οἰκονομίας.

2) Διὰ τὸ Β' Τμήμα:

α') Ἐκθεσις ἰδεῶν, β') Περί Συνεταιρισμῶν, γ') Ἀριθμητικῇ.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὴν Σχολήν ὡς σπουδασταί ἢ ἀκροαταί δύνανται νὰ λάβωσι πληροφορίας σχετικὰς μετὰ τὴν Σχολήν, δικαιώματα ἐγγραφῆς, τὸ πρόγραμμα τῶν διδασκτέων μαθημάτων καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐν γένει πληροφορίαν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Σχολῆς (Μέγαρον Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς Σχολῆς, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 76, τηλέφ. 83-542), καθ' ἐκάστην πλὴν τῶν Κυριακῶν καὶ ἑορτῶν, ἀπὸ τῆς 9ης π. μ. ἕως τὴν 1 μ. μ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14ῃ Αὐγούστου 1939.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Κατ' αὐτὰς ζῶηροτάτη κίνησις παρατηρεῖται εἰς τὴν Δ. Α. Σ. ἐπικείμενης τῆς ἐνάρξεως τοῦ νέου Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1939-40.

Ἐντὸς ὀλίγου οἱ διεσπαρμένοι εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐπαρχίαν φοιτηταὶ καὶ σπουδασταί θὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν πρωτεύουσάν καὶ μαζί με αὐτοὺς 1000 περίπου νέοι σπουδασταί τῶν ἀνωτάτων ἐκπαιδευτηρίων. Τούτου δεδομένου εἶναι ἀπολύτως δικαιολογημένη ἡ προετοιμαστικὴ κίνησις τῆς Διοικήσεως, ἡ ὁποία προβλέπει αὐξήσει τῆς δυνάμεως τῶν Α. Σ. κατὰ 1500 περίπου Φαλαγγίτας.

Ἀπὸ τῆς περασμένης ἑβδομάδος ὁ Διοικητὴς μετὰ τοῦ ἐπιτελείου τοῦ ἤρχισεν ἐπιθεωρῶν τὰς διαφόρους Ὑποδιοικήσεις, αἱ ὁποῖαι συντονίζουν τὸν ρυθμὸν τῆς ἐργασίας τῶν με ἐκείνων τῆς Διοικήσεως.

Οἱ Ὑποδιοικηταὶ συνήλθον εἰς τὴν τακτικὴν σύσκεψιν μετὰ τοῦ Διοικητοῦ καὶ ἐτέθησαν αἱ γενικαὶ γραμμαὶ τῆς μελλοντικῆς δράσεως.

Γενικῶς, μολοντὶ διὰ μερικὰς ἡμέρας ἀκόμη ἡ περίοδος τῶν ὁποίων διατρέχουσιν εἶναι ἐξαιρετικῶς ἀγόνος διὰ τὴν Διοίκησιν, ἡ δρᾶσις καὶ ἡ προσπάθεια τῆς Διοικήσεως εἶναι καταφανής.

Συγκεντρώσεις ἐγένοντο κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα εἰς τὰς Ὑποδιοικήσεις Σ. Ε. Ρ. καὶ HENRY.

Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας Φαλαγγίτας ὠμίλησαν βαθμοφόροι τοῦ ΙΙΙ Γραφείου.

Τὴν 7ην τρέχ. μηνὸς καὶ ὥραν 11 π. μ. ἔλαβε χώραν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως Α. Σ. Ο. Ε. Ε. ἡ τρίτη κατὰ σειρὰν ἐντὸς τοῦ μηνὸς συγκέντρωσις τοῦ ἐπιτελείου τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Κατ' αὐτὴν ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ αἱ βασικαὶ κατευθύνσεις.

Τὴν 8ην τρέχοντος ἐπεσκέφθη τὰ Γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως δι' ἐπιθεωρήσιν ὁ Διοικητὴς τῆς Δ. Α. Σ.

Τὴν 10ην τρέχ. μηνὸς ἔληξεν ἡ προθεσμία ὑποβολῆς αἰτήσεων συμμετοχῆς εἰς τοὺς ὑπὸ τῆς Ὑποδιοικήσεως Σ. Ε. Ρ. προκηρυχθέντας ἀγῶνας ζατρικίου.

Τὴν 20ην τρέχ. μηνὸς θὰ γίνῃ ἡ ἐνάρξις τῶν ἀγῶνων εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Ὁ Διοικητὴς τῆς Δ. Α. Σ. ἠθλοθέτησε κύπελλον καλλιτεχνικώτατον διὰ τὸν νικητὴν Φαλαγγίτην.

Τακτικώτατα φθάνουν εἰς τὴν Διοίκησιν ἐπιστολαὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας τῶν κατὰ τόπους διοικητῶν τῆς ὀργανώσεως.

Ὅλοι ἐξαίρουν τὴν προθυμίαν καὶ τὴν πειθαρχίαν τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Δ. Α. Σ., οἵτινες σημαντικῶς συνέβαλον εἰς τὸ ἔργον τους κατὰ τὸ θέρος.

Ἡ Διοίκησις δύνανται νὰ ὑπερηφανεύεται διὰ τοὺς Φαλαγγίτας τῆς.

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ Δ. Α. Σ.

Εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν ἤρχισαν τὰ μαθήματα πολιτικῆς διαφωτίσεως εἰς τὸ β' τμήμα τῶν σχολῶν.

Ἡμέραι μαθημάτων τοῦ ἀνωτέρω τμήματος ὀρίσθησαν ἡ Τρίτη καὶ Πέμπτη.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΘΗΛΕΩΝ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐδημοσιεύθη προκήρυξις διαγωνισμοῦ τῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν διὰ τὴν συγγραφὴν μελετῶν.

Ἡ κριτικὴ ἐπιτροπὴ καθιέρωσεν ἐκ τῶν κ.κ. Κούμαρου, διευθυντοῦ τοῦ ΙΙΙ Γραφείου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, Κλειοῦς Μαντζούφα, Διοικητρίας Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν, Κυρ. Καραμάνου, Διευθυντοῦ Πολιτικῆς Διαφωτίσεως καὶ Καίτης Ζαγοριανᾶκου, Ὑποδιοικητρίας Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΩΝ
ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΥ «ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ»
ΕΙΣ ΜΕΤΟΧΙ ΙΕΡ. ΜΟΝΗΣ ΠΕΝΤΕΛΗΣ

Ἀνέφερα καὶ ἄλλοτε πόσον ἀπέχει ἡ θεωρία ἀπὸ τῆς πράξις. Εὐκόλο εἶναι νὰ μῆθη κανεὶς κάτι, εἶναι ὁμῶς πολὺ δύσκολο νὰ τὸ ἐφαρμόσῃ.

Μὰ στὸ στρατόπεδο «Ι. Μεταξᾶς», ὅπου μορφώνονται οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς Π.Δ.Θ.Π., ἔχει κατορθωθῇ τόσον διὰ τῆς τελείας διδασκαλίας, ὅσον καὶ διὰ τῆς θελήσεως καὶ τῆς ἐπιμονῆς τῶν Φαλαγγιτισσῶν, ἡ δυσκολία αὕτη νὰ ἐκλείψῃ. Κί' ἔτσι, κάθε τί ποὺ διδάσκονται εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὸ ἐφαρμόζουν τέλεια, ἀποδεικνύοντας πάντα μεγίστην πειθαρχίαν καὶ βαθύτατην κατανόησιν τοῦ προορισμοῦ τῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ε. Ο. Ν. ἀφ' ἑτέρου. Τοιουτοτρόπως τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, 3 τρέχ., μᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ ζήσωμε ὀλίγας ἀπὸ κείνας τὰς στιγμὰς ποὺ μένουν ἀλησμόνητες στὴ ζωὴ, τόσο γιὰ τὰ συναίσθηματά ποὺ ἐμπνέουν, ὅσο καὶ γιὰ τὴς ὁμορφίαις ποὺ κρύβουν, καὶ νὰ δειξώμε πόσο ἔχομε ἐνστερνισθῇ τὸ πνεῦμα τῆς ὀργανώσεώς μας.

Ἀπὸ τὸ Σάββατο ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ τὴν ἐπομένην μιὰ ἐκπαιδευτικὴ ἐκδρομὴ. Γι' αὐτὸ προετοιμασθήκαμε σχετικὰ καὶ ὠμίλησε ἡ στρατοπεδάρχης τῶνισσας τὴν σημασίαν τῶν ἐκδρομῶν αὐτῶν, ἐνῶ συγχρόνως εἶπεν ὅτι διὰ νὰ ἐπιτύχῃ εἶναι ἀνάγκη ἐκείνοι ποὺ θὰ συμμετάσχουν εἰς αὐτὴν νὰ μὴν εἶναι κουρασμένοι, νὰ εἶναι προετοιμασμένοι καὶ νὰ ἔχουν ἕνα σκοπὸν. Γι' αὐτὸ γίνεται καὶ τὸ πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς ἑξῆς:

6 π. μ. Ἐγερτήριο.
6-7 Ῥόφημα-Προετοιμασία, τακτοποίησις θαλάμου.
6.30' Ἐπίσκεψις ἱατροῦ.
7 Ἐκκίνησις.
1 μ. μ. Συσσίτιον.
2 Ὑποχρεωτικὴ ἀνάπαυσις.
3 Ἐγερτήριο καὶ προετοιμασία ἀναχωρήσεως.
3-4.30' Ψυχαγωγία-Χορὸς.
4.30' Συγκέντρωσις.
4.45' Ἀναχώρησις.
7 Ὑποστολὴ Σημείας.

Κυριακὴ 6 π. μ. ἡ σάλπιγξ σημαίνει ἐγερτήριο. Σ' ἕνα δευτερόλεπτο τὸ στρατόπεδο παίρνει ζωὴ. Μέσα σὲ μιᾷ ὥρᾳ εἶχαμε πάρει τὸ ρόφημά μας, τακτοποίησαμε τοὺς θαλάμους καὶ τίς κουβέρτας μας καὶ στὴς 6.30' γίνεται ἐπίσκεψις ἱατροῦ.

Συντεταγμένες ὅλες εἰς Τάγμα ξεκινοῦμε ὑπὸ τὸ γενικὸ πρόσταγμα τῆς στρατοπεδάρχου, βοηθουμένης ὑπὸ δύο συνδέσμων, στάς 7 με βῆμα παρελάσεως καὶ με ἐμβατήρια γιὰ τὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν.

Ἀπὸ κει τὸ βῆμα γίνεται ὁδοιπορικὸ καὶ σὲ λίγο φθάνομε εἰς Ν. Μάκρην, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα θαυμάσιο περίπατο μέσα στὰ κατάφορτα ἀμπέλια.

Στὴν Νέα Μάκρην ἐγένετο στάσις 30 λεπτῶν. Οἱ κατόικοι τῆς Νέας Μάκρης μᾶς προσέφεραν σταφύλια ποὺ ἐφάγαμε μετὰ μεγάλη ὄρεξι, τὴν ὁποία μᾶς εἶχε χαρίσει ὁ πρῶτος περίπατος.

Ἐν τῷ μεταξύ κατέφθασεν ἕνα τμήμα Φαλαγγιτῶν τῆς Νέας Μάκρης μετὰ τὴν σημαία τῶν γιὰ νὰ μᾶς ὑποδεχθῶν. Μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἑλληνικῆς καρδιᾶς τοὺς ἄφησαν στὸ πέρασμά τους νὰ ξεχυθῇ ὅλη ἡ χαρὰ τους

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Σχηματισμών Πρωτεύουσας

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Δ. Α. Σ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ κρίσεως τοῦ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν διενεργουμένου διαγωνισμοῦ, καθιερώνει τὴν στήλην αὐτὴν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν διαγωνισθησάντων.

Εἰς τὴν στήλην τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Δ. Α. Σ. θὰ ἀναγράφεται κάθε λεπτομέρεια, ἐπίσης θὰ ἀναφέρονται καὶ αἱ ἐργασίαι αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν, βεβαίως ὅχι διὰ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ ἀποστολέως, ἀλλὰ διὰ τοῦ χαρακτηριστικοῦ ρητοῦ ὡς ὀρίζει ἡ προκήρυξις τοῦ διαγωνισμοῦ.

Υπενθυμίζομεν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας μας, ὅτι ἡ προθεσμία ἀποστολῆς τῶν ἐργασιῶν τῶν λήγει τὴν 1ην Νοεμβρίου ἐ. ἐ.

σ' ἓνα ὁλόθερμον «Καλῶς ἦρθατε, ἀδέλφια», εἰς τὸ ὁποῖον ἀπαντήσαμε μὲ τὸ «Γεῖα χαρά».

Κατόπιν συνταχθήκαμε, ἐδόθη ἀναφορά τοῦ Τάγματος, ἐτραγουδήσαμε τὸν Ὕμνον τῆς Νεολαίας καὶ ἀναχωρήσαμε ἐνῶ οἱ Φαλαγγίτες καὶ ἀπέδιδον τιμὰς.

Σὲ τρία τέταρτα φθάσαμε στὸ Μετόχι, ἓνα μέρος ἀνώμαλο καὶ κατάφυτο ἀπὸ ἐλῆες, ὅπου ἔγινε 10' ἀνάπαυσις καὶ ἔπειτα ὅλες ψάλαμε δοξολογία εἰς τὰ ἔρεπια τοῦ ναοῦ τοῦ ἀγίου Ἰωάννου.

Κατὰ τὸ τέλος τῆς δοξολογίας τὸ Τάγμα ἐχωρίσθη εἰς 3 λόχους ἐκ δύο ομάδων ἕκαστος καὶ ἀνελάμβανεν ὀρισμένας ἐργασίας ἐναλλάξ, ἔγινε ὅφ' ὅλων τῶν ομάδων ἀναγνώρισις ἐδάφους, ἀνίχνευσις, σηματοδότησις καὶ ὑπολογισμὸς ὕψους, πλάτους, βάθους καθὼς καὶ ἀσκήσεις ἀεραμύνης μὲ ἀντιασφυγιόγουνος προσωπίδας.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν τὴν γενικὴν ἐποπτεῖαν εἶχεν ἡ στρατοπεδάρχης, ἡ ὁποία φέρουσα προσωπίδα ἀνεμειγνύετο μὲ τὰ διάφορα τμήματα ἀγνώστου, ἐνῶ πολλὰς ἀπὸ μᾶς τῆς ὑπεδείκνυν τὴν θέσιν τῆς χωρὶς νὰ ξευρώμεν ποῖα εἶναι. «Ὅλοι αἱ ἀσκήσεις ἐξετελέσθησαν μὲ παραδειγματικὴ πειθαρχία καὶ ἀκρίβεια. Τὰ 250 πρόσωπα ἐφαίνοντο ὡς νὰ εἶχον ταυτισθῇ εἰς ἓνα.

Τὴν 1ην μ.μ. μᾶς παρεσχέθη συστάσιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὅλες μας ἐξητῶκαυγάσαμεν ὑπὲρ τοῦ Κ.Ε.Ν. ὁ ὁποῖος προσέφερε γλυκίσματα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς μας.

2—3 τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε ἀνάπαυσι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ἐλέγχθησαν λογοπαίγνια καὶ σάτυροι τῆς ἐκδρομῆς, ἐπαίχθησαν διάφορα παίγνια καὶ ἔγινε ἡ σύνθεσις τῆς ψυχαγωγίας ἡ ὁποία ἄρχισε εἰς τὰς 3 καὶ διήρκεσε μὲ χοροὺς ἕως τὰς 4.30. Εἰς τὸ μέσον διέκοπη ἀπὸ μίαν εὐχάριστον ἐκπληξιν, τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Διοικήτριας μας, ἡ ὁποία ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειαν τῆς διὰ τὴν τάξιν καὶ πειθαρχίαν πού ἐπεκρίθησαν παντοῦ.

Στὰς 4.30 ἔγινε συγκέντρωσις καὶ διὰ τῆς ἰδίας ὁδοῦ ἀνεχωρήσαμε γιὰ τὸ Στρατόπεδον ὅπου ἐφθάσαμε εἰς τὰς 7 καὶ ἀμέσως παρεστάθημεν εἰς τὴν ὑποστολὴν τῆς σημαίας.

Ἐπειτα μετέβημεν εἰς τοὺς θαλάμους μας καὶ ἀρχίσαμε νὰ ἐτοιμαζώμεθα διὰ τὸ δεῖπνον, μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ἔγινε ἡ ὁμαδικὴ προσευχὴ καὶ κατόπιν ἀνάπαυσις. Τὰς 9.15 σημαίνει σωπητήριον... Ἀποσυρόμεθα χαρούμενες ἐνῶ ἡ ψυχὴ μας εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ συγκινήσι καὶ ἱκανοποίησι. Μιὰ ἀκόμη φορὰ εἶδαμε πόσο πολὺ μεταβλήθηκαμε μέσα στὴν Ε.Ο.Ν. Ἐγίναμε πραγματικὲς Ἑλληνοποῦλες μὲ συναίσθησι τῶν ἀξιώσεων τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῶν ἄλλων πού μᾶς διευθύνουν, ἔτοιμες νὰ δείξουμε σὲ κάθε στιγμὴ τὴν ἀνωτερότητα πού μᾶς χάρισε.

Καίτη Σθορόνου
Π.Δ.Θ.Π.

ΛΗΞΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΑΦΩΤΙΣΕΩΣ

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Πολιτικῆς Διαφώτισεως τῆς Ἐθνικῆς Ὑπηρεσίας Νεολαίας ἐπεράτωσε πρὸς τὰς ἐστρα-

τοπεδευμένας Φαλαγγίτισσας εἰς τὸ στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς» τὰ μαθήματα τῆς πολιτικῆς διαφώτισεως. Ὁ κύκλος τῶν μαθημάτων περιελάβε τὰ κάτωθι θέματα: 1) Ἱστορικὴ τοποθέτησις τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου, 2) Ἡ μορφή τοῦ ἀγῶνος μας διὰ τὴν προαγωγὴν καὶ τὴν τελείωσιν τῶν σκοπῶν τῆς μεταβολῆς, 3) Τί πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὁ ἀγωνιστὴς τῶν ἀρχῶν τῆς 4ης Αὐγούστου, 4) Τί πρέπει νὰ διδάξῃ, 5) Ἱδεολογικὸν περιεχόμενον τῆς Ἐθνικῆς Ὑπηρεσίας Νεολαίας καὶ 6) Ἡ προσωπικότης τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Ἡ σειρά τῶν μαθημάτων ἐκδοθεῖσα διενεμήθη πρὸς τὰς Φαλαγγίτισσας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτεύουσας.

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΙΣ
ΤΩΝ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ ΕΙΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΝ
ΤΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ἀνάμεσα στὶς τόσες θερινὰς κατασκηνώσεις τῆς Ε.Ο.Ν. πού ἐλείτουρῃσαν ἐφέτος, ἀσφαλῶς ξεχωρίζει, παρ' ὅλην τὴν μικρὰν τῆς ἑκτασίν, ἡ κατασκηνώσις τοῦ Ἀμαρουσίου, στὴ μαγευτικὴ τοιοθεσία «Παράδεισος», στὸ κτήμα τοῦ κυρίου Μιμηκοπούλου, τὸ ὁποῖον εὐγενῶς διέθεσε διὰ τὴν Ε.Ο.Ν.

Μέσα σὲ οὐρανίαν περιβάλλον, κάτω ἀπὸ πανύψηλα πεῦκα, μὲ τὸ σῶμα γυμνὸν, ἐλεύθερον στὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ στὴς εὐεργετικὰς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, τὰ Σκαπανέκια τοῦ 7ου Ὑποτομέως Ἀθηνῶν περνοῦν τὴς διακοπὰς τῶν, σὲ μικρὸ ἀλλὰ καὶ τέλειον αὐτὸ Στρατόπεδον καὶ ἐπιδίδονται στὴς πρὸς δύσκολας ἐργασίας πού παρουσιάζει ἡ ζωὴ τῆς κατασκηνώσεως. Ἐξ ἄλλου καὶ οἱ ἄρες τῆς ἀναπαύσεως καὶ τοῦ παιγνιδιοῦ, τοῦ παιγνιδιοῦ πού σκορπίζει τὴν τόσο ἀπαραίτητη γιὰ τὸ παιδί χαρὰ, εἶναι ἀρκετὰ καλοθελημέναι ὥστε ἡ ἡμέρα τοὺς περνᾷ μὲ διάφορες ἐναλλαγὰς πού τοὺς ξεκουράζει τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα.

Τοὺς Σκαπανεῖς ἐπισκέφθη τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπιτρόπος κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος, ὅστις καὶ ἔμεινε ἀπολύτως ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἐπικρατοῦσαν τάξιν. Ὡστόσο τὸ Στρατόπεδον δέχεται τακτικώτατα καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν πύρι καὶ κατ' ὅλην τὴν ἐποχὴν ἔχουν κερδαίνει τὴν συμπάθειαν μὲ τὴν ἀσίτητον διαγωγὴν τοὺς. Ἀνώτερος ἐπίσης βαθμοφόρος τῆς Ὑποδιεύσεως Βορρᾶ ἔκαμε σειράν διαλέξεων, ἀναπτύξας διάφορα θέματα Πατριωτικὰ καὶ Θρησκευτικὰ.

Ἐπίσης τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, ἐπισκέφθη τὸ Στρατόπεδον καὶ ὁ Α. Ε. ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξᾶς, τὸ ὁποῖον καὶ ἐνδιαφέρον ἀμείριστον στρέφεται πρὸς τὰ μικρὰ Σκαπανέκια, συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ κ. Κυβερνητικοῦ τῆς Νεολαίας γενόμενος ἐνθουσιωδέστατα δεκτὸς, τόσο ἀπὸ τῶν στρατοπεδευμένων Σκαπανέων, ὅσον καὶ ὑπὸ τοῦ συγκεντρωθέντος πλήθους. Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἐπεθεώρησε τὴν κατασκηνώσιν, δώσας καὶ τὰς ἀναγκαίους δαπάναις διὰ τὴν προφύλαξιν τῶν Σκαπανέων ἐκ τοῦ ψύχους, λόγω τῆς μεταβολῆς τοῦ καιροῦ. Ὁ Ἀρχηγὸς ἀπεκρίθη ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως τὰς καλλιτέρας τῶν ἐντυπώσεων. Ἦδη, τὴν 1ην Σεπτεμβρίου ἀναχωρεῖ ἡ δευτέρα ἀποστολὴ ἥτις καὶ θὰ παραμείνῃ μέχρι τῆς 15ης Σεπτεμβρίου καιροῦ ἐπιτρέποντος.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

ΤΡΙΠΟΛΙΣ. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν περὶ τοὺς 250 Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς τῆς Διοικήσεως Ἀρκადίας ἐξέδραμον εἰς Μύλους, ὅπου καὶ παρέμειναν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Καστρίου ἐγένοντο ὁμιλίαι μὲ θέματα: «Ἡ Πατρίς» καὶ «Ἡ συμβολὴ τῆς Θρησκείας εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὸν Πολιτισμὸν τῆς Ἑλλάδος».

Ἡ ἀδελφότης Κοντοβαζανιτῶν ἐδώρησεν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Δημητσάνης δύο σάλπιγγας καὶ δύο τύμπανα.

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ὁ Διοικητὴς τοῦ Ὑποτομέως Τεγέας μετέβη εἰς Γαρεάν καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοπικῆς ἐκεῖ πανηγύρεως ὁμίλησεν ἐνώπιον ἀρκετῆς συγκεντρώσεως ἐν τῷ σχολείῳ: «Περὶ τὸν ἀγαθὸν τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ε. Ο. Ν.».

Ἐπισυνέβη πυρκαϊὰς εἰς τὸ χωρίον Ἀγιοργήτικα εἰς τινα οἰκίαν, ὁμᾶς Φαλαγγιτῶν ἐγκαταλείψασα τὰς ἐργασίας τῆς, προσέτρεξε δρομέως καὶ δι' ὑπερανθρώπων προσπάθειαν κατάρθωσε νὰ κατασβέσῃ αὐτήν, ἥτις ἐντὸς ὀλίγου ἤθελε καταστρέψει τελείως περὶ τὰς 8 (6) οἰκίας λόγω τοῦ πνέοντος ἀνέμου. Ἐξαίρεται ἡ ὑπεράνθρωπος προσπάθεια τοῦ Φαλαγγίτου Μπιτζιάνη Σπυρίδωνος.

Κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, ἐνῶ οἱ Φαλαγγίται τοῦ Σχηματισμοῦ Δάρα ἐπέστρεφον ἐκ τῆς θείας λειτουργίας, ἐληροφορήθησαν ὅτι ἀπὸ τῆς προηγουμένης εἶχε χάθῃ ὁ Σκαπανεὺς Γεωργόπουλος Κωνσταντῖνος. Ἀμέσως οἱ Φαλαγγίται ἔσπευσαν εἰς ἀναζήτησίν του, παρὰλλήλως πρὸς τὰς ἐνεργείας τῆς χωροφυλακῆς καὶ τῶν

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΑΙ ΔΟΚΙΜΑΣΤΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ
ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ
ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Συνεχίζονται τακτικῶς αἱ καθ' ἐκάστην δοκιμαστικαὶ ἐκπομπαὶ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Νεολαίας.

Τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τῆς Ε. Ο. Ν. δύναται νὰ ἀκούσουν ὅσοι ρυθμίσουν τὸν δέκτην τῶν εἰς τὰ βραχέα κύματα — μήκος κύματος 37 μέτρα — ἢ 8100 χιλιοκύκλοι, τὰς μὲν καθημερινὰς καθ' ἐσπέραν ἀπὸ τῆς 6 μ. μ. μέχρι τῆς 8.30' μ. μ., τὰς δὲ Κυριακάς καὶ ἐξαίρεσίμους ἐορτὰς ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 1 μ.μ. Τὸ πρόγραμμα ἐπιμελεῖται ἰδιαίτερα ὑπηρεσία τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως. Περιλαμβάνει δὲ πλουσίαν κλασσικὴν καὶ ἐλαφρὰν μουσικὴν, διάφορα ἐμβατήρια καὶ δημῶδη ἄσματα, ἀπαγγελίας Ἑλληνικῶν ποιημάτων, ἱστορικὰς καὶ πολεμικὰς διηγήσεις, περιγραφὰς Ἑλληνικῶν χωρῶν καὶ φυσικῶν καλλόνων, ἐντυπώσεις ἀπὸ ταξίδια ἀνά τὴν Ἑλλάδα, ἡθὴ καὶ ἔθιμα τῶν κατοίκων τῶν διαφόρων Ἑλληνικῶν περιοχῶν, διαλέξεις ἱστορικὰς καὶ κοινωνιολογικὰς, πολιτικὰς καὶ ἐγκυκλοπαιδικὰς ὁμιλίας, ρεπορτάζ ἀπ' τὸν ἀθλητισμὸν καὶ τὴν κίνησιν ὅλων τῶν σχηματισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν. κτλ. κτλ.

Παρακολουθοῦντες τὰς ἐκπομπὰς τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Ὑπηρεσίας Νεολαίας ψυχαγωγείσθε, μορφώνεσθε καὶ διαπαιδαγωγείσθε ἐθνικά.

— Ἀγαπᾶτε καὶ διαδίδετε τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τῆς Ε.Ο.Ν. παντοῦ ὅπου κι' ἂν εὕρισκεσθε.

Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς τοῦ Σχηματισμοῦ Ε. Ο. Ν. Φωτολῆους τῆς καθ' ἡμᾶς Περιφερειακῆς Διοικήσεως ἐξέδραμον εἰς Κορυμνίαν Παγγαίου, ὅπου ἔτυχον θερμότητος ὑποδοχῆς ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. τῆς ἐκεῖ μονάδος.

ΣΕΡΡΑΙ. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ε. Ο. Ν. ἐπισκέφθη τὴν Ὑποδιοίκησιν Νιγρίτης, συνοργανώσας μετὰ τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποδιοικητοῦ καὶ Διευθυντῶν τῶν Ἐπιτελικῶν Γραφείων τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐπὶ σπουδαίων καὶ ἐπὶ ἐνδύων ζητημάτων. Τὸ ἀπογευματὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Ὑποδιοικητὴς Σερρῶν ἐπισκέφθη ὅλας τὰς ἔδρας τῶν ταγμάτων τῆς ὑπ' ἀριθ. 228 Φάλαγγος, δώσας διάφορους δαπάναις.

Ἡ ἐκπαίδευσις τῶν εἰδικότητων ἀρχίσασα βαίνει κανονικῶς. Ἀπὸ αὐριοῦ Δευτέραν ἀρχίζουν τὰ μαθήματα τῆς β' σειράς οὐλαμοῦ κατωτέρων βαθμοφόρων μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ λοχίτου.

ΧΑΛΚΙΣ. — Ὁ Περιφ. Διοικητὴς Εὐβοίας ἐκοινοποίησε πρὸς ἅπαντας τοὺς σχηματισμοὺς καὶ τὰς ἐπιτροπὰς συντονισμοῦ τὴν ἐγκύκλιον διαταγὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἐν σχέσει μὲ τὴν κεφαλαιώδη σημασίαν, τὴν ὁποῖαν διὰ τὰς σημερινὰς ἰδίως περιστάσεις ἐνέχει ἡ ἀνάγκη τῆς ἐντατικῆς καλλιέργειας τῆς γῆς.

συγγενῶν τοῦ ἀπολεσθέντος. Κατόπιν πολυώρου καὶ πολυθασάνου ἀναζητήσεώς του εἰς τοὺς γύρω λόφους, πεδιάδας καὶ ποταμοὺς ἐπετεύχθη ἡ ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν ἀνεύρεσις του. Ἀπεδείχθη οὕτω, διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν, ὅτι τὰ διδάγματα περὶ ἀλληλοβοηθείας τὰ ὁποῖα ἐδίδαν ἡ 4η Αὐγούστου, ἔχουν καλῶς ἐδραϊωθῇ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλληνοπαίδων.

ΜΕΓΑ ΛΕΙΒΑΔΙ (Σερῖφου). — Παρουσία τῶν κοινοτικῶν ἀρχῶν καὶ πλήθους κόσμου ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ σχηματισμοῦ μας εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Μεταλλείων κ. Αἰμ. Γρῶμαν παραχωρηθείσας αἰθούσας.

Μετὰ τὴν τέλεισιν τοῦ ἀγῆσμου ἐπηκολούθησεν ἡ ὁρκωμοσία τῶν μελῶν τῆς τετραρχίας. Ὁμίλησε δὲ περὶ τῆς σημασίας τοῦ ὅρκου τοῦ Φαλαγγίτου ὁ διοικητὴς τοῦ σχηματισμοῦ.

Βαθυτάτην συγκίνησιν ἐπροξένησεν εἰς τοὺς κατοίκους ἡ δέησις τῶν Φαλαγγιτῶν, οἵτινες γονυκλινεῖς παρεκάλεσαν τὸν Ὑψιστον νὰ χαρίξῃ ὑγείαν πρὸς τὸ καλὸν τῆς Πατρίδος εἰς τὴν Α.Μ. τὸν Βασίλεα, τὸν Α.Β.Υ. τὸν Διάδοχον καὶ τὸν Ἀρχηγόν.

Οἱ κάτοικοι ἐξητῶκαυγάσαν ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ ἡ ὥραια τελετὴ ἔληξε μὲ τοὺς ὕμνους Ἐθνικόν, 4ης Αὐγούστου καὶ Νεολαίας.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ. — Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἡ Ὀμάς Θηλέων Μέρωνος μετέβη εἰς Ρέθυμνον. Οἱ ἐκδρομεῖς, ἀφοῦ κατέβησαν στέφανον εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, ἐπισκέφθησαν τὰ Γραφεῖα τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων καθὼς καὶ τὰ διάφορα ἀξιοθέατα μέρη τῆς πόλεως.

Ἡ Περιφ. Διοικητρία Ρεθύμνου, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελείου τῆς, μετέβη τὴν 3ην Σεπτεμβρίου εἰς τὰ χωρία τῆς Ἐπαρχίας Ἀγ. Βασιλείου, Κοξαρῆ, Μιξόρουμα, Ἀκτοῦντα, Ἀρδακτον, Μέλαμπες, Ἀκούμα, Σπήλι, πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἐκεῖ σχηματισμῶν.

ΔΟΪ ΡΑΝΗ. — Τὴν 3ην Σεπτεμβρίου ἐπέτειον τῆς μάχης τῆς Δοϊράνης, ἐτελέσθη μία σεμνὴ καὶ ἐπιθλητικὴ ἐορτὴ ὑπὸ τοῦ 43ου Πεζικοῦ (Συν)τος, εἰς τοὺς καταυλισμοὺς ἐν Ρουσαῖς, καθ' ἣν λόγος Φαλαγγιτιστῶν ἐν στολῇ ἀπέδωκε εἰς τὰς κεκανοσμένας τιμὰς.

Κατετέθη στέφανος τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὸ Κενοτάφιον τῶν πεσόντων καὶ ἐπηκολούθησε παρέλασις Στρατοῦ καὶ τῆς Ε. Ο. Ν.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ. — Εἰς τὴν Περιφ. Διοίκησιν Ζακύνθου συνεχίζονται μὲ ζωηρὸν ἐνθουσιασμὸν ὁμιλίας, ἐκδρομαὶ κ.λ.π.

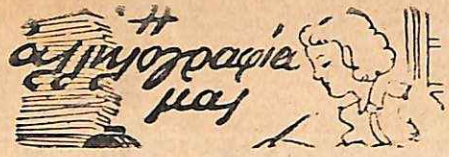
ΛΟΚΡΙΣ. — Εἰς τὸ μέγαρον τῶν Δημοτικῶν Σχολείων Ἀταλάντης ὁργανώθη ὑπὸ τῆς Ὑποδιοικήσεως Λοκρίδος θεατρικὴ ἑσπερὶς μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας. Τὸ πρόγραμμα τῆς ἑσπερίδος περιελάμβανε τὸ δράμα «Ὁ λιποτάκτης», μίαν κωμῆδιαν, ταμπλὼ βιβλὸν 4ης Αὐγούστου, Νεολαίας, Ἐλευθερίας καὶ Ἑλλάδος κ. ἄ.

Οἱ ὑποδυθέντες τοὺς διαφόρους ρόλους Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγίτισσας ἀπέδωσαν τούτους λίαν ἐπιτυχῶς καταχειροκροτηθέντες. Τὴν ἑσπερίδα ἐτίμησεν ἅπασα ἡ κοινὴ τῆς πόλεως μας.

ΔΡΑΜΑ. — Τὴν 31ην Αὐγούστου ἔλαβον χώραν συγκεντρώσεως τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. Ὑποδιοικήσεως Δράμας, καθ' ἃς ἐγένοντο ὁμιλίαι ἀναφερόμεναι εἰς τὴν ἐδοξον ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν 1ην Σεπτεμβρίου ἐπανήλθεν ἐκ τοῦ ἐν Καλῇ Ράχῃ Θάσου Στρατοπέδου τῆς Ε. Ο. Ν. μετὰ εἰκοσαήμερον παραμονῆς ἡ γ' ἀποστολὴ Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τῆς καθ' ἡμᾶς Περιφερειακῆς Διοικήσεως.

Τὴν 3ην Σεπτεμβρίου ἔλαβον χώραν συγκεντρώσεως εἰς ἅπαντας τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς καθ' ἡμᾶς Περιφερειακῆς Διοικήσεως καὶ ἐγένετο θεωρητικὴ ἐκπαίδευσις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων βαθμοφόρων καὶ συνεργατῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

ΝΟΜΑΡΧΙΑΝ ΑΡΤΗΣ. ΟΙ φωτογραφία σας δεν έχουν επεξεργαστεί εις την οπισθίαν όψιν. ΤΙ παριστάνουν δηλαδή και πού ελήφθησαν. — Ι. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΝ. Ένταυθα. Η φωτογραφία πολύ σκοτεινή και λυπούμεθα πού δεν μπορούμε να την δημοσιεύσωμε. — ΕΥΘΥΜΙΟΝ ΚΟΝΙΑΚΟΝ. Άγ. Εὐθυμίου. Η ανταπόκρισις σας ελήφθη πολύ άργά και έπομένως δεν δημοσιεύεται ως μη επίκαιρος. — Γ. ΚΟΥΦΟΓΙΑΝΝΗΝ. Γαμπρία, Αίγυπτος. Οί όροι συνδρομῶν αναγράφονται εις την τρίτην σελίδα του έξωφύλλου του περιοδικού. — ΧΡ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΝ. Άγ. Κωνσταντίνον Πελλάνης. Δυστυχώς λόγω στενότητος χώρου οί εκφωνήθεντες λόγοι κατά τόν έορτασμόν της 4ης Αυγούστου δεν δημοσιεύονται. — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΙΑΝΟΝ. Πλατανιά Κρήτης. Τα ανώτερά ακριβώς ίσχυουν και δι' ύμᾱς. — ΙΩ. ΤΖΑΝΑΒΑΡΑΝ. Ένταυθα. Και δι' ύμᾱς επίσης ίσχύουν τα ανώτερα. — Α. ΠΟΣΤ. ΣΠΟΝΤΗΝ. Σιδηρόκαστρον. Τό διήγημά σας έδόθη εις την έπιτροπήν. Κατά τά άλλα εἴμεθα σύμφωνοι. — ΠΑΝ. Δ. ΛΙΑΡ. Βελανιδιά. Τό «αματάκι» σας, όπως τό χαρακτηρίζετε εγγεγραμμένο από δόλον ένθουςιασμοῦ. Σας συγχάριμε από καρδιάς γιά τά πατριωτικά σας αίσθηματά και γιά τήν προσήλωσί σας στό ὠθηλά ιδεώδη. Λυπούμεθα πού ὕστερη στήν τεχνικήν έκτέλεσιν και δέν εἶναι δυνατόν νά δημοσιευθῇ. — Κ. Μ. ΝΥΜΦ. Δράμα. Άλλη μία προσπάθεια από μέρους σας, πού θά πετύχαινε ὅσα πέτυχε ἡ πρώτη, θά καλλιτέρευε πολύ τό ποιήμα σας. Άποφύγετε τίς ἐπαναλήψεις τῶν λέξεων (βαρειά κλπ.) και κάντε πῶς χαρούμενον, πῶς ζῶντανό τό φινάλε. Προσέξτε, ἀκόμα, καί μερικόν στίχους (6, 9, 12, 19, 23) πού παρατονίζετε. Υἱάρχουν ἀκόμα δύο χαμωδίες. Τό περιεμένο διαρβωμένο. — ΑΙΚ. ΧΑΤΖΗΣ. Χασιά. Ο ένθουσιασμός πού σας θερμαίνει και τά εὐγενικά σας αίσθηματά κάνουν τήν προσπάθειά σας συμπιέσται. Πρέπει ὅμως νά προσπαθήσετε ν' ἀποκτήσετε τήν τεχνική της ποιήσεως, γιά νά κατορθώσετε νά μεταδίδετε και εἰς τούς ἀναγνώστας σας καί τόν παλμό σας. Δέν εἶναι τόσο δύσκολο ἄν θελήσετε. — Δ. ΚΟΥΤΣΟΥΛΑ. Αἰθέρσιον. Τα τρία κομμάτια πού μᾱς στείλατε, διαφέρουν τόσο πολύ μεταξύ τους, τόσο στήν ἐμπνευσί τους και στήν έκτέλεσιν, πού δέν ξέρουμε τί νά σκεφθῶμε. Τό πεζό εἶναι μιά ἀφήγησις ἀπό τήν ἀρχαία ἐποχή γραμμένη σέ μιά ὀπωδῶποτε στρωτή καθαρεύουσα. Ἀπό τά δύο ποιήματά σας τό πρῶτο εἶναι μιά ἀφελέστατη προσφώνησι γραμμένη σέ μιά εὐχάριστη δημοτική, ἐνῶ τό δεύτερον μοιάζει φοβερά μέ «ποιητικόν πόνημα» της πρό τοῦ Παπαρηγοπούλου ὕπερρωμαντικής ἐποχῆς και εἶναι γραμμένο σέ μιά ἀκαμπτῇ καθαρεύουσα. Ἡ φύσις, πλὴν, ἐρρίγησεν ὡρὰ καί θελήμηνες. «ἔκει ἐκ βράχου ἔρρηον ἐφύτρουν ἐν ἱόν». Ἀπό τά τρία καλλίτερον εἶναι «Ἡ καρδερία», ἀλλά καί αὐτό δέν εἶναι ἀκόμη δημοσίευσιμον. — Δ. Ν. ΤΣΙΤΣ. Δαφνί. Τό ποιήμα σας δέ μπορεί νά δημοσιευθῇ στίς στήλες του περιοδικού μας. Εἶναι ἀπαισιόδοξο, χωρίς ἡ ἀπαισιοδοξία του αὐτή νά ἐξυμνήσῃ κάποιον ἀνώτερον σκοπό. Πάντως ἔχετε ταλέντο, ἔνα ταλέντο πηγαίο πού ἐκδηλώνεται μέ μιάν ἀφέλεια πραγματικά συγκινητορική. Στείλτε μας κάτι ἄλλο. — ΣΟΦ. Κ. ΤΣΙΡ. Χρυσούπολιν. Ἀσφαλῶς νά ἐξακολουθήσετε. Ἐχετε μιά δυνατή ποιητική προδιάθεσιν πού ἂν τήν καλλιεργήσετε θά ἐπιτύχετε πολλά. Προσέξτε νά μὴν ξεφεύγετε ἀπό τόν ρυθμό πού δίνετε στό ποιήμα σας ἀπό τήν ἀρχή καί νά μὴ παρασύρεσθε καί γράφετε ὑπερθετικούς στίχους. Στό α' ποιήμα σας δέν ἀρχίζετε τόσο ὠραία μέ τό τετράστιχο:

Νεολαία, τῆς Νειότης ἡ νεότης,
καί τοῦ ἔθνους ἡ ἔλπις καί ἡ λύγη
σ' ἀντικρύσαν μιά μέρα οἱ ἀρχηγοί σου
δίχως εἶναι καί δίχως ψυχή.

προχωρεῖται ἀπλώνοντας τούς στίχους και παρατονίζοντας τους. Μιά πρακτική μέθοδος γιά νά ἀποφύγετε εἰς τό μέλλον τό ἀτοπο αὐτό εἶναι νά μετράτε τίς συλλαβές και νά προσπαθῆτε, ὥστε ὅλοι οἱ στίχοι νά ἔχουν τίς ἴδιες συλλαβές και νά τονίζονται στίς ἴδιες μεριές. Δοκιμάστε. Περιεμένο νεώτερα σας. — ΣΤ. ΔΟΓ. Τό διήγημά σας μέ λίγη διόρθωσι θά μπορούσε νά δημοσιευθῇ ἂν δέν εἶχε τόσο πικρό τέλος πού παρουσιάζει σκληρή κι' ἀλύγιστη τή δικαιοσύνη. Τό σφάλμα, ὅσο μεγάλο κι' ἂν εἶναι, κρίνεται πάντα ἐπιεικέστερα ὅταν ἔγινε μέ τά ἐλαφρυντικά πού ἀναφέρετε και ἀπό ἄνθρωπο

πού ἔχει δικαίωμα στήν ἐπιείκεια ἔπειτα ἀπό ὅ,τι εἶχε προσφέρει. Θά θέλαμε νά τό ἐαναδιαβάσωμε διαβρωμένο. — Ε. Σ. Γιατί δέν ὑπογράψατε; Ἄν εἶναι ἀπό μετριοφροσύνη, θάπρεπε νά σημειώσετε κάπου τό ὄνομά σας και τή διεύθυνσί σας μέ τήν παράκλησιν νά μὴ δημοσιευθῶν. Τό ἐπιστόδιο πού περιγράφετε δέν εἶναι ἐξαιρετικό ὥστε νά ἐξαρθῇ. Εἶναι καθήκον κάθε ἀνθρώπου νά προσφέρῃ τίς ὑπηρεσίες του στόν πλησίον του και ὁ νέος πού ἀναφέρετε ἐξέτελεσε αὐτό τό καθήκον μέ περισσότερη τάξι και ψυχραιμία ἀπό τούς ἄλλους, γιὰτί— αὐτό εἶναι τό σημεῖο πού ἐνδιαφέρει— ἔχει, χάρις στό διδάγματά της ΕὐΝ, ἀποκτήσῃ μιά αὐτοπειθαρχία πού τοῦ ἐπέτρεψε νά δράσῃ ἀποτελεσματικά. Ὅταν μᾱς ξαναστείλετε συνεργασία παρακαλοῦμε νά γράφετε ἀπό τή μία μεριά τοῦ χαρτίου καί μέ μελάνιν. — ΓΕΩΡΓ. ΚΑΡΑΒ. Λυγαρία. Τα δύο σατυρικά σας ἔχουν μιά ὁμοίαν κι' ἕνα χροῖμα χαριτωμένο. Τό ἄλλο τό λυρικό ὕστερη κάπως και τό θέμα του εἶναι ἀκατάλληλο. Θά δημοσιεύαμε ἕνα ἀπό τά σατυρικά ἂν δέν εἶχαν χάσει στό μεταξύ τήν ἐπικαιρότητά τους. Προσέξτε νά περιορίζετε τή σατύρᾱ σας στό ὅριον τοῦ «καλοῦ τόνου». Στείλτε μας τίποτ' ἄλλο ἀναφέροντας τήν ἀπάντησί μας αὐτή. — ΓΕΩΡΓ. ΑΘ. ΓΕΡΟΔ. Λευκαδίτιον. Πολύ μεγάλο σέ ἔκτασι. Ἐχει ἀρκετά μέρη πού μαρτυροῦν ὅτι μέ τή μελέτη και τήν ἐπιμονή θά γράψετε μιά μέρα καλά. Πρός τό παρόν παρουσιάζετε πολλές τεχνικές ἐλλείψεις. Διαβάστε δημοτική ποιήσιν και Ἑλληνες συγχρόνους ποιητές (Παλαμά, Γρυπάρη, Πορφύρα, Μαλακάση, Παπαντωνίου κ. ἄ.) προσέχοντας τόν τρόπο πού ἐκφράζονται και τό ἀρχιτεκτονικό στήσιμο τῶν ποιημάτων τους. Καί μιά ἀπλή ἀνάγνωσις θά σας κάνει πολύ καλό, γιὰτί θά σας δώσῃ ἀφορμή νά σκεφθῆτε καί νά λύσετε μόνος σας διάφορα τεχνικά προβλήματα. — ΜΙΧ. ΠΑΝ. Ἀμυρά. Τό πεζό σας ἔχει περιγραφικές ἀρετές ἀλλά— και αὐτό εἶναι φυσικό γιά τήν ηλικία σας καί γιά τήν τεχνική σας κατάρτισιν— ὕστερη στήν ἀνάγνωσιν παρουσιάζει τῶν συμβόλων τόσο, πού ἂν δέν διαβάσαμε τό γράμμα σας δέν θά καταλαβαίναμε ὅτε ἐμεῖς ὅτι πρόκειται περὶ «συμβολικῆς πρόξας». Τό εἶδος αὐτό εἶναι ἀπό τά πῶς δύσκολα και σὰς συμβουλεύουμε πρὸς τό παρόν νά τό ἀποφύγετε. — Ι. ΤΖΙΜ. Πολύλακον. Πολύ μεγάλο, ὥστε νά μὴ μπορῇ νά δημοσιευθῇ στή σελίδα μας. Οἱ ὕπερκατόν στίχοι τῶν γιά νά δημοσιευθῶν ἀνέως μέ τά ἀνάλογα διαστήματα θά πιάνανε δύο σελίδες. Πάντως σὰς σφίγγουμε θερμά τό χέρι γιά τά αἰσθηματά σας καί τόν ἀπλό τρόπο πού, παρ' ὅλη τή μόρφωσί σας, μεταχειρίζεσθε γιά νά γίνετε καταληπτός ἀπό τό κοινόν τοῦ τόπου σας. Ποιήματα σάν αὐτό πού μᾱς στείλατε εἶναι προτιμότερο ν' ἀπαγγέλλωνται παρά νά διαβάζωνται. Τό ἀληγνητικό και— σέ πολλές μεριές— ρητορικό ὕφος, ἀδικούνταί στο κατά μόνας διάβασμα. — Δ. Μ. ΛΙΑΡ. Τό «ἑλάνος οὐρανός» εἶναι γιά πρωτόλειο καλό. Προσέξτε στό ἐπίθετα πού μεταχειρίζεσθε ὅταν εἶναι περισσότερα ἀπό ἕνα νά ἔχουν κάποια συνάρεια μεταξύ τους. Ἐπίσης προσέξτε τή λογική σειρά τῶν ἐννοιῶν καί μὴ ἀφίνεσθε νά παρασύρεσθε ἀπό τόν στίχον καί τήν ὁμοιοκαταληξίαν. Μελετήστε ὡς λογοτέχνης. — Ι. ΣΩΚ. Ένταυθα. Ἡ προσπάθειά σας, τιμητική γιά σας, δέν καρποφόρησε γιὰτί δέν κατάτετε τήν τεχνική της ποιήσεως. Ἐχετε διαβάσει ποιητάς της προπροσέγγινης γενεᾱς, ἐπηραμένους ἀπό τό ρεύμα τῶν ρομαντισμῶν πού στραγγαλίζουν τή φράσιν γιά νά τήν χωρέσουν στό ὅριον τοῦ στίχου. Ὁ στίχος σας θά μοιάσῃ Σοῦ πατέρα» ἀντί θά Σοῦ μοιάσουν πού τέρας» θυμίζει τόν στίχον τοῦ ρωμαντισμοῦ πού διεμαρτύρετο διότι «ἡ κόρη εἶχε μὴ καρδίαν». Ἐπίσης τό «ἐλπίδος» δέν ὁμοιοκαταληκεῖ μέ τό «Σωτήρα». Δέν πρέπει ὅμως νά ἀπογοητευθῇτε ἀπό τά παραπάνω. Ἄν δέν πιστεύαμε ὅτι ἔχετε ποιητική προδιάθεσιν καί ὅτι ἂν ἐπιδοθῆτε θά γράφατε καλά δέν θά σὰς ὑποδεικνύαμε τά λάθη σας. — ΕΥΑΓ. Ι. ΣΙΑΜ. Γρεβενά. Καλή ἡ ἰδέα, ὥρατες εἰκόνες ἀλλά γράψιμο ἀτελές ἀκατάστατο, ἀρετουσάριστο. Ξαναγράψτε χυτο βάζοντάς το σ' ἕνα ὀρισμένο μέτρο—προτιμήστε τόν δημοτικό δεκαπεντασύλλαβο πού εἰμῆστε πῶς εὐκόλος και ταίριαζει μέ τό θέμα σας— και προσέχοντας στίς ὁμοιοκαταληξίες. Τό περιεμένο διαρβωμένο. — ΘΕΟΔ. Π. ΓΡΗΓ. Ἡ κίτταν. Τα ἴδια ἔχουμε νά πούμε και γιά σας. — ΙΩΝΗΝ Ι. ΡΙΖΟΔΗΜΟΝ. Γρεβενά. Σας ἐυχαριστοῦμε και σας συγχάριμε διά τήν ἐπιειχήσασθαι καί σὰς συμβουλεύουμε τῆς συμβουλῆς μας στολήν σας. Ἀκολουθήσατε τήν συνδρομή σας και ἀσφαλῶς θά ἐπιτύχετε. Τήν συνδρομή σας στείλτε διά ταχ. Ἐπιταγῆς «περιοδικόν «Ἡ Νεολαία» Λεωφόρος 19». Παντ. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ, Νεοχώριον Ναυπαιό. Δυστυχώς μεταξύ ὡμῶν και πού περιοδικῶς ὑπάρχει διάφορά ἀντιλήψεων ὡς πρὸς τήν δημοσιευομένην ὡλήν. Γιά τό διήγημα τοῦ κ. Π. Βέργα δέν συμφωνοῦμε καθόλου μαζί σας. Ἦτο πολύ καλό.

Δ. Δεῖλ-ς

Τύπος: «ΠΥΡ ΣΟΥ» Α. Ε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦ. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΣΤ. ΧΑΣΟΜΕΡΗΝ. Ένταυθα. Ἀνεπιτυχῇ.—Α. ΑΛΙΜΠΡΑΝΤΗΝ και Γ. ΚΟΝΤΑΡΑΤΟΝ. Πάρον. Ἀπορρίπτονται.—Α. ΚΟΥΤΣΟΥΛΕΛΟΝ. Αἰθέρσιον. Δέν εἶναι καλή ἡ ἀσκησίς σας.—Φ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΝ. Κρέσταινα. Ἀπορρίπτονται.—Σ. Μ. ΚΑΤΑΒΑΝ. Πειραιά. Ἀκατανόητον τό μαγικό σας παιχνίδι.

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ

ΤΟΥ Α' ΑΡΜΑΤΟΣ ΘΕΣΠΙΔΟΣ

(Συνέχεια ἐκ της σελίδος 1602)

τραγωδίαν εἰς πέντε πράξεις ἢ ἐπεισόδια μέ ὑπόθεσιν, πλοκήν και λύσιν και τῆς ἔδωσε μίαν μορφήν τοῦ θεατρικοῦ ἔργου.

Ο χορός της πρωτογόνου τραγωδίας τῶν Βακχικῶν ἑορτῶν διτηρήθη ἀλλά μόνον πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν κυριωτέρων προσώπων τοῦ δράματος πού ἔφευγον ἀπό τήν σκηνήν κατά τά διαλείμματα.

Πρέπει νά σημειωθῇ ὅτι μέχρι της ἐποχῆς τοῦ Αἰσχύλου δέν ὑπῆρχον κτιστά θέατρα, παρὰ ἀπλές καλύβες φτιασμένες ἀπό κλάδους. Εἰς τόν Αἰσχύλον ὀφείλεται ἡ ἀνέγερσις τοῦ πρώτου θεάτρου, καί αὐτοῦ ξυλίνου.

Λέγεται, χωρίς τοῦτο νά εἶναι ἐξηκριβωμένο, ὅτι πρῶτον ξύλινον θέατρον κατεσκευάσθη ἀπό τόν ἐκ Μεγάρων ποιήτην Σουσαρίωνα, εἰς τό ὁποῖον παρέστησε τά σατυρικά του ποιήματα. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Σουσαρίων ὑπῆρξε μεταγενέστερος τοῦ Αἰσχύλου, εἰς τόν τελευταῖον ἀνῆκει ἡ τιμή της κατασκευῆς τοῦ πρώτου θεάτρου.

Ἐπὶ Θεμιστοκλέους και κατά τήν διάρκειαν μῆς παραστάσεως τοῦ Πρατίνου, τό ξύλινον θέατρον τῶν Ἀθηνῶν κατέρρευσεν λόγω της μεγάλης συρροῆς λαοῦ, ἐφονεύθησαν δέ και ἐτραυματίσθησαν πολλοί Ἀθηναῖοι. Τό δυστύχημα αὐτό ἔπεισε τότε τούς Ἀθηναίους νά κτίσῃσι λίθινον θέατρον, τό ὁποῖον ἀφιερῶθη εἰς τόν θεόν Βάκχον. Τό λίθινον αὐτό θέατρον ἐχρησέμευσεν ὡς πρότυπον τῶν μετέπειτα ἀνεγερθέντων ἀπανταχοῦ της Ἑλλάδος. Μόνον ὡς ἀνεκτίμητος μπορεῖ νά χαρακτηρισθῇ ἡ συμβολή τῶν Ἀρχαίων Θεσπίδων εἰς τήν ἀνύψωσιν της πνευματικῆς στάθμης τοῦ λαοῦ τῶν ἐπαρχίων.

Εἰς τό παρελθόν σπανίως ἐπεσκέπτετο τήν ἐπαρχίαν θάλας περιωπής, ἢ περίπου ὑποφωτός. Ἐκτός ἀπό τά μεγάλα ἐπαρχιακά κέντρα, ὅλαι αἱ ἄλλαι πόλεις της Ἑλλάδος δέν ἐγνωρίζαν παρά τήν χειροτέραν μορφήν της Ἑλληνικῆς θεατρικῆς τέχνης, πού τήν περιέφερον ἐν οἰκτρᾷ καταστάσει ἀμελέτητα, ἀναδιоргάνωτα και οὐδεμίαν σχέσιν μέ τήν Τέχνην ἔχοντα ἀθροίσματα ἡθοποιῶν, τά γνωστά ὑπό τό ὄνομα «μπουλούκια».

Χάρις εἰς τόν Ἀρχηγόν ἢ Ἑλληνική κοινωνία της ἐπαρχίας, ἡ ὁποία ἔζησε και ἀνετράφη πνευματικῶς μέ τόν «Φιάκα» και τή «Γενοθέφα», θά γνωρίσῃ τήν Ἑλληνική θεατρική Τέχνην, τήν ἔξια ἐκτιμήσεως, και θά ἀποκαταστήσῃ στή συνειδήσιν της τήν ἄξιαν και τήν θέσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἡθοποιῶν, τόν ὁποῖον εἶχε γνωρίσει ὡς ἕνα περιπλανώμενο καί πειναλέον ἀνθρώπινον πλάσμα, ἄξιο οἴκτου και συμπαιθείας γιά τήν κατάντια και τά δεινά του.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΡΓΟΤΑΣΙΑ Α. Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΔΡΧ. 100.000.000

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ: ΕΡΙΟΥΡΓΙΑΣ ΕΝ ΠΑΤΗΣΙΟΙΣ, ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ, ΒΑΜΒΑΚΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΟΙΟΝΤΩΝ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 13, 13^α

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ: 80-851 & 80-852, ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ: 30-394

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

Έσωτερικού ἀπὸ δραχ. 1 ἕως 100.000.—

Έξωτερικού » » 1 » 500.000.—

Κεφάλαιον καταθετῶν Δραχ. 3.760.000.000.—

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμειυτηρίου δύναται νά ἐνεργῇ καταθέσεις και ἀναλήψεις εἰς ὅλα τά Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους και δι' ὧν τῶν ἀγροτικῶν διανομέων.—Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευομένων ποσῶν κεφαλαιωποῦνται κατ' ἔτος και ἀνατοκίζονται.—Τό 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὀρίου τῶν καταθέσεων, ἤτοι δραχ. 33.500, δέν κατάσχονται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν.—Διά τήν διευκόλυνσιν της οικονομίας και της ἀποταμιεύσεως, τό Ταχυδρομικόν Ταμειυτήριον διαθέτει εἰδικούς καλλιτεχνικούς κουμπαραδες, πωλουμένους εἰς ὅλα τά Ταχυδρομικά Γραφεῖα τοῦ Κράτους.—Ὅταν ἔχετε ἕνα κουμπαραῖ δύνασθε νά ἐξυπηρετήσετε κατά τόν καλλίτερον τρόπον τάς οικονομίας σας, διότι συνηθίζεται εὐκολώτερα στήν ἀποταμίευσιν.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΣΤΑΦΙΔΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 22-721, 30-601, 30-602

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ. Προστασία παραγωγῆς και ἐμπορίας της κορινθιακῆς σταφίδος.—Βελτίωσις της ποιότητος. Κοινή ἐναποθήκεις της σταφίδος.—Οἰνοποιήσις χλωρᾱς σταφίδος.—Διαφήμισις της σταφίδος εἰς τό Ἑξωτερικόν και τό Ἑσωτερικόν.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ. Ὁ πλέον εὐθνήος, ὕγιενός και εὐγευστος ξηρὸς καρπὸς της παγκοσμίου γεωργικῆς παραγωγῆς.—Εἶναι πλουσιωτάτη εἰς σάκχαρον και βιταμινάς.—Ἐχει μεγίστην θερμαντικὴν δύναμιν.—Περιέχει μαγνήσιον ἐνδεικνυόμενον κατά τοῦ καρκίνου, ἀλκαλικᾱς οὐσίας ὠφελίμους εἰς τό αἷμα, σίδηρον, ἄλλα κλπ. ὠφέλιμα εἰς τόν ὀργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου. Τρώγοντες κορινθιακὴν σταφίδα ἐξασφαλίζετε τήν ὑγείαν σας, ἔχετε οικονομίαν και ἐνισχύετε τήν ἐθνικήν μας οικονομίαν.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ Α. Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝ ΟΨΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Λειτουργεῖ συνεχῶς ἀπὸ της 9ης π. μ. μέχρι της 7ης μ. μ.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟΡΟΙ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: Κολοκοτρώνη 13
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ: Στόα Σπυριδίου (Μέγαρον Μ.Τ.Σ.)
Λεωφόρος Ἀλεξάνδρας και Σπυριδίου Τρικούπη

ΤΟ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ ΔΕΧΕΤΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ:

ΖΩΗΣ, ΠΥΡΟΣ, ΘΑΛΑΣΣΗΣ, ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΩΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ἀπὸ τά Γραφεῖά μας ἢ ἀπὸ τῶν εἰς τήν πόλιν σας πρᾱκτορά μας νά σας ἀναπτέξουν πάντα συνδυασμὸν ἀσφαλείας.
ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΟ Μ.Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ, ὅπερ διακατοκίζει ταχέως και ἀπ' εὐθείας πᾶσαν ζημίαν σας.
ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΕΣ ΤΟ Μ.Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ ἐξυπηρετεῖτε τήν Ἑθνικήν Οἰκονομίαν και τά ἴδια σας συμφέροντα.

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: Ἀθήναι, Κολοκοτρώνη 13.
Τηλ. 21-144, 29-331.

